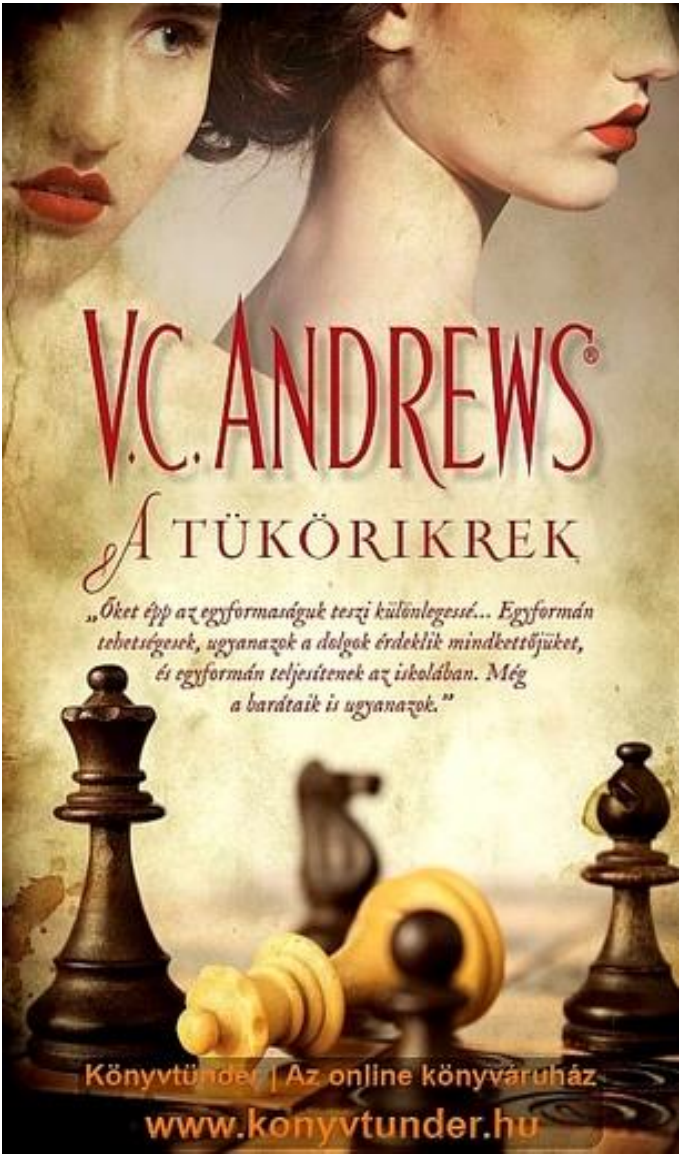

Könyvtünder | Az online könyváruház
www.konyvtunder.hu

„Őket épp az egyformaságuk teszi különlegessé… Egyformán tehetségesek, ugyanazok a dolgok érdeklik mindkettőjüket, és egyformán teljesítenek az iskolában. Még a barátaik is ugyanazok."

Az egypetéjű ikerpárt maximalista anyjuk szinte mániákus módon egyformaságra neveli: ugyanolyan ruhát kell hordaniuk, ugyanúgy kell fésülniük a hajukat, ugyanazt kell enniük, ugyanazt kell tanulniuk, ugyanazt kell érezniük. Ha megöleli az egyiket, megöleli a másikat is; ha valamiért megbünteti az egyiket, megbünteti a másikat is. Még ahhoz is ragaszkodik, hogy a betűk száma azonos legyen a nevükben: Haylee Blossom Fitzgerald és Kaylee Blossom Fitzgerald.

A lányok a világtól kissé elszeparálva élnek, nincsenek is tudatában „furcsaságuknak". Anyjuk egy darabig otthon tanítja őket, csupán harmadik osztályos korukban kerülnek közösségbe. Az iskolában azonban már az első naptól különbözni szeretnének egymástól, és a vágy, hogy előtérbe helyezzék saját személyiségüket, az idő előrehaladtával egyre fokozódik bennük.

Ám amikor a fiúk udvarolni kezdenek nekik, és randevúra hívják őket, a két testvér olyan területre téved, amelyre anyjuk nem készítette fel őket. És ekkor valóban megmutatkozik a kettejük közti különbség, amely élet és a halálnál is rosszabb sors között dönthet.

V. C. ANDREWS

A tükörikrek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
The Mirror Sisters by V. C. Andrews
Copyright © 2016 by Vanda Productions, LLC
All rights reserved.

A könyv fikció. A cselekmény, a karakterek, a helyszínek az írói fantázia szüleményei, bármiféle egyezés a neveket, helyeket és történéseket illetően, csupán a véletlen műve.

Fordította: Sinka Erika

Borítóterv: Popovics Ferenc
Borítófotók © lambada és carlofornitano / iStockphoto.com

Prológus

Haylee mindig anyánkat vádolta mindenért, ami velünk történt, minden olyan szörnyűségért, amit egymásnak okoztunk, illetve egész pontosan minden olyan szörnyűségért, amit ő követett el ellenem. Számtalanszor a fejemhez vágta gyerekkorunkban, valahányszor valami rémeset csinált, hogy nem az ő hibája volt. Azért történt, mert anyánk nem engedi, hogy önmaga lehessen. Azt hiszem, egy kicsit toleránsabbnak kellett volna lennem emiatt. Mert legalább annyit tudott, hogy amit tett, az gonosz dolog volt.

Félre ne értsék. Nem arról volt szó, hogy kínzó lelkiismeret-furdalás gyötörte miatta. Ma már inkább úgy gondolom, az ikertestvérem sohasem érzett bűntudatot, noha ilyenkor fájdalmas kifejezés ült ki az arcára, de ez csak álarc volt, amit tetszése szerint váltogatott. A családunk nem volt vallásos. Anyánk soha nem intette egyikünket sem arra, hogy Isten mindent lát. Anya figyelt mindkettőnkre, és szerinte ennyi elég volt.

A lelkem mélyén mindig is tudtam, hogy Haylee csupán a felelősség alól bújik ki azzal, hogy anyát vádolja mindenért, amit ő követett el. Az én ikertestvérem ugyanolyan könnyedén vedlette le magáról a bűnt, ahogy egy kígyó bújik ki a bőréből. S utána olyan magától értetődő egyszerűséggel állt előttünk, mint egy nyúl, aki épp az imént rágta le a fél veteményeskertet. De

elég volt egyetlen pillantásom, és ez a szelídség máris villámló haraggá izzott egy szempillantás alatt, már egész pici korunkban is.

Egy nap, amikor tizenegy évesek voltunk, és anyánk nem volt itthon, hogy hallhassa, Haylee az oldalához szorított karral, karommá görbült ujjakkal megállt előttem, dobbantott a lábával, és azt visította:

– Én nem te vagyok! Sosem leszek te! És te sem leszel soha én! És gyűlölök mindent, amit te szeretsz. Ha kell, lekaparom az arcomat, csakhogy másmilyen legyek. Vagyis inkább – tette hozzá elgondokodva – rád rontok álmodban, és a tiédet kaparom le.

A szemében izzó kegyetlenség annyira megbénított, hogy csak némán álltam. Nagyon meggyőzően hangzott, hogy utál annyira, hogy meg is tegye, amit mondott. E fenyegetést követően éjszakákon át félálomban hánykolódtam, attól rettegve, hogy egyszer csak egy pengével a kezében odaóvakodik az ágyamhoz. Mind a mai napig szentül meg vagyok győződve arról, hogy valóban ott ólálkodott az ágyamnál, fölém hajolva, és küzdött a vággyal, hogy beváltsa rettenetes ígéretét.

Aztán a nyomaték kedvéért felkapta azt a fényképet, ami a tizedik születésnapunkon készült a zsúron, a kertben, ahol anya és apa egy sátrat veretett lel, és bennünket egyforma rózsaszín sifonruhába öltöztettek, rózsaszín szandállal. Haylee a következő pillanatban ezer darabra szaggatta a képet, majd visítva lehúzta a vécén.

– Így ni! Bár már az sem segítene, ha soha többé nem hallanám azt a szót, hogy ikrek! – Csak úgy forrt benne az

indulat. Még azt is látni véltem, hogy füst szivárog a füléből a méregtől. A szívem hevesen vert, hisz ebben a házban ilyet mondani olyasmi volt, mintha egy apáca kijelentené, hogy soha többet hallani sem akar Jézusról.

Ha egy csöppnyi kétségem is lett volna afelől, hogy Haylee éktelen haragra képes gerjedni anélkül, hogy számolna a következményekkel, ez a fényképszaggatás eloszlatta. Hogy fogjuk megmagyarázni, hová tűnt a fotó a szobánkból, a fésülködőasztalunkról? Haylee pontosan tudta, hogy egy szóval sem árulhatom el anyának, mit tett, és azt is, hogy ő sem foghatja rám. Íratlan szabály volt ez, pontosabban olyan szabály, amit anyánk vésett bele a fejünkbe, hogy soha egyetlen szóval sem árulkodhatunk a másikra, mert az olyan, mintha saját magunkat vádolnánk.

De ha még be is árulnám, az sem segítene. Haylee páratlan tehetséggel volt képes elnyerni mások jóindulatát és együttérzését, s tudott elfogadható magyarázatot találni minden gonosz, alávaló tettére. Szinte láttam magam előtt egy bírósági teremben az emelvényen, ahogy a kezét tördelve, könnyekkel a szemében azt zokogja, mennyire bánja, amit ellenem elkövetett, hisz soha nem akart bántani. És olyan meggyőző lenne az alakítása, hogy még magam is megsajnálnám.

Majd, miután kissé összeszedné magát, nyugodt hangon elmagyarázná az esküdteknek, hogy anyánk hibája minden, nem az övé. És ebben azért volt némi igazság. Amikor már idősebb lettem, kétségem sem volt afelől, hogy Haylee szorult helyzetben könnyedén találna egy olyan segítőkész pszichológust, aki mellette vallana. Tagadhatatlan azonban, hogy amivel anyát

vádolta, azzal még akkoriban sem nagyon szállhattam volna vitába. Én is szerettem volna önmagam lenni, de én emiatt nem gyűlöltem úgy Hayleet, ahogy ő gyűlölt engem.

Igen, én magam is elsősorban anyámat okoltam amiatt, ami végül velem történt, ahogy apa is. És nem kétséges, hogy az olvasóim is így fognak érezni, én azonban mindennek ellenére szerettem az anyámat. Tudtam, mennyire fájna neki, ha megtudná, mit tett Haylee a fényképpel, meg hogy miket mondott. Pókhálóssá repedne a szíve, mint annak a porcelánbabának az arca, amit az édesapjától kapott ötéves korában. Én meg, úgy gondoltam, simogatnám a kezét, magamhoz ölelném, és a fejemet a vállára hajtva vele sírnék, peregnének a könnyeink, miközben ő azt zokogná:

– Jaj, mit tettem az én drága lányaimmal?

1

Anya nagyon megdolgozott azért, hogy egy jottányit se különbözhessünk egymástól semmiben. A születésünk pillanatától fogva ügyelt rá, hogy egyforma dolgaink legyenek, ruhában, cipőben, játékokban, könyvekben, még a fogkefénk is azonos színű volt. Mindig mindenből kettőt vettek nekünk. Még a neveinkben szereplő betűknek is azonosaknak kellett lenniük, ez alól a középső nevünk sem volt kivétel: Blossom. Engem Kaylee Blossom Fitzgeraldnak, a testvéremet pedig Haylee Blossom Fitzgeraldnak hívják. Anya ragaszkodott hozzá. Apa később azzal magyarázta, hogy annak idején nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki, ezért nem is nagyon ellenkezett. Később bizonyára nagyon bánta már, ahogy sok minden mást is, amit elmulasztott megtenni.

Noha soha egyikünk sem mert panaszkodni a neveink miatt, mindketten szerettük volna, ha másképp hívnak bennünket. Mire tizenhat évesek lettünk, Haylee odáig jutott, hogy letagadta mások előtt, hogy második keresztneve is van. És amikor az illető tőlem várt megerősítést, én rábólintottam.

Ez is olyan apróbb csel volt, amellyel Haylee lassacskán rávett az ellenkezésre anyával szemben. Én lettem a kelletlen lázadó iker, akit a hajánál fogva rángattak bele az ellenkezés vad táncába.

Ha belegondolok, szerencse, hogy legalább a keresztnevünk különbözött. Nem lehettünk Haylee Egy és Haylee Kettő, sem Kaylee Egy és Kaylee Kettő, a születésünk sorrendjében. Anya soha nem mondta el nekünk, melyikünk született elsőként, apa pedig nem volt ott vele a szülőszobában. Üzleti úton járt. Azt nem tudom, megkérdezte-e anyától valaha, melyikünk született elsőnek, de biztos, hogy anya úgysem mondta volna meg. Eljátszotta, hogy nem tudja, vagy talán úgy képzelte, hogy egyszerre, apró, rózsaszín kezünkkel és lábunkkal egymásba kapaszkodva szakadtunk ki a méhéből a világba, és egyszerre sírtunk fel rémületünkben. Anyánk mindig azt mesélte, hogy az orvosnak végül erőszakkal kellett szétválasztania bennünket egymástól.

– Először azt hittem, csak egyetlen gyerekem született, mert olyan szinkronban sírtatok. Csak egyetlen hangot lehetett hallani – mesélte ragyogó szemmel és gyengéd, csodálkozó mosollyal, ami mindkettőnknek nagyon tetszett, miközben ott ültünk a földön a lábánál, és hallgattuk a saját történetünket. Ahogy cseperedtünk, anya szőtte tovább a saját meséje varázslatos szövetét, amibe bennünket burkolt, szőtte tovább a maga meséjét a tökéletesen egyforma ikerlányokról. És volt egy alapszabály, a megszeghetetlen, nehogy bajt hozzon ránk.

Egyformán kellett szeretni bennünket, mert ha nem, akkor jön egy szörnyűséges sárkány, és megtöri a varázst.

Apa messze nem rajongott annyira az ötletért, hogy mindenben hajszálra egyformák legyünk. Szemernyi kétségem sincs afelől, hogy apa úgy gondolhatta, ha majd nagyobbak

leszünk, anya is kinő belőle. Huncut mosollyal csak bólogatott, és mondta, amit anyánk hallani akart:

– Ahogy gondolod, Keri.

Később elmondta, őt is lázba hozta, hogy ikrei születtek, de semmiféle olyan plusz terhet nem érzett, amiről a többgyerekes szülők panaszkodni szoktak. Már egész pici korunkban is érzékelhető volt, hogy apának a két gyerek nem okozott különösebb gondot, ami csak még jobban bosszantotta anyát. Amikor kicsik voltunk, és megesett, hogy apa nekem vett valamit, Hayleenek pedig nem, vagy fordítva, anya teljesen kétségbeesett, és éktelen haragjában, amit én egy hurrikán tombolásának éltem meg, vagy széttépte, vagy kidobta a hozott ajándékot. Haylee is érzékelte a vihart, és miközben anyát néztük, szorosan egymáshoz bújtunk, ahogy állítólag a születésünkkor is tettük.

Apa semmi olyasféle mentséggel nem tudott előállni, ami elfogadható lett volna anya számára. Például nem mondhatta, hogy egyikünk jobban szeretett egy bizonyos színt a másiknál, vagy hogy az a valami, amibe az utazása során apaként beleszaladt, kedvére valóbb egyikünknek, mint a másikunknak. Ó, nem, mert anya ilyesmi hallatán úgy nézett rá, mintha hirtelen áramütés érte volna, és kijelentette, hogy apa rosszul tette, amit tett, hogy szörnyű dolgot követett el.

Apa így védekezett:

– De hát az isten szerelmére, Keri, azért ez nem főbenjáró bűn!

– Még hogy nem főbenjáró?! – vágott vissza anyám élesen. – Hogy nem vagy képes annak látni őket, amik?

– Kislányok – mondta erre apám.

– Nem, nem, nem! Ők nem csupán kislányok. Hanem tökéletesen egyforma ikrek. Ugyanazzal a szemmel látják a világot, ugyanazzal a füllel hallanak és ugyanazzal az orral szagolnak.

Apa mosolyogva, de némi aggodalommal rázta meg a fejét. Hayleere néztem. Igaza volna anyának? Kívülről nézve bennünket, úgy tűnhetett, hogy valóban ugyanazokat az ételeket szeretjük, ugyanazt az ízű fagylaltot vagy cukorkát választjuk. Az igaz, hogy amikor még nagyon kicsik voltunk, ha az egyikünk szeretett valamit, szerette a másik is, és ha egyikünk utált valamit, azt utálta a másik is. Talán mert úgy gondoltuk, hogy ennek így kell lennie, vagy féltünk, ha nem így teszünk, elveszítjük a varázserőnket. Akárhogy is, anyát sokkolta, hogy apa ezt képtelen észrevenni.

– Szerintem eltúlzod a dolgot – monda apa anyának.

– Eltúlzom? Te nem ugyanebben a házban élsz, Mason? Nem látod a saját gyerekeidet? – kérdezte anyám még az én számomra is (noha akkor még kislány voltam) lekezelő hangon. Ilyen volt a hangja akkor is, amikor megfenyített bennünket.

Anya másik rossz szokása volt, hogy a jobb öklével a jobb combját csapkodta, amikor méltatlankodott valami miatt. Volt, hogy egy-egy ilyen ütés annyira erősre sikeredett, hogy Haylee meg én felszisszentünk, mintha nekünk fájt volna. Az egyik ilyen látványos kiborulása után megláttam a combját, amikor zuhanyzáshoz készülődött. Egészen kivörösödött körben, később megfeketedett, megkékült, és amikor apa megjegyzést tett rá, anya felcsattant:

– Miattad van, Mason! Szinte olyan, mintha te ütöttél volna meg.

Apa végül mentegetőzni kezdett, mondván, hogy majd vesz valamit a másikunknak is, de ennyivel nem úszta meg. Bármit mondott is, az a valami, amiből csak egyet vett, még aznap a szemétben kötött ki.

Volt, hogy apa visszavette az ajándékot, és a titkárnőjével visszaküldette az áruházba, ám többnyire az történt, hogy miután anya tönkretette vagy kidobta azt a valamit, ha ismét alkalma nyílt rá, kettőt vett abból, amiről úgy gondolta, csupán az egyikünknek szerez örömet vele. De sosem volt boldog tőle. Anyánk annál inkább elégedett volt, és ahogy apánk mondta, „törékeny fegyverszünetet" kötött, „ami alatt mi lábujjhegyen mászkáltunk, mintha tojáshéjon lépkednénk". De mindenki újra mosolygott. Zakatoló szíveink lassan megnyugodtak, a feszültség megszűnt, legalábbis egy időre.

A mi otthonunkban, a falakban, a padló alatt, mint a termeszbolyok, mindig ott nyüzsögtek a szurkálódások, marások, a fájdalmas csípések. Haylee meg én mindig ott voltunk az állandó tornádók epicentrumában. Volt, amikor úgy gondoltam, Haylee szándékosan provokál ki viharokat apa és anya között. Ez volt az első különbség kettőnk között, amire már korán felfigyeltem. Haylee gonosz örömét lelte abban, ha robbanásig szította a feszültséget kettejük között.

De kezdetben még nem ő volt a kiváltó oka. Nem volt nehéz kitalálni, miért volt körülöttünk örökös a felhajtás. Anyánk agyába egy perccel azután, hogy megszülettünk, beleette magát a gondolat, hogy mi ketten tulajdonképpen egyek vagyunk. És

úgy gondolta, bűn, ha nem így kezelnek bennünket, hisz a legnagyobb hiba, amit egy egypetéjű ikerpár szülei elkövethetnek, az az, hogy valahogy, valamiért az egyiket jobban szeretik a másiknál, és ezzel teljes egészében lerombolják a kevésbé szeretett iker önbizalmát.

Gyakran megesik, hogy az egyik gyereket többet dicsérik egy családban, mint a másikat, mert valami figyelemre méltóra képes. Mindenki hallott már olyan történetekről, hogy egy apa jobban szereti az egyik fiát a másiknál, mert nagyszerű focista, vagy mert jobb jegyeket hoz. De ugyanígy egy anya jobban szeretheti az egyik lányát, mert felelősségteljesebb, tehetségesebb a zenében vagy rajzban, vagy csupán mert szebb a másiknál.

Márpedig ez megengedhetetlen egypetéjű ikrek esetében, legalábbis így fogalmazódott ez meg anyánk fejében.

Anyánk szerint Haylee semmivel sem tehetségesebb nálam, mint ahogy én sem nála. És természetesen egyikünk sem lehet szebb a másiknál. A hangunk is annyira hasonlított egymáséra, hogy lehetetlen volt megmondani, melyikünk vette fel a telefont. Még apa is zavarba jött ettől, ha néha hazatelefonált. Mindig kérdő hangsúllyal indított:

– Haylee? Kaylee?

Amikor már valamivel idősebbek lettünk, Haylee gyakran eljátszotta, hogy én vagyok az, aki felvette a kagylót. Azt hiszem, attól tartott, hogy apa engem jobban szeret, és tudni akarta, hogy beszél velem a telefonban. Magam is úgy sejtettem, hogy apa engem szeret jobban, és Haylee tudta ezt. Egyszer azt mondta nekem:

– Ha apa nem tudja, melyikünk az, mindjárt a te nevedet mondja, abban a reményben, hogy tényleg te vagy az. – Nem tudom, igaza volt-e. Én erre sosem figyeltem árgus szemmel.

Talán azért volt ez így, mert apa nem töltött velünk annyi időt, amennyit kellett volna, így ha hirtelen elé toppantam én vagy Haylee, miközben olvasott, apa csak nézett ránk, nagyokat pislogva, míg rá nem jött, melyikünk az. Bárki láthatta rajta, milyen kínban van, hisz anya rettegést keltett benne azzal, nehogy Hayleet egyszer is Kayleenek nevezze, vagy fordítva. Anya megkövetelte, hogy mindig tudja, melyikünk kicsoda.

Végtére is az nem lehet, hogy egy apa ne ismerje meg a gyerekeit; ha tévedett, magát vádolta, amiért nem figyelt eléggé, nem koncentrált kellőképpen.

De aztán bevallotta, megesett, hogy olyankor is tévedett, amikor nagyon koncentrált.

– Annyira egyformák! – mentegetőzött ilyenkor, remélve, hogy megbocsátást nyer, miközben anyánk nekitámadt, de csak annyit ért el, hogy anya a maga igazát bizonygatva még megszállottabban hajtogatta, hogyan kell velünk bánni.

– Hát persze hogy egyformák. Hisz pontosan erről beszéltem eddig is. Ezért kell még jobban igyekezned, Mason, és körültekintőbbnek lenned – mondta apának. – Te sem szeretted soha, ha apád a bátyád nevén szólított, pedig ti nem is voltatok ikrek. Két évvel idősebb volt nálad, na és hogy esett neked, Mason? Gyerünk, valld csak be. Úgy érezted, hogy a másikra többet gondol, mint rád, igaz?

Apa egyszer elmesélhette anyánknak egy óvatlan pillanatban, így hát most nem volt mit tennie, mint behúzott

farokkal visszavonulni. Apát én mindig még magunknál is jobban sajnáltam. Néha úgy tettem, mintha Haylee lennék, ha eltévesztette, pusztán azért, hogy ne legyen baja belőle, ám ha anyánk is jelen volt, akkor persze lehetetlen volt megcsinálnom. Anya bezzeg soha nem tévedett. Sosem értettem, miért nem, hacsak nem igaz az, hogy az anyák mindig jobban ismerik a gyerekeiket.

Anya számtalan, az amerikai alkotmány fontosságával felérő házi szabályt vezetett be, ez volt a mi tízparancsolatunk.

Ne szólítsd Hayleet Kayleenek, és fordítva.

Ne végy úgy ajándékot az egyiknek, hogy a másik ne kapná meg ugyanazt.

Nem viheted el egyiket a másik nélkül sehová.

Nem adhatsz puszit az egyiknek úgy, hogy a másik ne kapna.

Nem foghatod meg az egyikük kezét, vagy ölelheted magadhoz anélkül, hogy a másik kezét is meg ne fognád és magadhoz ne ölelnéd.

Nem mondhatsz jó reggelt vagy jó éjszakát az egyiküknek anélkül, hogy a másikat ne köszöntenéd.

Nem kérdezhetsz az egyiküktől valamit anélkül, hogy a másiktól ne kérdeznél.

Nem mutathatod be idegennek az egyiküket anélkül, hogy a másikat be ne mutatnád.

Nem mesélhetsz az egyiküknek anélkül, hogy a másiknak ne mesélnél.

Nem mosolyoghatsz rá egyikükre anélkül, hogy a másikra rá ne mosolyognál.

Ezek miatt a szabályok miatt úgy gondoltam, a mi házunk sokkal inkább hasonlít egy laboratóriumra, mint otthonra. És azt hiszem, apa is így volt ezzel. Még maga Haylee is megvallotta, mindig is úgy érezte, mintha folyamatosan kémcsőben vizsgálgattak volna bennünket az egypetéjű ikrek felnevelésének kísérletében. Apa és anya számos barátja élt abban a hitben, lehet, hogy anya rendszeresen jelentéseket küld rólunk valamilyen különleges kormányhivatalnak, hallottam egyszer, hogy ezt beszélik. Tudom, hogy Haylee is úgy érezte, hogy ettől mindkettőnket furcsállnak azok, akik láttak bennünket felnőni. Laktak más ikrek is a környékünkön, még az utcánkban is, de ők nem egypetéjűek voltak, és semmiben sem különböztek a többiektől, akiknek nem voltak ikertestvéreik. Ők járhattak nem egyforma ruhákban, foglalkozhattak különböző dolgokkal, az ő anyjuk nem követett el mindent annak érdekében, hogy megakadályozza a személyiségfejlődési komplexusaik kialakulását.

Erre anyánk könnyedén kijelentette:

– Láthatjátok, hogy az ő szüleik mennyire beléjük nevelték a versenyszellemet. Ezek élvezik, ha fájdalmat okozhatnak a másiknak. Ti sosem fogtok ilyet tenni – tette hozzá önelégült mosollyal. – Ti mindig szem előtt tartjátok a másik érzelmeit. – És közben még csak halvány sejtése sem volt arról, hogy miféle árnyék lopakodik lassan az otthonunk felé, ahogy növekszünk. Nehéz volt, majdhogynem lehetetlen nem észrevenni, hogy mennyire kilógunk a sorból, és nem csak azért, mert történetesen egypetéjű ikreknek születtünk.

Haylee sokáig abban a hitben élt, hogy természetfeletti erővel rendelkezünk, és sokáig magam is így hittem. Olyan egyformák voltunk, hogy néha egymás felé fordulva úgy tettünk, mintha a tükörben nézegetnénk magunkat. Sokat gyakoroltuk is, hogy a kezünkkel egyszerre érintjük meg valahol az arcunk, mintha a másik valóban a tükörképünk volna. Anya barátnői, akiket kisebb korunkban gyakran látott vendégül ebédre, ilyenkor majd megszakadtak a nevetéstől, és anya keble csak úgy dagadozott a büszkeségtől.

– Tökéletesen egyformák – súgta, és le sem vette a szemét rólunk. – Egyszerűen pontos másai egymásnak, a legutolsó hajszálukig.

Volt, hogy felemelte a jobb kezünket, hogy mindenki láthassa a tenyerünket, és azt mondta:

– Nézzétek ezeket a vonalakat a tenyerükben, nézzétek, pontosan ugyanolyan mélyek és hosszúak mind a kettőnél. Nem minden egypetéjű ikernél van ez így – magyarázta.

Mi azonban valahogy éreztük, hogy odabent formálódnak a különbségek köztünk, és ez anyánk minden erőfeszítése ellenére, hogy csírájában fojtsa el, egyre erősödött bennünk, ahogy cseperedtünk. Elkerülhetetlen volt, hogy a felszínre törjön, de Hayleenél előbb elkezdődött. Anya ezt elképzelni sem tudta. Szent meggyőződése volt, hogy helyesen nevel bennünket, és megfelelően bánik velünk.

Szentül hitte, hogy Haylee meg én mindig ugyanazokra a dolgokra gondolunk. Ha valamelyikünk kérdezett valamit, ő nyomban a másikunkra nézett, hogy lássa, vajon ugyanezt akarta-e kérdezni. Akár így volt, akár nem, ő eldöntötte

magában, hogy igen. Apa nem gondolta így, anya azonban nem mulasztotta el felhívni rá a figyelmét, hogy amikor tévét nézünk, mindig ugyanazokon a dolgokon nevetünk, vagy szomorodunk és gondolkodunk el.

– Rendkívüli – mondogatta ilyenkor.

Anya gyakran meglepett bennünket azzal, hogy ha valami hétköznapi dolgot csináltunk együtt, arról ő kijelentette, hogy az a valami mennyire nem hétköznapi. Apa ilyenkor csak nézett minket, és próbálta kitalálni, mi az, amit anyánk rendkívülinek lát. Néha csak bólogatott, de legtöbbször vállvonogatva megjegyezte:

– Egyáltalán nem rendkívüli, Keri. A gyerekek már csak gyerekek. – És folytatta az olvasást vagy azt, amivel épp foglalatoskodott. Nemegyszer láttam, hogy ilyenkor anya a kijelentést milyen szemrehányó pillantásokkal fogadja.

Gyakorta elgondolkodtam azon, apa vajon miért gondolta úgy, hogy egyáltalán nem vagyunk olyan különlegesek, mint amilyennek anya lát bennünket. Lehet, hogy kevésbé szeret minket? Ő miért vette volna természetesnek, ha valamiben különbözünk? Odáig ment, hogy amikor tehette, főleg, ha anya nem látta, még biztatott is bennünket, és Haylee emiatt őt jobban szerette, mint anyánkat. De ettől még nem gondoltam azt, hogy apa Hayleet jobban szeretné, mint engem, noha Haylee gyakran megvádolta ezzel.

Apánk nem volt olyan könnyű helyzetben, hogy tapsolhatott volna a megmutatkozó különbségeinknek. Az egyformaságunk megőrzése annyira fontos volt anyánknak, hogy amíg kicsik voltunk, alig lehettünk magunkban. Mindig a nyomunkban volt,

rajtunk tartotta a szemét, és nyomban lecsapott, ha az egyikünk mást akart csinálni, mint a másik. Ha nyúltam egy kekszért, ő máris nyújtotta a dobozt Hayleenek.

– Nem kérek – rázta meg a fejét Haylee.

– Egy perc múlva biztosan kérni fogsz – mondta erre anya, mintha ő volna az egyetlen, aki biztosan tudja, mit is akarunk. Az nem számított, hogy Haylee épp mit szeretne. Ennie kellett egy kekszet, mert anya ragaszkodott hozzá.

Ha apa is jelen volt, akkor általában megkérdezte:

– Miért nem engeded, hogy mindegyik akkor egyen, amikor éhes, Keri?

– Mert éhes – felelte erre anyám. – Tudom, mikor éhesek, Mason. Te főzöl nekik? Tudod, mi az, amit szeretnek, és mi az, amit nem?

Apa, mint egy engedelmes katona, ilyenkor megadóan felemelte a kezét.

Ugyanígy volt ez velem is, ha Haylee akart valamit, de én nem vettem magamnak a fáradságot, hogy utánanyúljak. De ha igen, akkor anya elmosolyodott, az arca felderült, mint amikor átsüt a nap a felhők között.

– Látod? – mutatta diadalmasan, ha apa is ott volt.

Haylee legtöbbször úgy látta, hogy anya elégedetten mosolyog rám, és ettől elszontyolodott. Mintha számolta volna, hogy anya kire hányszor mosolyog, és összeadta volna a számokat, hogy kiderüljön, anya kit szeret jobban. Én próbáltam meggyőzni, milyen fontos a mamának, ha elégedett velünk, és ne gondolja, hogy azért járok a kedvében, mert őt akarom lejáratni, de Haylee soha nem hitt nekem.

– Csak azt akarod elérni, hogy téged jobban szeressen, Kaylee. Ne mondd, hogy nem így van – vágta a fejemhez.

Lehet, hogy így volt, de tudtam, anya ezt sosem engedné meg magának. Túlságosan is eltökélt volt abban, hogy egyformán bánjon velünk.

Emlékszem, anya mindig kicserélte az én pelenkámat is, ha Haylee-ét cserélni kellett, és ugyanezt tette fordított esetben is. Lehet, hogy ezt csak később apa mesélte nekünk, de az emlék mégis élénken élt bennem. Még azután is valóságosnak tűnt, hogy már kinőttünk a pelenkás korból. Később sem válthattunk friss, tiszta ruhát, ha a másik nem váltott. Ha Haylee széttépte valamijét, és anya kidobásra szánta, ment vele az enyém is. Haylee mindig jobban összekoszolta a ruháit és a cipőit, így az enyémek is mentek nyomban a mosásba, vagy ki lettek tisztítva.

És hányszor kellett Hayleenek ennie, ha éhes voltam, és nekem, ha ő volt éhes! Így aztán titkos jelekkel megbeszéltük egymás között, hogy miért nyúlunk, mikor szólalunk meg, vagy melyik irányba megyünk. Ha Haylee nem akart elmenni, vagy valamit csinálni, akkor én sem, és ő is ugyanígy tett. Mindketten ösztönösen tudtuk, ez az egyetlen módja annak, hogy elkerüljük, hogy olyasmit kelljen csinálnunk, amit nem akarunk.

Anyának nem tűnt fel, hogy szándékosan csináljuk, és így az sem, hogy miért. Ezért mindig az azonos kéréseinket és cselekedeteinket hangsúlyozta apánknak, hogy az igazát bizonygassa, vagyis hogy tökéletesen egyformák vagyunk.

– Hát nem veszed észre? Nem látod, milyen rendkívüliek? – hajtogatta elkeseredetten, amiért apánk ezt nem fogadta el.

Ő csak vállat vont, és azt mondta:

– Igen, rendkívüliek. – De láttam a szemében, hogy erről egyáltalán nincs meggyőződve. Talán érzékelte, anyánk csupán erőlteti, hogy mindig ugyanazt csináljuk, de anyánknak nem tette szóvá, noha az arcára kiült a nemtetszése. Megesett, hogy olykor tréfára fogta: – Hé, Keri, ezt nem fogod elhinni. Csak egy árnyékuk van. – Nevetett, amikor ilyesmit mondott, de anya sohasem nevetett a viccein, ezért apa felhagyott a tréfálkozással.

De örökösen panaszkodott. Emlékszem, apa egyszer kijelentette, hogy sokkal előbb kezdtem volna felállni és járni, mint Haylee, de anya nem engedte. Mindig is gyanította, hogy anya engem visszanyomott négykézlábra, megvárva, míg Haylee is lábra tud állni. És anya csak ekkor mondta el neki, hogy mit tudunk már.

Egyszer, amikor miattunk veszekedtek, hallottam, apa azt mondja neki, számtalanszor látta, hogy amikor szoptatott minket – egyszerre mind a kettőnket! –, ha már az egyikünk jóllakott, akkor a másik sem kaphatott többet, hiába sírt.

– Ennek semmi köze az éhséghez. Mit tudsz te az ilyesmiről, Mason? Te is csak olyan vagy, mint a többi férfi.

Abból, hogy egyre többször számon kérte anyától, hogyan bánik velünk, nyilvánvaló volt, hogy apa egyre szkeptikusabb lett. De anyát ez egy csöppet sem érdekelte. Úgy tett, mintha meg se hallaná az ellenvetéseit. Apa egyszer fogta magát, és a falnak kezdett panaszkodni, de anyám erről sem vett tudomást, nem nevetett rajta. Apának ez az egész olyan volt, mintha egy vihar felé sodródó csónakban volna, amit képtelen az ellenkező irányba kormányozni.

Pedig mind több és több dolog bosszantotta. A végén egyre hevesebben tiltakozott, és kiállt a szerinte fontos dolgok mellett. Ha Haylee vagy én megfáztam, anya mindig mindkettőnkbe nyomta az orvosságot. Apa erőteljesen tiltakozott ez ellen, de anya megnyugtatta, hogy a másik is hamarosan megkapja ugyanazt a betegséget.

– Jobb a betegséget megelőzni, mint kivárni – jelentette ki.

Ha köhögtem, Haylee gyakran követte a példámat, és bennem feléledt a gyanú, hogy csupán engem utánoz, hogy anyát boldoggá tegye, és begyűjtsön magának egy „engem-jobban-szeret" pontot.

– Te tényleg nem látod, milyen csodálatosak? – kérdezte anya apától, amikor ő nem lelkesedett, ha anya előhozakodott valamivel, amit együtt csináltunk. Anyának ez mindig mérhetetlen csalódást okozott.

– Nekem amúgy is csodálatosak – válaszolta apánk, mire anya csak megrázta a fejét, mintha egy reménytelen esettel volna dolga.

Olykor apa valamivel lelkesebben igyekezett anya kedvében járni. Amikor magához ölelt bennünket, először mindig anyánkra nézett, hogy figyeli-e, mit csinál. Egyszerre emelt fel mind a kettőnket, egyforma ideig tartott a karjában bennünket, és egyikünk sem kapott egy puszival vagy öleléssel sem többet a másiknál. Ez tetszett anyának. Mosolyogva bólogatott, mintha apánk valami sikeres vizsgán ment volna át. A béke megőrzése volt apának a legfontosabb, fontosabb annál is, hogy kiálljon mellettünk, ha Haylee vagy én valami mást, valami eredetit csináltunk.

Amikor nagyobb lettem, kezdtem jobban megérteni őt. Rájöttem, hogy igazi menedéknek szeretné megélni az otthonát, olyan helynek, ahol megszabadulhat a munkahelyi nyomástól és feszültségektől. Néhányszor, amikor hazajött a munkából, és még nem vette észre, hogy én is ott vagyok, láttam, hogy lehunyja a szemét és mély levegőt vesz, mintha végre lélegzethez jutna. Érthető, hogy ezért hagyott rá olyan sok mindent anyára, amikor még kicsik voltunk.

Természetesen kiskorunkban még fogalmunk sem lehetett arról, hogy mit beszélnek egymás között rólunk, de később, amikor már nagyobbak lettünk, megértettem, hogy anya a kezdetektől fogva folyamatosan instruálta apánkat, ő mondta meg, hogyan bánjon velünk, hogyan beszéljen hozzánk, hogyan fogjon meg minket, hogyan sétáljon velünk, röviden: hogyan szeressen bennünket. Egy apának vagy egy anyának természetes sajátja az, hogy hogyan szereti a gyerekeit. Ez nem tanulható valami. Tudtam, hogy ezt apa is így gondolja, de sohasem tiltakozott, soha sem állt ki magáért, legalábbis a jelenlétünkben nem.

De azért mindig igyekezett némi könnyedségre rávenni anyánkat, ha rólunk volt szó. Az első születésnapunkra, és utána mindegyikre, anya mindig két tortát készített nekünk, hogy mindkettőnknek ugyanannyi gyertya legyen rajta, és egyikünk se fújhasson el több gyertyát, mint a másik.

– Nem gondolod, hogy túlzásba viszed? – tette fel apa időről időre a kérdést, különösen a születésnapi tortákkal kapcsolatban. Anya ettől majd felrobbant, mint egy tűzijáték, és félő volt, hogy megkeseredik a szülinapi ünnepség. És a kezek megadóan

megint a magasba emelkedtek, apa kihátrált, mint amikor egy szereplőt arra kérnek, hogy vonuljon le a színpadról, és csupán nézője maradjon az eseményeknek, esetleg tanulja szorgos diákként az ikrekkel való helyes bánásmód leckéjét.

Amikor már elég nagyok voltunk ahhoz, hogy megértsünk valamennyit abból, amit anyánk mond, füleltünk az asztalnál vagy a nappaliban, amikor az egypetéjű ikrek neveléséről szóló könyvekből felolvasott apánknak. Olyan volt, mint amikor egy tanár olvas fel a diákjainak. Amikor még nagyon kicsik voltunk, természetesen fogalmunk sem volt arról, hogy rólunk van szó. Néha, amikor már felfogtunk valamit, akkor is úgy éreztük, hogy más gyerekekről hallunk. Csak ültünk ott fülelve, és amikor anya szünetet tartott, apa úgy nézett ránk, mintha tudatosítani akarná magában, hogy ezek azok a gyerekek, akikről a felesége beszél.

Nem kellett volna csodálkoznom azon, hogy olyan szolgálatkészen vette anyám utasításait velünk kapcsolatban. Anyával nemigen lehetett szembeszegülni. Kitűnő tanuló volt a középiskolában és az egyetemen. Akárcsak apa, ő is kitüntetéssel diplomázott. Amikor megismerkedtek, apa gazdaságtant tanult, anya meg a jogra készült. Apánk mesélte, hogy anya nagyszerű volt a kutatómunkában. Ezért is lehetett volna nagyon jó ügyvéd belőle. A születésünkkor kezdetben egészen elbűvölte apánkat a rengeteg statisztikával, pszichológiai tanulmánnyal, amelyeket a gyereknevelésről írtak. Apát elárasztotta könyvekkel és cikkekkel, amelyekre rálelt, és szerette volna, ha ő is elolvassa.

– Nincs rá szükség, Keri – mondta erre apám. – Elhiszem, amit mondasz. Enélkül is nagyon sok olvasnivalóm van.

Ezzel együtt gyakran láttam, hogy mégis átfut egy-egy cikket, különösen az anyám által aláhúzott kiemeléseket. Anya mindig szándékosan elöl hagyta az ilyesmit, többnyire ott, ahol apa üldögélni szokott. Amikor már nagyobb lettem, próbáltam én is elolvasni ezeket a cikkeket, de Haylee azt mondta, unalmasak. Végtére is, az ő neve nem szerepelt bennük. Anya tudta, hogy apa átolvassa ezeket az írásokat, és ezekre hivatkozott, ha apa megkérdőjelezett valamit. Ilyenkor anya mindig félbeszakította, akár a mondat kellős közepén is.

De azért örökösen nem vitatkoztak rólunk. Akármit gondolt is apánk valójában anya nevelési elveiről, Haylee meg én mindig örömmel láttuk, hogy apa mennyire tiszteli anyát, mennyire csodálja, legalábbis kiskorunkban. És amikor anya épp nem haragudott apára valamiért, mindig úgy bánt vele, mint valami filmsztárral, aki véletlenül toppant be az otthonunkba. Apa jóképű, világosbarna hajú, sportos testalkatú, magas férfi volt, „kristálytiszta kék szemekkel", ahogy anyám mondogatta, és olyan mosollyal, „ami még az órát is megállásra kényszeríti".

Én akkor még nem értettem, hogy ez mit jelent, és ha én nem értettem, akkor Haylee sem érthette, de többnyire úgy tett, mintha értené, hogy ezzel is örömet szerezzen anyának, és begyűjtse a szeretet-pontjait.

– Hogy tud egy mosoly megállítani egy órát? – kérdeztem.

– Igen, hogyan lehetséges ez? – ismételte meg gyorsan utánam Haylee. Ki nem állhatta, ha én állok elő hamarabb valamivel, különösen egy kérdéssel.

– Hát úgy, hogy apád mosolya annyira elvarázsol mindenkit, hogy még az idő is megáll megcsodálni – magyarázta anyám, és

mindkettőnk arcára kiült az értetlenség. Haylee rám nézett, félve, hogy esetleg én értem. De nem értettem. Még kicsik voltunk hozzá, de anyám ennyiben hagyta, és csupán annyit mondott: – Ezért szerettem bele. Én mindig gondosan megválasztottam a fiúimat. – Elnevette magát, adott nekünk egy-egy puszit, aztán még hozzátette: – De ne aggódjatok. Egy szép nap majd megértitek, amit most mondtam. Mindkettőtök fejében kigyullad a fény ugyanabban a pillanatban egy szép napon.

A „vezérszava" volt ez az *ugyanabban a pillanatban.*

Mindent, amit csináltunk, egyszerre kellett tennünk, szó szerint ugyanabban a pillanatban. Ehhez olyan mértékben ragaszkodott, annyira fontos volt számára, hogy bűntudatot éreztünk, mintha valami nagyon rosszat követtünk volna el, ha nem így tettünk, még olyankor is, amikor nem voltunk a szeme előtt.

– Melegem van – mondtam, jelezve, hogy le fogom vetni a kardigánomat. Láttam, hogy Haylee elgondolkodik. Ha neki nem is volt melege, rábólintott, és már vette is le a magáét. És én ugyanígy voltam vele, ha valami olyat kezdett csinálni, ami nekem eszembe sem jutott. Ha anya tanúja volt, mosolyogva adott egy puszit mindkettőnknek, mintha valami nagyszerű dolgot vittünk volna végbe.

Az én kislánykáim – mondta. – Az én tökéletesen egyforma ikreim. Haylee-Kaylee, Kaylee-Haylee.

Tényleg tökéletesen egyformák lettünk volna? Haylee kezdetben szívesen elhitte, ám ahogy cseperedtünk, anya már nem azt mondogatta, hogy az „én kis ikreim", hanem azt, hogy

az „én tökéletes lányom”, mintha ketten alkottunk volna egy egészet.

Érthető, ha egy kisgyerek azt szeretné, hogy az anyja tökéletesnek lássa. De Haylee azt nem értette, hogy ha minden anya így van ezzel, akkor a miénk miért nem. A mi anyánk egyikünket sem volt képes tökéletesnek látni a másik nélkül.

Milyen szomorú és milyen kétségbeejtő volt a felismerés, hogy az ikrek szó lecserélése a lányomra mennyi fájdalmat és csalódást jelentett mindkettőnk számára.

És a végén magának anyának is. De addigra már túl késő volt.

2

Hogy az „engem-szeress-jobban” pontgyűjtés volt-e az oka, vagy sem, de mindkettőnknek nagyon fontos volt anya kedvében járni, kivívni az elismerését mindenért, amit tettünk. Ő pedig soha nem mulasztotta el a tudomásunkra hozni, hogy egyformán szeret bennünket, ahogy mindenki más is, aki ismer minket. Mégis, a szívünk mélyén mindketten tudtuk, hogy egy nap majd valaki vagy valakik az egyikünket sokkal jobban fogják szeretni a másiknál. Elhittem, amikor anya azt mondta apának, hogy ez lesz mindannyiunk számára a legfájdalmasabb. És *ahogy* mondta, az engem egy kicsit megijesztett.

Vajon meggyűlöl majd Haylee érte, ha esetleg népszerűbb leszek, mint ő? Vagy én őt? Vajon az irigység az egypetéjű ikrekben ártalmasabb, mint másokban, ahogy anya hitte? Abból, ahogy anya nevelt bennünket, meg abból, amiket mondott nekünk, könnyű volt elhinnünk, hogy a mi érzelmeink mások, mint a velünk egykorú gyerekeké. Mélyebben éltünk meg mindent, hisz olyan sok érzés volt azonos a szívünkben. Vagyis a mi érzelmeink kétszer olyan erősek, mint másokéi.

– Senki sem tudja annyira sajnálni a másikat, vagy együtt örülni a testvérével, mint ti ketten, és ez már örökre így lesz. Mindaz, amit a másikért tesztek, egészen más lesz, mint a korotokbeli testvérek esetében. De soha ne hagyjátok, hogy mások éreztessék veletek, hogy furcsák vagytok. Hisz a többiek

is mind azt szeretnék, ha belül ugyanúgy érezhetnétek, mint ti. És ha már nagyobbak lesztek, és valaki majd kitünteti az egyikőtöket a figyelmével, esetleg beleszeret valamelyikőtökbe, az fájni fog nagyon, és a seb csak akkor gyógyul be, ha a másik is megkapja ugyanazt a kitüntetett figyelmet mástól – jósolta anya.

Eltűnődtem, vajon félek-e majd attól, hogy én legyek először szerelmes. Azt nem gondoltam, hogy Hayleet ez visszatartaná. Ami azt illeti, azt sem gondoltam, hogy Haylee a felét is elhiszi annak, amiket anya mondogatott.

Apát nyilvánvalóan elkeserítette, ahogy anya nevelt bennünket, és az, amire tanított magunkkal kapcsolatban, meg arról, ahogy mások látnak bennünket. Nem tudok másra gondolni, mint arra, hogy anya mindezzel csak erősíteni akart bennünket, hogy felkészülhessünk mindarra, ami történni fog velünk amiatt, akik és amik vagyunk. Elhitette velünk, hogy ha nem hallgatunk rá, ha nem engedelmeskedünk neki, akkor az életünk csupa keserűség, fájdalom és csalódás lesz, ahogy ő megjósolta.

Talán ez volt az oka annak, hogy anya mindig gondosan megválogatta, hová visz el bennünket, és kivel találkozhatunk. Egészen addig nem is voltak barátaink, míg el nem kezdtünk járni az első magán-általánosiskolánkba. Korábban, ha más szülők azt kérték, hogy engedjenek át bennünket játszani az ő gyerekeikkel, vagy az övéiket szerették volna áthozni hozzánk, anyánk egyszerűen csak annyit mondott erre:

– Köszönöm, de az enyémek még nem állnak készen erre.

Apa meghallotta, amikor anya egyik este ezt mondta Laura Demarcónak, aki a mi utcánkban lakott. A lánya, Candace

korunkbeli volt. Néha összefutottunk velük az áruházban. Haylee is, meg én is szerettünk volna átmenni hozzájuk. Mi kíváncsiak voltunk a többi gyerekre. Annyi izgalmas új dolog volt a „kinti világban”, ahogy anya nevezte, és mi alig vártuk már, hogy megismerhessük.

– Hogy érted azt, hogy „nem állnak készen”? – tudakolta apám, mihelyt anyám letette a telefont. – Jót tenne nekik, ha más gyerekekkel is barátkoznának, mielőtt iskolába mennek, nem gondolod, Kéri?

– Bőven van még idejük arra, hogy hülyeségeket meg rosszalkodást tanuljanak más gyerekektől – felelte anya szárazon.

– Miféle hülyeségeket? Még túl kicsik hozzá.

– Ó, hogy te milyen tudatlan vagy a gyereknevelés terén, Mason. Hidd el, tudom, mit csinálok. Ezek fontos évek a kicsik fejlődése szempontjából, különösen a mi lányaink esetében. Jobb nem összezavarni őket.

– Összezavarni őket? Mégis mivel? – kérdezte apám határozottan, majd ránk nézett. Mostanra már láttam, nem örül, hogy anyánk a jelenlétünkben pirít rá, viselkedik tiszteletlenül vele. Már elég nagyok voltunk ahhoz, hogy megértsük, és ez zavarta őt.

Mi ketten Hayleevel szinte transzban vártuk, hogy mit fog erre anya mondani. Kíváncsiak voltunk, hogyan ronthatna el bennünket, ha más gyerekekkel játszunk.

– Először is az identitásukat – válaszolta anyám. – És a jó szokásokat, amikre ráneveltem őket.

Apa elhúzta a száját.

– Az identitásukat?

– Az ő különleges identitásukat – javította ki anya. – A többi gyerek nem értené, mennyire fontos egyensúlyban tartani kettejüket.

– Egyensúlyban? – ismételte meg apám a fejét rázva. – És szerinted akkor mikor állnak majd készen?

– Azonnal szólok, ha így lesz – mondta anyám, s ezzel, mint egy kalapáccsal egy árverésen, le is ütötte a vitát.

Apa így elnapolta a témát, egy nappal, sokkal, valamikorra. Haylee és én csalódottak voltunk, hogy ennyiben hagyta. Azt reméltük, ő nyer a végén. De apa sohasem nyert.

Mégis, soha nem gondoltam úgy, hogy apát ne érdekelte volna a nevelésünk, és ne akart volna ugyanúgy törődni velünk, ahogy anya. De anya meggyőzte arról, hogy ő hozta a nagyobb személyes áldozatot a születésünkkel. Úgy döntött, felhagy a jogászkodással, és erre folyton emlékeztette apát. Azt mondta, ha csak egy gyereke lenne, akkor felfogadott volna egy dadát, folytatta volna a tanulmányait, és megmaradt volna a négyórás jogi asszisztensi munkájánál. – Én mindenképpen támogattalak volna benne mondta erre apám –, akár ikreink vannak, akár nem.

Anya ezzel a gondolattal nem tudott mit kezdeni.

Mi többnyire ilyenkor a földön ülve hallgattuk, ahogy rólunk beszélnek, mintha ott sem volnánk.

Legalábbis én ezt tettem. Hayleet untatta az örökös vitázásuk.

– Azt hittem, mostanra már megérted, Mason. Az egypetéjű ikrek különleges jelenségek – szögezik le anyám. – Éppen ezért

különleges figyelemre és nevelésre van szükségük, különösen a mieinknek, mert ők a különlegesnél is különlegesebbek. Ugyanakkor áldás, hogy egyszerre van két gyerekünk. Dupla öröm, és ha már Isten ilyen kegyes volt hozzám, akkor érdemesnek kell bizonyulnom az ajándékára, és dupla olyan figyelemmel kell viseltetnem irántuk, és feleannyit se gondolhatok magamra.

Hogy szállhatott volna szembe ezekkel a kijelentésekkel apa, még ha továbbra is szerette volna elérni, hogy anya ne rendeljen ennyire alá mindent a nevelésünknek.

– Értelek én, de a túléléshez mindenkinek szüksége van egy kis önzésre, ha azt akarjuk, hogy a házasságunk boldog maradjon, nem, Keri?

Erősen hegyezni kezdtem a fülem az önzés szó hallatán. Anya számára ez istenkáromlás számba ment. Haylee meg én sosem lehettünk önzők. Nekünk előbb mindig a másikra kellett gondolnunk. De akkor apa miért mondja azt, hogy nekik önzőbbnek kellene lenniük?

– Természetesen egymásra is gondolnunk kell, de a gyerekek és a szükségleteik az elsődlegesek. Vagy te nem értesz egyet ezzel? – vágott vissza anyánk.

– De, persze – sóhajtotta apa.

– Néha eltűnődöm, hogy valóban így gondolod-e – mondta anya.

Apám megadóan az égnek emelte a két karját, és visszahúzódott a békés, nyugalmas zugába, ahogy mindig is tette. Én meg csalódottnak éreztem magam, hisz még mindig nem tudtam, hogy is értette ezt az önzés dolgot, és nagyon

szerettem volna, ha tovább vitatkoznak róla. Hogy lehet bármi jó abban, ha valaki önző? És most először gondolkodtam el azon, vajon apa tényleg örül-e annak, hogy megszülettünk.

Nem kétséges, hogy anya sokat tett értünk, és sok mindent feláldozott. Ő aztán nem volt önző. Amikor úgy döntött, hogy abbahagyja a tanulmányait, és egy időre, ha nem örökre, felhagy a jogi pályával, felmondott a házvezetőnőnknek, és maga végezte a házimunkát. De megbánta, miközben ellátott bennünket, ezért felfogadott egy bejárónőt. Mrs. Jakes hetente egyszer jött segíteni. Kora hatvanas nő volt, akinek meghalt a férje, és a saját gyerekei messze éltek tőle. Legalábbis nekünk ezt mondta. Emlékszem, göndör, ősz haja volt, és égszínkék szeme, ami a frissességével fiatalabbnak mutatta a kortársainál, és meglágyította és felmelegítette a mosolyát. Imádott minket, de anya csak a házimunkákat bízta rá, nem nagyon engedte a közeliinkbe.

Amikor már egy csomó mindent önállóan csináltunk, anya elküldte Mrs. Jakest. A szívem mélyén úgy gondoltam, azért, mert nem olyan egyenlően bánt velünk, ahogy azt ő szerette volna. Engem jobban szeretett, többnyire hozzám beszélt. Haylee nem szerette, talán épp emiatt nem. Amikor Haylee panaszkodott Mrs. Jakesre, anya rám nézett, hogy lássa, ellentmondok-e. Nem tettem, mert már akkor is úgy gondoltam, engem okolna, amiért hagytam, hogy az egyikünket jobban kényeztesse. Még némi bűntudatom is volt miatta. És anya ezen oknál fogva nem akart mást odahozni a házhoz, hogy segítsen neki a házimunkában.

Noha már elég ügyesek voltunk ahhoz, hogy az alapdolgokat megcsináljuk, anyának azért még elkelt volna a segítség. Ridgewayben éltünk, egy elegáns környéken Philadelphia kertvárosában, és volt egy nagy, emeletes házunk dupla oromzattal.

Cseréptetőnk volt, és a ház oldalait szürkészöldre festett cédrusfa palánkok fedték, mert anya szerint ez beleillett a természetes környezetbe. A földszinten volt (ahogy anya hívta) a nagyszoba, a konyha az étkezősarokkal és egy külön ebédlő. A falakat rusztikus lambéria fedte, a parketta diófából készült, és klasszikus, festett szegélyben fejeződött be. A nagyszoba mennyezete boltozatos, és kandalló is állt benne, és volt egy üvegezett verandánk is. Mindenki, aki megfordult nálunk, szerette a melegsége miatt, és nem győzték dicsérni anya lakberendezési érzékét. Mellettünk és a ház mellett nemigen maradt ideje semmi másra, és én rájöttem, hogy apa emiatt panaszkodik. Úgy érezte, őt elhanyagolják.

Egyre többet panaszkodott amiatt, hogy keveset találkoznak a barátaikkal, mennyi alkalmat kihagynak. Anya mindegyik bébiszitterben talált valami elfogadhatatlant, még Mrs. Ramsey-ben, a nyugdíjas tanárnőben és a drága, öreg, hatvannégy éves nagymamában, Hattie Carterben is, aki el tudta fütyülni a *London hídja leszakadt*at meg a *Paff, a bűvös sárkányt.* Anya mindenkire gyanakodott, aki a közelünkbe került. Mihelyt hazaért, első dolga volt feljönni a gyerekszobába, és faggatózni a felvigyázónkról, okot találni arra, hogy alkalmatlannak minősítse arra, hogy velünk foglalkozzon.

– Már hónapok óta egy moziban sem voltunk – méltatlankodott apa –, nemhogy elmentünk volna vacsorázni kettesben.

– Majd elmegyünk, ha már nagyobbak lesznek – mondta erre anya. – Nagyon nehéz megfelelő bébiszittert találni.

– Mások könnyűszerrel megoldják, Keri.

– De mi nem mások vagyunk. Másoknak nincs azuk, ami nekünk van! – kelt ki magából anya, és a szemei majd kiugrottak a helyükből.

Az egyre fogyatkozó kiruccanások ügye volt a másik csatatér, amelyről apa kivonult. Feltehetően emiatt fordított több időt és figyelmet a munkájára és a házunkra. Meg a kertre. Állandóan szépítgette a kertet még évekkel azután is, hogy anyával megvették, de két év múltán, hogy megszülettünk, felhagyott vele. Közel ötholdas volt a telkünk, és apa végül kitalálta, hogy tavat épít bele.

Apa szinte profi teniszjátékos volt. Ő volt a középiskolai és az egyetemi csapatok sztárja, és nem sokkal azután, hogy megvették a házat, mindjárt építtetett is egy pályát. Anya néha játszott vele. Mi meg a padon üldögélve néztük őket. Még ötévesek sem voltunk, amikor anya teniszruhát és -cipőt vett nekünk. Egyikünk sem volt képes helyesen tartani az ütőt a kezében, de én jobban tudtam elütni a labdát, mint Haylee. Talán ez lehetett az oka, hogy anya lebeszélte apát arról, hogy az alapokra megtanítson bennünket.

– Még nem állnak rá készen – jelentette ki. – Kicsik még, az izmaik és a csontjaik csak most fejlődnek. Még megsérülnének.

– Nem mondhatod mindenre azt, hogy még nem állnak készen, Keri. Én az ő korukban már ütögettem – mondta apa.

– Az te voltál. De ami igaz rád, az nem igaz az egypetéjű ikrekre. Náluk minden különleges.

– Minden?

– Minden – bólintott anyám határozottan, mint mindig.

Apa még dohogott egy keveset, de többet nem bajlódott a tanításunkkal. Anya mindig jó okot talált rá, hogy apa ezt vagy azt ne csinálja velünk. Azt hiszem, apa emiatt hagyott fel aztán végképp vele.

Amikor ők ketten együtt teniszeztek, nekem soha nem volt az az érzésem, hogy élvezik. Apa néha engedte anyát nyerni, vagy legalábbis döntetlent játszani. Anya sem volt rossz játékos, és mindig is munkált benne a versenyszellem, de nem volt nehéz észrevenni, hogy apa milyen nagyszerűen játszik, és hogy milyen szépen mozog a pályán. Anya utált veszíteni, különösen apával szemben, és biztos vagyok benne, hogy apa ezt pontosan tudta. De képes volt bármeddig elmenni, csak hogy béke honoljon a házban. Amikor már idősebb lettem, visszagondolva azt kívántam, bár ne tartotta volna a békességet fontosabbnak nálunk.

Anya viszont jobban úszott, mint apa. Olyankor, amikor apa korán hazaért nyaranta, és kijött hozzánk a medencéhez, anya gyakran hívta ki versenyre, és mindig ő győzött. Utána odakiáltott nekünk:

– Látjátok, lányok? A férfiak nem annyival jobbak nálunk, mint szeretnék elhitetni.

– Persze, persze – mondta erre apa. – Tisztában vagyok vele. Mert mi mind egoisták vagyunk. A nők sosem szelfiznek, és sosem kényeztetik magukat.

Anya csak mosolygott elnézően, mintha apának nem volna elég esze ahhoz, hogy tudja, amit ő már évek óta tud. Apa a szemét forgatta, és égnek emelte a karját, de soha nem állt a sarkára, csupán elvörösödött, és az álla feszült meg tehetetlenségében.

Haylee meg én csodáltuk anyát, és nem csak azért, mert ő volt az anyánk. Azért, mert nemcsak sokat tudott, hanem mert ő volt a legszebb nő a világon. Azt is tudtuk róla, hogy valaha modellkedett. Gyakorta csodaszép szövetbe kötött albumokat mutogatott nekünk fényképekkel, újságkivágásokkal. Magas volt, sűrű, szőkésbarna hajjal, amihez

Illett a borostyán nyaklánc, amit apa vett neki az első házassági évfordulójukra. Hayleenek meg nekem valamivel sötétebb barna hajunk volt, de mindkettőnk arccsontja alatt megjelentek ugyanazok az aprócska szeplők, mint amilyenek anyának is voltak. És a tetejébe mindkettőnk bal fülcimpáján anyajegyek voltak, amikkel anya még külön is bizonygatni tudta a barátainak, mennyire különlegesek vagyunk.

– Nem minden egypetéjű ikerpár olyan, mint ők ketten. Már babakorukban is egyszerre sírtak, és ha valamelyik éhes lett, biztos, hogy a másik is megéhezett. És még kakilni is szinte ugyanabban a pillanatban kezdtek! – büszkélkedett anya, és a barátai elképedve hallgatták.

– Annyira imádod őket – mondta egyszer neki a barátnője, Melissa Clark.

Anya ekkor magához ölelt bennünket, és mosolyogva azt felelte:

– Csak rájuk kell nézni. Már hogy ne imádnám őket?

És mindkettőnket megpuszilt, mielőtt folytatta volna. Mindig két-két puszit kaptunk. Ha előbb engem puszilt meg, és csak utána Hayleet, akkor ügyelt rá, hogy a következő alkalommal Hayleevel kezdje, és csak utána következzek én. Ezzel mindig mulattatta a barátait.

– Bár feleannyira szeretett volna engem az anyám, ahogy te szereted őket – jegyezte meg Louise Kerry.

– Ha ikergyerek lettél volna, lehet, hogy jobban szeretett volna – felelte erre anya, és ránk mosolygott. – Nagyon összetett öröm ez. A dupla ölelésekkel és a dupla puszikkal, vagy ha csak kézen fogva sétálok velük, olyan, mintha egy szeretetszendvics kellős közepén lennék. Annyira különleges az egész.

A barátai arcáról leolvashattam, mennyire elbűvöltük őket anyával. Elválaszthatatlanok voltunk attól a képtől, amilyennek leírt bennünket csecsemőkorunkban. A barátainak néha olyan dolgokat is elmondott, amiket nekünk soha.

– Amikor az orvos azt mondta, hogy ikreim lesznek, nem hittem neki – mesélte. – Én egynek éreztem őket, nem kettőnek. És meg is lepődtem azon a napon, amikor megszültem őket, és megpillantottam egymás mellett kettejüket. Emlékszem, az orvos azt mondta: „Klónjai vannak, nem is ikrei.” Még ő is mulatott azon, hogy mennyire egyformák.

– Ez igaz. Még soha nem láttam ekkora hasonlóságot – jegyezte meg Mrs. Letterman. Ő volt anya legidősebb barátnője,

ő már nyugdíjas volt, korábban egy iskola gazdasági igazgatójaként dolgozott.

– Pedig láttam már öt vagy hat ikerpárt életemben, a Cherry Hillben.

– A magyarázat egyszerű. Ugyanaz a DNS-ük – magyarázta anyánk a barátainak, miközben mi egymás mellett ültünk egyforma ruhában és cipőben. Egyforma hosszú hajunk egyformán fésülve.

– Az egypetéjű ikrek egyetlen pete és sperma kombinációból lesznek, amely a megtermékenyülés után néhány nappal kettéválik. Ugyanaz lesz a DNS-forrásuk. Teljesen megleptek bennünket, mert se az én, se a férjem családjában nem születtek még ikrek, pláne egypetéjűek nem. Mihelyt tehettem, tanulmányozni kezdtem az ikerirodalmat, vagyis, hogy hogyan kell őket helyesen nevelni, ehhez dr. Spock már nem volt elég.

– Tetszik, hogy ilyen sokat tudsz róla – jegyezte meg Mrs. Letterman.

– Ők az én gyerekeim. Hogy ne tudnék sokat? – Valahányszor rólunk magyarázott valakiknek, azok mindig elbűvölten hallgatták anyát.

Apa egyszer azt mondta nekünk:

– Miután megszülettetek, anyátok úgy vetette bele magát az ikerkutatásba, mintha egy perre akarna felkészülni a Legfelsőbb Bíróságon. Komolyan úgy gondolom, hogy avatott szakértője lett a témának. – Gyakran mondott ilyesmiket, ha már nem volt ereje a rólunk folytatott vitához, de valahogy nem hangzott büszkén a szájából. Inkább bosszúsnak tűnt. Nekem az az érzésem támadt, úgy gondolja, hogy anya többet tud a kelleténél.

De hát ki kérdőjelezhetett meg bármit, amit anya tett velünk? A nagyszüleink nem voltak a közelben, hogy segíthettek volna anyának kiskorunkban. Apa szülei Floridában éltek egy nyugdíjasotthonban. Anya édesapja meghalt, amikor anya még egyetemre járt, az édesanyja, a nagymamánk, Clara Beth újra férjhez ment, és Arizonában élt. Az új férjnek voltak unokái, és mi már elég korán úgy érzékeltük, anya neheztel a nagymamára, amiért jobban odavan a férje unokáiért, mint a sajátjaiért. Anya egyke volt. Nekünk azt mondta, hogy az egykéket általában elkényeztetik.

– De én nem voltam elkényeztetve. A nagyanyátok, Clara Beth csak önmagát kényeztette, és kritizálta apát, hogy túlságosan elhalmoz a szeretetével. Belekergette a korai halálba – mondta izzó tekintettel.

Én meg elképzeltem, hogy a nagymama borotvaéles fogait kivillantva, mosolyogva kergeti a nagypapát egy sötét hely felé, ahol a halál várja.

Apának volt két testvére. A bátyja, Jack bácsi katona volt, Németországban szolgált. Nős volt, két gyereke született, Philip, a fia nyolcéves volt, a lánya, Arlene tíz. Apa öccse, Bret bácsi gyógyszerügynök volt, ő is nős, neki három fia volt, öt-, hat- és hétévesek, Tim, Donald és Jack. Ők Hawaiion éltek, alig láttuk őket.

Az apai nagyszüleinkkel se sokat találkoztunk. Ők már nem vállalták az utazás fáradalmait, anya meg utált Floridába menni, arra a helyre, ahol éltek. Ő csak „Isten várótermének” nevezte, ahol nincs más, csak bingó és hálátlan gyerekek szülei.

– Eszedbe ne jusson, hogy mi is oda fogunk visszavonulni – figyelmeztette jó előre apát, de én azt hiszem, az igazi ok, amiért anya utált Floridába menni, az az, hogy Mary nagymamánk mindig is azt szerette volna, hogy Haylee meg én különbözzünk. Különböző holmikat vett nekünk, amiket aztán anya mindjárt a hazaérkezésünk után elkonfiskált, elsüllyesztette valahol az alagsorban, vagy kidobta. Haylee azt állította, látta, hogy anya a kertben elásta a két karórát, amit a nagyitól kaptunk. Az enyém kék volt ezüst szíjjal, Hayleeé pedig ezüst, kék szíjjal. Azt hiszem, apa sosem tudta meg, hogy anya mit tett az órákkal. Amikor megkérdezte anyától, hova lettek, ő azt felelte, nem tudja.

– Biztos itt vannak valahol. A lányok nem nagyon szerették – mondta. – Talán eldugták valahová.

Apa nem erőltette. Tőlünk is megkérdezte, de soha egyikünk sem mondott volna rosszat anyáról. Okosabb volt azt felelni, hogy nem tudjuk. Apa gyanakodva fogadta a válaszunkat, de ennyiben hagyta.

Apa akkoriban már különben is inkább csak a munkájára koncentrált. Ő is segített beindítani egy nemzetközi szoftvercéget, a Capture Software-t, aminek nem sokkal a születésünk után az elnöke lett. S mivel mi anya egész napját lekötöttük, nem panaszkodott apa túlórái miatt, se a hétvégék miatt, sőt apa még a szabadságokat is lerövidítette, és anyánkra hagyott bennünket. Én mindig úgy gondoltam, anya inkább hagyta, hogy apa tegye a maga dolgát, semhogy megengedje, hogy beleszóljon a nevelésünkbe. Apa gyakran mentegetőzött, amiért nem tud otthon többet segíteni, vagy velünk lenni, de

akkoriban, amikor tizenkét évesek lettünk, épp bővítették a vállalatot. Apa azt mondta, nyílt vállalattá válnak, és kimennek a tőzsdére. Hétvégenként olyan keveset volt otthon, hogy a teniszezésre sem maradt ideje.

Amikor tizenkét éves voltam, egyszer hallottam, hogy anya azt mondja neki:

– Annyira odavagy a munkádért, Mason, hogy az már szinte hűtlenségszámba megy, de egyelőre nem teszek érte szemrehányást, hisz millió a dolgom.

Ugyanakkor kezdetben legalább voltak olyan idők, amikor kettesben lehettek, és nem mi voltunk a beszédtéma, nem ránk kellett figyelniük. Olyanok voltak akkor ketten, mintha még mindig a diákszerelmüket élték volna, legalábbis azt, amilyennek anya később leírta kettejüket. Amikor apa befejezte a középiskolát, a kereskedelmi kamarai ösztöndíj várományosa volt. Anya azt is mesélte, mindenki arra számított, hogy apából filmsztár lesz. Elhallgatva, hogy anya miket mesélt apáról, meg amikor együtt elevenítették fel a fiatalkorukat és a szerelmüket, olyan volt számunkra, mintha valami tündérmesét hallanánk. Ki tudhatta, hogy ez a tündérmese darabokra szakad majd?

Anya egyszer azt is mondta apáról:

– Vele mindig mindenhol biztonságban éreztem magam. Egyikőtök sem mehet férjhez addig, míg olyan embert nem találtok magatoknak, mint amilyen apátok. Megígéritek?

Persze hogy megígértük. Még csak kilencévesek voltunk, és egyikünk sem sejtette, hogy anya ezt is szó szerint érti. Márpedig ő arra számított, hogy egyszerre leszünk szerelmesek, dupla esküvőnk lesz, és még teherbe is egyszerre fogunk esni. Azokon

a délutánokon, amikor együtt voltunk a nagyszobában, anya lelkesen ecsetelgette az elképzelt forgatókönyveket, hogy majd hogyan szervezi meg az esküvőnket, a fogadást, és hogy segít majd berendezni a gyerekszobáinkat.

Kedvem támadt rázendíteni:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tő-ízletes egypetéjű ikerpár, akik tökéletes férjeket találtak maguknak, tökéletes házasságot kötöttek és tökéletesen példás családi életet éltek. Egyazon napon haltak meg, egyazon órában, és most egymás mellett vannak eltemetve egyazon temetőben.

Anya még arra is képes volt, hogy eljátssza velünk a tökéletesen ideális, képzeletbeli történeteit, például azt, ahogy végigsétál velünk a templomhajón az esküvőnk napján. Megígérte, hogy még akkor is nagyszabású születésnapi partikat rendez számunkra, ha már anyák leszünk. Mi meg a lábánál ülve szájtátva hallgattuk, ahogy leírta a jeleneiét, miközben mint valami varázspálcával kalimpált a kezével. Olyan volt, mintha moziban ülnénk és *A tökéletes ikrek* című filmet nézve.

Anya naponta kifárasztott bennünket azzal, hogy árgus szemmel figyelte életünk minden apró rezzenését. Soha egyikünknek sem engedett teret, akár az autóban, a házban, a kertben vagy a medencénél voltunk. Gondolom, valami képzeletbeli mércével mérte ki a helyeket, amikor rászólt valamelyikükre, hogy ne nyomd el a testvéredet.

Anya éveken át, noha lett volna külön helyiségünk, egy szobában tartott Hayleevel. Dupla ágyban aludtunk. Egyforma szekrényeink voltak az egyforma ruháinknak, és a fürdőn is osztoztunk.

Ha csak megemlítettük, hogy az osztálytársainknak külön szobájuk van, anya tekintete felizzott, és már jött is a jól ismert válasz:

– Még nincs itt az ideje.

Apa volt az, aki erőltette a dolgot, mert ha mi panaszkodunk, az anya számára azt jelentette volna, hogy nem viseljük el a másikat, és ezt nem tolerálta volna.

– Már hogyne lenne itt az ideje, Keri? Már ifjú hölgyek, vagy nem? Szükségük van rá, hogy elvonulhassanak.

– Még nem ifjú hölgyek, Mason. De nem lep meg, hogy te még ezt sem tudod.

Ha női dolgokról volt szó, abba apa aztán végképp nem szólhatott bele. Végül tizenhárom évesek voltunk már, amikor anya beleegyezett, hogy külön szobánk legyen.

Ugyanakkor, hogy a tökéletes egyformaságot megőrizzük, ahogy ő szerette volna, pontosan ugyanolyan bútorokkal, parkettával és festett falakkal készíttette el a másik szobát, és ilyenné varázsolta a korábbit is. A régi bútorokat elajándékozta, és minden bútorból kettőt rendelt. A szekrényeinkbe is egyforma számú vállfát akasztott. Miért is ne? Hisz egyforma számú ruhánk, alsóneműnk, zoknink, cipőnk, kalapunk és övünk volt.

Apa fájlalta a jó bútorok elkótyavetyélését.

– Ez már sok – mondta, amikor meglátta a két szobát készen. Anya akkor rendelt újonnan mindent, amikor apa épp üzleti úton volt. – Miért kell mindenüknek egyformának lennie? Miért nem érezhetik, hogy valami csak az övék?

– Még korai lenne – jelentette ki anyánk. – Tudom, mit csinálok. Az egyikük még azt hinné, hogy a másik szebb bútorokat kapott.

– Ők is ki tudták volna választani maguknak,

– Még lesz rá alkalmuk, Mason. Már számtalanszor elmagyaráztam neked. Egyetlen gyerek sem olyan érzékeny a háttérszerepre, mint az egypetéjű ikrek – mondta tovább anyám. – Könnyen komplexus lehet belőle. Minden pszichológiai szakiroda-lom ezzel van tele.

Arra is kínosan ügyelt, hogy egyforma tévékészülékek, egyforma számítógépek kerüljenek a szobáinkba. Azt sem engedte meg, hogy külön telefonunk legyen, mint a velünk egykorú srácoknak. Ezt ugyan nem mondta ki, de azt hiszem, azért nem, mert ameddig csak lehetett, meg akarta akadályozni, hogy külön barátaink legyenek. Ha valaki barátkozni akart velem, annak barátkoznia kellett Hayleevel is, és fordítva. Ehhez pedig elég volt egyetlen telefon is. Majd beszélünk egymás nevében. Hisz amúgy sem mehettünk külön-külön sehová.

De aztán nagy sokára lett külön telefonunk, aminek a segítségével már tudtunk a kedvünk szerinti osztálytársainkkal beszélni. Addigra már középiskolások voltunk, és a dolgok apránként kezdtek megváltozni. Egyértelmű volt, hogy mindketten szerettünk volna saját magunk lenni. Haylee más ruhákat akart hordani, más frizurát szeretett volna, de anya ezt még mindig nem engedte.

– Miért akarnád? – kérdezte tőle fájdalmas arccal. – Büszkének kellene lenned arra, hogy kik vagytok. Mindketten nagyszerűek vagyok. Melyik szülő ne örülne annak, ha kettő

lenne a gyönyörű és okos lányából? Apátok és én is nagyon szerencsések vagyunk, hogy itt vagytok nekünk. Nem kellene úgy siettetni a változást. Boldogabbak lesztek nélküle.

Valahányszor ilyeneket mondott anya, én mindig Hayleere néztem, hogy lássam, belenyugszik-e, vagy megváltozik a viselkedése. Hozzám hasonlóan persze ő is bólintott, de nem hiszem, hogy vigasztalták vagy boldoggá tették volna a hallottak. Ő mindig sokkal jobban tudta palástolni az érzéseit, mint én. Egészen bizonyos voltam benne, ha talál valamit, amivel különbözhet tőlem, dajkálni, dédelgetni fogja.

Néha, amikor Haylee rám nézett, szinte kiolvastam a tekintetéből, hogy arról fantáziái, bárcsak bennünket is úgy el lehetne választani egymástól örökre, mint a sziámi ikreket, akikről láttunk egy dokumentumfilmet az ismeretterjesztő csatornán. Amikor a filmnek vége lett, láttam, hogy hosszasan bámul rám. Mi ketten ugyan fizikailag nem voltunk összenőve, mégsem volt nehéz kitalálnom, hogy ha így lenne, ő akarná az operációt, még azon az áron is, hogy én meghalok.

Ezt én sokáig nem tudtam, de amikor végre megértettem, már túl késő volt, akkor már ott álltam teljesen lemeztelenítve, magamra hagyva a sötétségben, és hiába vártam, hogy Haylee a segítségemre siessen.

3

Amíg be nem töltöttük a nyolcadik évünket, és anya úgy nem döntött, hogy harmadikba járhatunk, otthon tanított bennünket. Amikor apa meghallotta a tervét, tiltakozott, és később is összevesztek emiatt, és a veszekedések egyre gyakoribbakká váltak akkorra.

– Már így sincs kapcsolatuk senkivel, Keri – háborgott apa. – Még azt sem engeded meg nekik, hogy a szomszéd gyerekekkel játsszanak.

Természetesen Hayleevel nagyon reméltük, hogy apa fog győzni, de anya elszántan kitartott amellett, hogy majd ő „felkészít" bennünket, itthon, elszigetelten.

– Már milliószor elmagyaráztam neked, Mason, milyen fontos a fejlődésük ezekben a személyiségformáló években. Gondos odafigyelést igényelnek.

– Gondos odafigyelést? Néha úgy beszélsz róluk, mintha nem különlegesek, hanem retardáltak volnának – vetette oda apa mintegy mellékesen, mire anya olyan hevesen reagált, ahogy még soha korábban. Ez még annál is rosszabb volt, mint amikor a combját csapkodta az öklével.

Haylee meg én az ebédlőben ettünk. Szombat volt, és apa meghívta néhány munkatársát páros teniszre. Szerencsére még nem jöttek meg.

Azzal kezdődött, hogy anya olyan erővel vágott a konyhapultnak egy tálat, hogy az ezer darabra tört. Apa elkerekedett szemmel hátrahőkölt. Anya először észre sem vette, mit csinált. Lassan és halkan beszélni kezdett. Megrémültem, és Hayleere pillantva láttam, hogy ő legalább annyira fél.

– Retardáltak? Van képed azt mondani, hogy retardáltnak gondolom a lányaimat? Egész Pennsylvania és talán az egész ország legtökéletesebb ikreit? És miért? Azért, mert én pontosan tudom, hogyan bánna velük a többi gyerek, sőt nemcsak a gyerekek, hanem a tanáraik is, és tudom, hogy ezzel mennyit árthatnának nekik?

Anya, kezében egy darab törött cseréppel, lépett egyet apa felé.

– Van fogalmad róla, mekkora feltűnést keltenének, és van fogalmad arról, milyen gonoszak képesek lenni a gyerekek? Van? – ismételte meg emeltebb hangon.

Apa bénultan állt. Megdöbbentette, amit anya arcán látott. Megrázta a fejét.

– És van fogalmad arról, mennyit bajlódtam azzal az elmúlt években, hogy erre felkészítsem, erőssé tegyem őket? – Anya arca annyira elvörösödött, hogy kidagadtak rajta az erek, félő volt, hogy pillanatokon belül elpattannak.

– Jól van, jól van – mondta apa, az égnek emelve a karját. – Nem kellett volna ezt mondanom. Sajnálom.

Anya úgy bámult rá, hogy attól féltem, lyukat éget a tekintete az arcába, de egy pillanatnyi szünet illán, mialatt csöngeni kezdett a fülem, megnyugodott, és lehajolt összeszedni a törött cserepeket.

Apa segíteni akart neki.

– Nem kell! – mordult rá anya. – Magadat szedd össze a vendégeid fogadására.

Apa ránk pillantva még jobban megrémült, mint anya tekintetétől. Kifelé indult.

– Sajnálom, Keri – ismételte meg. – Biztosan neked van igazad. Sajnálom. – Azzal távozott, mint aki örül, hogy ép bőrrel megúszta.

Egészen addig, míg apa ki nem ment, észre sem lettem, hogy Haylee a kezembe kapaszkodik, erősen szorítottuk egymást. Haylee ekkor elengedett. Anya nem szólt egy szót sem. Összeszedegette a törött cserepeket, és felporszívózott, mi meg befejeztük az ebédet. Utána, ahogy tanultuk, a tányérjainkat és az evőeszközeinket odavittük a mosogatóba. Mindketten attól féltünk, hogy mi is valami rosszat csináltunk, de legnagyobb meglepetésünkre anyánk ránk mosolygott, és szeretetteljes, kedves, dallamos hangján megszólalt.

– Apátok nem tudja – mondta –, hogy én már a születésetektől fogva tanítalak benneteket. Hát ennyit tud ő az itthoni dolgainkról. Csak mostantól egy kicsit kötöttebben fogjuk csinálni. Utána olvastam a házi tanításnak, pontosan tudom, mi a teendő. Nincs min csodálkoznotok, az apák általában édeskeveset tudnak a saját családjukról. Ők csak a játékokra meg a szórakozásra tudnak gondolni. Ezért fordul elő, hogy aztán egy szép nap meglepődve tapasztalják, hogy a lányaik fiatal nőkké cseperedtek. És ha végül kikerültök innen, és iskolába mentek, hamar rá fogtok jönni, hogy kik a retardáltak, és kik nem. – Anya szélesen elmosolyodva magához ölelt bennünket. –

Majd megmondom, hogy mikor kezdődik az első itthoni tanítási napotok.

Ezzel a mosogató felé fordult, én pedig kézen fogtam Hayleet, és kivezettem a konyhából. A szívünk még mindig zakatolt. Éreztem, hogy Haylee egész testében remeg, és ő ugyanezt érezhette. Egészen addig, míg meg nem hallottuk apa barátainak hangját, egyikünk sem szólt egy szót sem. Akkor úgy döntöttünk, hogy kimegyünk a kertbe nézni őket. Apa egyik kollégája, Bryce Krammer mindig örömmel fogadott bennünket. Tükörlányoknak hívott minket, és azt kérte, mondjuk meg, melyikünk kicsoda.

– Apátok is eltéveszti olykor, ha hozzátok szól? – kérdezte.

– Néha igen – felelte Haylee, mire a férfi elnevette magát.

– De anya soha – tettem hozzá.

Apa hamar játékba hívott mindenkit, és ezzel a házi tanítás kérdése eldőlt. Anya úgy döntött, hogy valami kell még az órarendünkbe: a zongoratanulás. Apát felbőszítette, hogy anya ragaszkodott ahhoz, hogy mindegyikünknek saját zongorája legyen.

– Miért ne dolgozhatnának felváltva a tanárukkal? – kérdezte.

– Mert nem működne – felelte anyám. – De így egymást is taníthatják. Ez természetes egypetéjű ikrek esetében. Az egyik mindig utánozza a másikat. Ez az árnyékszindróma, ami jó dolog.

Apa továbbra is ellenezte, anya mégis két zongorát vásárolt. Az első zongoratanárunk, Joe LaRuffa egykori középiskolai zenetanár meglepődött, hogy két zongoránk van, de még jobban

meglepte, hogy milyen könnyen tanulunk, és hogy anya mennyit gyakoroltat bennünket.

Így aztán a zongoratanulás része lett a házi tanulásunknak, mert anya szerint a zenei képzést rettenetesen elhanyagolják az iskolákban.

– Ez a másik ok, amiért szerettem volna, ha előbb otthon tanultok. Apátok semmit sem tud az efféle dolgokról.

Olyanok lettek a napjaink, mintha tényleg iskolába járnánk. Nap mint nap, sőt néha hétvégeken is odaültünk az egyik sarokba, amit anya tanulószobává alakított, táblával, mindennel. Anya egy antikváriumból még igazi padokat is kerített nekünk. Az egyikbe a BB monogram volt belekarcolva mélyen, annyira mélyen, hogy nem lehetett eltávolítani, ezért anya belevéste a másik padba is, pontosan ugyanoda.

Láttuk, ahogy a garázsban dolgozott rajta. Apa nem volt otthon, üzleti úton járt valahol. Mulattatott, hogy anya milyen buzgón igyekszik belevájni a betűket a fába. Olyan elszántsággal dolgozott, hogy először azt hittem, mérges. Megfontoltan csinálta,

Olykor szünetet tartott, hogy lássa, pontosan ugyanolyanra sikeredik-e. Addig egyikünk sem nyúlhatott a padhoz, amíg el nem készült vele. Akkor lelakkozta mindkettőt, meg a székeket is, és azonos számú ceruzát és tollat tett a tartókba.

Amikor apa hazajött, elcsodálkozott, és azt kérdezte anyától:

– Hogy tudtál két olyan padot találni, amikbe pontosan ugyanoda ugyanaz a monogram van bevésve?

– Talán az iskola nevének kezdőbetűi – válaszolta anya –, vagy egy fiú nevéé, amit két lány is belekarcolt a padjába.

Apa a fejét rázva csak állt és mosolygott, mintha a történet végére, a csattanóra várna. Én azt hittem, anya elmondja, hogy csak viccelt, és bevallja, hogy ő maga csinálta, de nem tette, és sem Haylee, sem én egy szóval sem említettük, mit láttunk. Ösztönösen tudtuk, hogy anya bosszankodna miatta. Hozzá mindig lojálisabbak voltunk, mint apához, noha most nem értettük, hogy miért hazudik.

Később, amikor apa már nem volt ott, anya megdicsért bennünket, amiért hallgattunk.

– Apátok úgysem értené – mondta. – Azt hiszem, ti is erre gondoltatok. Nagyszerűek vagytok.

Hayleere néztem. Biztos voltam benne, hogy ő nem erre gondolt. Én egész biztosan nem. Csupán féltem attól, hogy anya mérges lesz, de hogy miért, azt elképzelni sem tudtam. Lehet, hogy tényleg nagyszerűek vagyunk.

Amikor elkezdődött az úgynevezett hivatalos házi tanításunk, anya először olvasni tanított bennünket. Amikor úgy érezte, hogy ebben már elértünk egy bizonyos szintet, akkor a tanítási napot különböző tantárgyakra osztotta, matematikára, humán és művészeti tárgyakra, harminc-harminc percben. Kedden és csütörtökönként jött hozzá a zongora. Hogy érzékeltesse velünk a tanórák hosszát, felhúzta az órát, ami harmincpercenként csöngetett. Volt ebédszünet, de az is tanításszámba ment, mert anya közben étkezési etikettet tanított, például, hogy hogyan kell finoman megtörölgetnünk a szánkat a szalvétával. Ha én többször csináltam, vagy fordítva, anya azt mondta, hogy pontosan ugyanannyiszor kell csinálnunk. Miután minden tantárggyal végeztünk, utána még egy kis tanulás

következett, ami alatt többnyire olvasnunk kellett. Én gyorsabban olvastam Hayleenél, de tudtam, ha hamarabb befejezem, anya újrakezdeti velem, míg Haylee utol nem ér.

– Biztos kihagytál valamit – mondogatta ilyenkor.

Minden hétfőn, szerdán és pénteken tornaóránk volt, akár esett, akár fújt. Ilyenkor kimentünk a kertbe, tornáztunk, majd labdázhattunk, vagy futkoshattunk körbe-körbe. Én futásban legyőztem Hayleet, de amikor először így történt, Haylee sírva fakadt, és anya nagyon megijedt. Újra futnunk kellett, és ezúttal szándékosan hagytam, hogy Haylee nyerjen, úgy, ahogy apától láttam, amikor teniszezett anyával. Ezeken a napokon a tornaórák voltak az utolsó foglalkozások. És természetesen leckét is kellett írnunk, és csak azután nézhettünk tévét vagy játszhattunk. Anya összehasonlította az írásunkat, és észrevette, hogy Haylee nem úgy kanyarítja az O-kat, mint én, mire addig gyakoroltatta vele, míg ugyanúgy nem írta, ahogy én. Amikor hétévesek lettünk, anya franciát is kezdett tanítani, ő jól beszélte a nyelvet. Amikor Haylee nem emlékezett arra, hogy kell kikéredzkedni franciául a WC-re, anya kiállította a szoba közepére, és addig kellett visszatartania, míg jól nem mondta.

– Később hálásak lesztek nekem érte – mondta anya mindkettőnknek. – Az általánosban, még abban a magániskolában sem, ahová járni fogtok, ha már úgy látom, készen álltok rá, nem tanítanak idegen nyelveket. Normál iskola szóba sem jöhet. Ebben az országban a tanulás luxus, nem szükséglet. De ha már iskolába jártok is, mi folytatjuk az itthoni munkát, különösen a franciatanulást. Mert azt szeretném, hogy sokkal többet tudjatok az osztálytársaitoknál.

Elmosolyodott.

– Különlegesnek fognak találni benneteket, mert tökéletes ikrek vagytok, és elvárják majd, hogy mindenben tökéletesen teljesítsetek. És ez jó. És tudjátok, miért? Mert azok is lesztek – magyarázta. – Sokkal többet fogtok tudni a többieknél, amikor elkezditek az iskolát, és a tanáraitok nem fogják tudni, mit kezdjenek veletek. És én már látom is, hogy a ballagáson ti ketten mondjátok az ünnepi beszédet. Csodálatos lesz, nem igaz? Majd felváltva mondjátok. És akkora tapsot kaptok, hogy szinte mindenkinek belesajdul a füle.

Ekkor figyeltem fel rá először, hogy anya valahogy sosem két külön lénynek tekint bennünket. Ha hozzánk beszélt, sosem azt mondta, hogy „ti ketten”, csak azt, hogy „ti”.

Amikor erre rájöttem, Hayleenek is elmeséltem. És anyának igaza volt. Már most sokkal többet tudtunk a korunkbelieknél angol nyelvtanból, és már a névmással tudtam Hayleenek elmagyarázni.

– Akkor is „ti”-t mond, ha csak egyikünkhöz szól. Mintha mindig kettőt látna. – Az emberek is ezzel vicceltek, amikor először láttak bennünket, hogy kettőt látnak.

Haylee csak a vállát vonogatta, de aztán újra elgondolkodva rajta, és teljesen függetlenül attól, hogy anya mit gondolt az egyforma viselkedésünkről, Hayleenek gyanakodva összeszűkült a szeme, és méregbe gurult. Ilyesmit én sohasem csináltam a szememmel, és azt hiszem, én sosem néztem ilyen gonoszul Hayleere.

– Érdekel is engem ez a *ti?* Csak vagdalkozol. Anya többnyire úgyis mindig hozzám beszél – jelentette ki –, és akkor

is csak rólam beszél, ha „ti”-t mond. És nem tehet róla, bármit mond is. Én vagyok a jobb tanuló, hamarabb értek meg mindent. És ezt anya is tudja.

Elcsodálkoztam azon, hogy mondhatott ilyet nekem. Anya soha nem adott neki jobb jegyet a tesztjeire, mint nekem. Valójában soha egyikünk sem kapott rosszabb vagy jobb jegyet a másiknál. És épp ellenkezőleg, mindig én voltam az, aki hamarabb felelt anya kérdéseire.

Már épp tiltakozni akartam, amikor anya belépett, és ezzel a torkomra forrasztotta a szót, hisz ha elmondom, amit gondolok, abból éktelen veszekedés támadt volna a szeme láttára.

Ha Haylee meg én veszekedtünk valamin, mindegy, hogy min, anya mindkettőnket megszidott és megbüntetett. Egyikünknek sem lehetett soha igaza, nem is tévedhetett. Illetve inkább mindketten hibásak voltunk abban, hogy veszekedtünk. Ha apa egy-egy megjegyzésével ilyenkor valamelyikünk mellé állt, anya lehordta a sárga földig. Egy dolog mindennél fontosabb volt a számára. Nem is értem, miért nem tűzte ki egy lapon a hálószobánk ajtajára: *Soha ne vádold a testvéredet semmivel, soha ne hozd kényelmetlen helyzetbe, különben magad fogsz ostobának tűnni.*

Egyszer, amikor hatévesek voltunk, anya levitt minket a nappaliba azután, hogy Haylee üvöltött velem, amiért elrontottam egy rajzát a házunkról, amit meg akart mutatni anyának és apának. Pedig csak a veranda lámpáját rajzoltam bele. Ő megfeledkezett róla, és csak segíteni akartam neki. Anya meghallotta Haylee kiabálását, és berontott.

– Itt meg mi folyik? Miért csak az egyikőtök kiabál?

– Elrontotta a képemet! Elrontotta a képemet! – visította Haylee, és közben az ujjával rám mutogatott, mintha a legszívesebben kivájná a szememet.

– Elég legyen! – kiáltott fel anya olyan hangosan, hogy visszhangzott. A szeme majd kiugrott a helyéről.

Odalépett hozzánk, és a fülünknél fogva kivitt a lépcsőig, és ránk parancsolt, hogy menjünk le a nappaliba.

– Leülni! – rivallt ránk, és mi engedelmeskedtünk.

Annak ellenére, hogy folyton a kettőnk iránti szeretetéről papolt, ugyanolyan mérges tudott lenni ránk is, mint apára. Vörös köd szállt rá ilyenkor, ami azzal fenyegetett, hogy jeges, sűrű esőként zúdul ránk. Haylee lehajtotta a fejét, ahogy én is. Noha anya még sohasem vert meg bennünket, ezúttal arra számítottunk, és féltünk, hogy ugyanolyan kemény lesz, mint amikor magát ütlegelte.

– Hányszor kell még elmondanom nektek? – kezdte halkabban, mint várható volt. – Hát nem értitek, mennyire fontos, hogy egymást óvjátok és védelmezzétek? Senki sem lesz soha olyan hűséges és odaadó hozzátok, mint a testvéretek. Ha valaki megbántja szavakkal vagy tettlegesen az egyikőtöket az iskolában, akkor együtt kell majd védekeznetek és visszavágnotok. Egyként kell gondolnotok saját magatokra. És hadd magyarázzam el, hogy miért – folytatta a tanár hangján, türelmesen és szájbarágósán. Haylee felnézett, felnéztem én is. – Azért, mert olyan közel álltok egymáshoz, és mert annyira ragaszkodtok a másikhoz. Az iskolában a féltékeny fiúk és lányok megpróbálják majd elérni, hogy bántsátok egymást. Megpróbálnak éket verni közétek. – Anya az ökölbe szorított két

kezével csapdosott a levegőben. – Olyasmiket suttognak majd a fületekbe, hogy az egyikőtök rosszat mondott a másikra.

– És némelyikük – mondta, aztán fel-alá kezdett járkálni, mint amikor órát tartott nekünk – nagyon, nagyon ügyesen fogja csinálni. Úgy tesznek majd, mintha nem is igazán akarnának árulkodni a testvéretekre. Ó, el fogják játszani, mennyire fájdalmas ez számukra. Úgy tüntetik fel, mintha ti kényszerítettétek volna őket, hogy mégis elmondják, pedig ők nem akartak bajt keverni.

Anya elmosolyodott.

– Emlékezzetek csak arra, amit Ádámról és Éváról meséltem nektek, hogy miért űzték ki őket a paradicsomból. A kígyó azt suttogta Éva fülébe, elhitette vele, hogy Isten nem szeretné, ha Éva rájönne, mennyire szép, hogy egészen olyan, mint egy istennő. A kígyó, aki maga volt a Sátán, rossz színben akarta feltüntetni Istent. Emlékeztek?

Egyszerre bólintottunk.

– Jó. Az osztálytársaitok, és sajnálom, hogy ezt kell mondjam, leginkább a lányok, le akarják majd rombolni a ti nagyszerű összetartozásotokat. Suttogni fognak a fületekbe. Mert ők nem ismerik azt a testvéri kapcsolatot, ami közöttetek van. Mert őket elárulták a barátaik, de ti soha nem fogjátok elárulni egymást, mert az olyan volna, mintha saját magatokat árulnátok el. Megértettétek?

Megint csak bólintottunk. Anya odajött, és megsimogatta a hajunkat, megveregette a fejünket.

– Ti vagytok az én drágaságaim – mondta. Nem azt, hogy drága valamijeim, csak azt, hogy drágaságaim, mert ez így volt

neki a minden. – És most – folytatta – ezért kell magatokban elnyomni az ellenkezés, a veszekedés vágyát, csírájában kell elfojtanotok, eltipornotok. Mert a kígyók körülöttetek épp ezeket a vágyakat igyekeznek felszítani. Ezért nem akarom hallani soha, hogy felemelitek a hangotokat a másikkal szemben, és még kevésbé, hogy panaszkodjatok nekem a másikra. Ha valamit eltörtök, nem akarom tudni, ki törte el. Ketten törtétek el, világos? Se nekem, se apátoknak nem árulkodhattok egymásra. Igen, látom a szemetekben, meglepődtetek, amikor azt mondtam, hogy „nekem". Nagyon is jól tudom, hogy a gyerekek a szüleik kegyeit keresve előszeretettel beárulják a testvérüket. Az én időmben az iskolában a barátnőim – sokaknak volt közülük testvére, persze nem ikertestvére – folyton beárulták a másikat a szülőknél, hogy jó pontokat szerezzenek maguknak. De ők természetesen nem álltak olyan közel egymáshoz, mint ti. A féltékenység maga a zöld szemű szörnyeteg. Az a forrása minden hajnak. Ti még kicsik vagytok ahhoz, hogy teljes egészében megértsétek, de amiről szó van, azt tudományosan testvérversengésnek nevezik. Idővel megértitek, mi is ez, és hogy miért ez a legnagyobb bűn, amit elkövethettek. És akkor majd emlékezni lógtok arra, amit most mondtam nektek, és hálásak lesztek érte.

És az igazság az, hogy nektek nem kell a testvérféltékenység miatt aggódnotok, mert soha nem történhet meg, hogy bármelyikőtöket jobban szeretném, mint a másikat. Mert az olyan volna, mintha a jobb lábamat jobban szeretném, mint a balt.

Hisz végtére is az a jó nekem, ha mindkét lábam egyforma erős, nem? Különben sántikálnék. Így kell helyesen gondolkodnotok – mondta, megörülve az analógiának, ami épp most jutott eszébe. – Igen, igen, pontosan. Úgy kell magatokra gondolnotok, mint ugyanannak a testnek a testrészeire, a láthatatlan énre, a Haylee-Kaylee énre, vagy ha úgy tetszik, a Kaylee-Haylee énre. Mert ha nem így tesztek, akkor csak végig fogjátok sántikálni az életeteket. Megértettétek?

Bólintottunk. Én valamennyit felfogtam belőle, de azt hiszem, Haylee még csak meg sem próbálta megérteni.

– Jól van, tudtam, hogy megértitek – mondta anya, és mint mindig, ha egymás mellett ültünk, letérdelt, és mindkettőnket szorosan a keblére ölelt, és egyetlen csókkal illette mindkettőnk arcát. – És most menjetek fel a szobátokba, és gondolkodjatok el azon, amit mondtam. Tanuljatok belőle.

Felálltunk, én pedig megfogtam Haylee kezét, hogy így induljunk el. Anya ezt szerette látni. Minél többször megérintettük egymást, anya annál boldogabb volt, és mi mindketten azt szerettük volna, ha boldog, sokkal inkább, mint azt, hogy mi legyünk azok. Legalábbis én így voltam vele.

Most, amikor anya belépett a szobánkba, látszott rajta, hogy bántja valami, még ha én nem is kaptam hajba Hayleevel azon, hogy anya melyikünkre néz többet, amikor helyes választ kap a kérdésére. Valami más bosszantotta fel, valami ennél sokkal rosszabb.

– Valaki kinyitotta az ékszerdobozomat, és a karkötőimmel meg a nyakláncaimmal játszott – mondta. – Nem úgy vannak,

ahogy lenniük kéne, és az az érzésem, hogy egy nagyon drága darab hiányzik. Ki volt az?

Hayleere néztem, mert nem én voltam az, de abban nem lehettem biztos, hogy ő volt az, de ha még biztos is lehettem volna benne, mondani akkor sem mondtam volna soha.

– Ő csinálta – jelentette ki Haylee, rám mutatva. Én mondtam neki, hogy ne tegye. Láttam, amikor bement a hálószobádba, és elővette az ékszerdobozt.

Elakadt a lélegzetem. Nem én csináltam, és ezt Haylee pontosan tudta. Döbbenetes volt ezt hallani a szájából, és néhány pillanatig nem kaptam levegőt. Olyan volt, mintha mázsás súlyt szorítottak volna a mellkasomra.

Anya előbbre lépett, és hamuszürke szemmel nézett. A legszívesebben azt mondtam volna, hogy Haylee hazudik, de nem tettem, mert ezzel megvádoltam volna valamivel. Anya várakozásteljesen nézett rám, mintha a tagadásomat várta volna. De mert nem szóltam egy szót sem, halványan elmosolyodott, majd a következő pillanatban megfogta Haylee fülcimpáját, és felrántotta a földről. Haylee felsikoltott.

– Szobafogság – csattant fel anya. – Kifelé!

– Miért? – tiltakozott Haylee. – Nem én voltam, hanem ő.

Anya megállt.

– Ez csak próba volt – mondta. – Senki sem játszott az ékszereimmel. Nem megmondtam nektek, hogy soha nem bánthatjátok egymást, hogy soha nem árulkodhattok a másikra, nem keverhetitek bajba? Nem megmondtam?

– De igen – zokogta Haylee.

– Nos, te épp ezt tetted. Megszegtél egy nagyon fontos és különleges szabályt.

– Sajnálom.

– Az nem elég. Ma már nem jöhetsz ki – mondta anya. – Indulj!

Haylee nem nézett hátra. Leszegett fejjel elindult lefelé, a kamrába; anya ide zárt bennünket, ha valamiben nem engedelmeskedtünk. A helyiségnek nem volt ablaka, és anya nem engedett villanyt gyújtani. Nem lehetett ott mást csinálni, mint ülni a sötétben. Tíz perc ottlét is rettenetes volt.

És Hayleenek most órákig odabent kellett kuksolnia. Sajnáltam, annak ellenére, hogy be akart mártani. Két okból sajnáltam. Mert soha nem figyelt arra, amit anya mondani szokott, hogy nem bánthatjuk egymást. És vagy azért, mert képtelen engedelmeskedni ennek a szabálynak, vagy konokságból tette. Ez pedig azt jelenti, hogy feldühíti anyát újra meg újra, és ezért újra meg újra büntetést fog kapni. Ha valamelyikünk olyat tett, amivel felbosszantotta anyát, akkor a másikunkhoz sem tudott kedves maradni, így aztán tudtam, jobb, ha rá sem nézek. Jobb, ha nem vagyok a szeme előtt, míg meg nem bocsát Hayleenek.

És persze sajnáltam Hayleet azért, hogy ott kell kuksolnia a sötétben. De nem tehettem másként. Már csecsemőkorunktól fogva, ha valamelyikünknek fájt valami, és sírni kezdett, a másik vele sírt. Egyszer, amikor Haylee megvágta magát egy üvegdarabbal a kertben, anya a sebére nézve fogta az üvegdarabot, es megvágta vele az én ujjamat is, pontosan

ugyanott. Azt mondta, azért tette, hogy mindig átérezzük a másik fájdalmát, és tudjuk, hogy miért szenved.

Apa, látva a kötést az ujjainkon, igencsak elcsodálkozott.

– Mindketten törött üvegcserepet kaptak fel – magyarázta anya.

– Hihetetlen – mondta apa. – És ugyanott vágták meg magukat mind a ketten?

Anya rám nézett, várva, mit mondok, de én nem árultam el, ahogy azt sem, hogy mit csinált a másik iskolapaddal.

– Engem nem lepett meg – vont vállat anya. – Téged sem kellene. Amit az egyik csinál, ugyanazt csinálja a másik is. Azóta, hogy megszülettek. A te gyerekeid különlegesek, Mason. Mikor érted már meg végre? – Felsóhajtott, mintha a férjét jobban sajnálná, mint bennünket.

Apa erre megrázta a fejét, de nem kérdezősködött tovább, és ez egyre gyakrabban ismétlődött.

Anyának igaza volt. Ezek után valóban képes voltam átérezni Haylee fájdalmát, és ő is az enyémet, bár néha olyan érzésem támadt, hogy csak tetteti, hogy a kedvében járjon anyának. Én azonban szinte természetfölötti módon képes voltam elképzelni az ő fájdalmait. De az örömeit is a magamévá tudtam tenni. Ha csokit evett, ott éreztem a számban az ízét. Magam is vettem belőle, ha anya nem figyelt, de amikor nem, akkor is úgy éreztem, mintha magam ízlelgetném. Ez már mindig így marad? Örökké fog tartani ez a varázs?

Most is élénken bele tudtam élni magam, milyen kellemetlenül érzi magát Haylee, mennyire félhet abban a sötét kamrában. Olyan volt, mintha én magam is ott lennék. Amikor

anya nem figyelt, leóvakodtam a konyhába, aztán a kamra ajtajához, és a résen át azt súgtam:

– Itt vagyok, Haylee. Súghatsz nekem valamit. Anya elfoglalt, nem fogja megtudni.

Nem válaszolt. Arra gondoltam, hogy sír, ahogy szokott néha, hangtalanul. Csak a teste remegett ilyenkor, mintha nagyon fázna. Ez mindig megijesztett, és egy idő után már én is vele remegtem.

– Minden rendben, Haylee? Tudod, mivel üthetnéd el az időt, amíg bent vagy? Játszhatnád azt a szójátékot, amire anya tegnap tanított minket. Biztos emlékszel. Először gondolj meghatározott számú betűre, aztán valami olyasmire, mint egy fa. Mi van egy fán, ami öt betűből áll? Emlékszel? Például levél, törzs. Mondok még példákat, amiken gondolkodhatsz. – Sebtében adtam még néhány ötletet, ahogy anya tanította. De választ erre sem kaptam. – Jön anya – mondtam, meghallva a lépteit a lépcsőn. – Később még visszajövök.

Elsiettem, aztán visszamentem a szobámba. Próbáltam nem gondolni Hayleere ott a sötétben, de bárhogy igyekeztem, csak őt láttam magam előtt. Vajon hallja, hogy ott kaparásznak az egerek a padló alatt? Mindig mindenütt hallottuk őket, és néha, épp a kamrában, ronda, ijesztő pókokat is találtunk. Valahányszor oda kerültünk büntetésből, már a puszta gondolatra viszketni kezdtünk, úgy érezve, mintha ott mászkálnának rajtunk.

Ha mindkettőnket bezárt anya, akkor nem volt szabad beszélgetnünk egymással. Anya az ajtónál hallgatózott, és ha pusmogni hallott bennünket, még egy órával meghosszabbította

az elzárásunkat. Amikor először kerültünk oda, egymás kezét fogluk, másodjára már nem. Majdnem mindig olyasmi miatt voltunk büntetve, amit Haylee tett, és nekem ártatlanul osztoznom kellett benne. Anyát csak felbosszantotta volna, ha az ártatlanságomat hangoztatom. Az még rosszabb lett volna, ha nekirontok Hayleenek, amiért bajt hozott ránk, mert odalent a kamrában nyomban nekem esett volna. Nem lehetett tudni, meddig fog tartani a büntetése.

Hallottam apát hazajönni délután, mire lesiettem, abban bízva, hogy ezzel lerövidül Haylee büntetése, de anya semmi hajlandóságot sem mutatott a kiengedésére. Mindketten a nappaliban ültek. Mindjárt tudtam, meg sem mondta apának, hogy Haylee a kamrában van. Apa épp valami munkahelyi dologról mesélt. Elhallgatott, amikor beléptem.

– Szia, Kaylee! A testvéred hol van? – tudakolta nyomban, mert már megszokta, hogy mindig ketten üdvözöljük.

Anyára néztem.

– Büntetésben – felelte ő.

Ritkán esett meg, hogy csak az egyikünk kapott büntetést, így apa felvonta a szemöldökét.

– Mit csinált?

– Nem kelt a testvére védelmére, sőt hazudott, megvádolta valamivel – válaszolta anya. – Márpedig az én tökéletes ikreim ilyet nem tesznek.

– Mit hazudott? – kérdezte apa.

– Hogy játszott az ékszereimmel.

Apa feszült arccal hátradőlt.

– Emiatt miért kellene hazudni? Eltört valami, vagy elveszett?

– Nem, és igazából egyikük sem játszott az ékszereimmel.

– Akkor meg nem értem – mondta apa, a fejét rázva. – Egyikük sem játszott velük?

– Csak próba volt, hogy kiderüljön, képes-e valamelyikük a másikra fogni. Haylee megtette. Kayleet vádolta vele. Többet nem fog ilyet tenni – mondta anya.

Apa olyan arcot vágott, amilyennek még sohasem láttam korábban, nagyon nem tetszett neki, amit hallott, olyan volt, mintha nagyon keserű vagy romlott ételt vett volna a szájába. Először rám nézett, aztán anyámra.

– Próba? Ezt meg hogy érted?

– A tanulásuk része – vágta rá anya.

Én csak álltam némán, vártam, és reméltem, hogy apa tiltakozik, és véget vet az egésznek.

– Ez olyan, mintha csapdába csaltad volna – mondta ehelyett olyan hangon, mintha viccelődne. Azért nem mosolyodott el hozzá, csupán megenyhültek a vonásai, mintha mosolyogni készülne. Elkeserítenek találtam.

– Aligha – jelentette ki anya határozottan. – Csapdába a bűnüldözők akkor csalnak valakit, ha rá akarják bírni, hogy bevalljon valamit, amit különben nem tenne meg. És a hangsúly ez esetben a „rábír” szón van.

– Az én leendő ügyvéd feleségem – sóhajtotta apa, de anya nem tolerálta a félmosolyt az arcán. Ő semmi mulatságosat nem talált ebben. Apa arca újra elkomorult. – Talán csak megijedt – próbálkozott.

– Nem került volna ebbe a helyzetbe, ha kiáll a testvére mellett, ahogy a másik kiállt mellette. És ez nagyon fontos, Mason. Egészen addig nem fogom iskolába járatni őket, amíg biztos nem leszek abban, hogy korrektül fognak viselkedni egymással és a többiekkel szemben. Én soha nem tudtam elfogadni a vagy megtanulsz úszni, vagy megfulladsz filozófiát, amit az én szüleim, különösen az anyám rám erőltetett. Egy anya kötelessége az, hogy amennyire csak tudja, felkészítse a gyerekeit a rémes külvilágra, mielőtt odaengedné őket. Az ő esetükben ezek a problémák megkettőződnek, tekintve, hogy kik és mik. És különben is, mutattam neked azt a tanulmányt, amiben árvákat és biztos családi háttérrel rendelkező gyerekeket hasonlítottak össze. Egypetéjű ikrek esetében hatványozott a probléma.

Apa bólintott, de látszott, hogy nincs meggyőződve anya igazáról, és nem tudja elfogadni ezt a logikát, ahogy a legtöbb esetben tette. Még mindig nagyon gondterheltnek látszott.

– Hát, nem is tudom, mégiscsak hazugságra kényszerítetted – mondta. – Ez bőven belefér abba, ahogy a csapdába csalást definiálta, ügyvédnő.

– Természetesen nem! – vágta rá anyám. – És ha már mindenáron analógiát keresel, akkor tekintsd inkább tűzriadónak.

– Azért ez nem ugyanaz – ellenkezett tovább apám annak ellenére, ahogy anyám ránézett. Úgy gondoltam, valami változik. A falon, amit anyám a nevelési módszerei köré épített, mintha egy kis rést ütött volna. – És büntetésből bezártad a kamrába?

– Pontosan. – Anya az órájára nézett. – Még egy órája van hátra.

– Még egy órája? Mióta van odabent, Kéri?

– Majdnem négy órája – felelte anya.

– Négy órája?

– Nem kell annyira elképedned. Már korábban is voltak ott ennyi ideig.

– Igazán? – Apa elszörnyedt, de ezúttal nem azon, hogy mi van Hayleevel, hanem mert eddig nem volt tisztában azzal, anya hogyan büntetett bennünket korábban. – Ez azért tényleg túlzás – jelentette ki. – És ha ki kell mennie?

– Pontosan erre int bennünket minden pszichológus! – kiáltotta anyám. Felpattant a kanapéról, a két tenyerét apám felé fordította. – Hogy a szülők rendre kibújnak a felelősségvállalás alól, mert az túl nehéz, különösen, ha a szabályok betartásáról van szó. Mert ha mi nem vagyunk erősek, akkor a gyerekeink sem lesznek azok. Ilyen egyszerű ez.

– Semmi sem ilyen egyszerű – csóválta a fejét apa. – És mi van, ha Haylee klausztrofóbiás?

– Kaylee nem az, így hát Haylee sem lehet az, ennyit már tudhatnál, Mason. De persze nem lep meg, hogy nem tudod. Különben is, nem szabad, hogy az ember engedjen a gyengeségnek, konfrontálódni kell velük. Ettől lesznek gerincesek. Pontosan tudom, mit csinálok, Mason. És nem tűröm, hogy kritizálj érte.

– Jól van, jól van – mondta apa. – Megyek, lezuhanyozok és átöltözöm. Úgy tudtam, ma elvisszük őket vacsorázni.

– Így volt, de ezt most elnapoljuk.

– Vagyis valamennyien büntetve leszünk azért, amit Haylee tett? – kérdezte apám nyugodtan.

– Mert mi mindannyian egyek vagyunk, Mason. És egy gyönge láncszem miatt ez a kötelék széthullhat. – Anya visszaült. – Egy nagyvállalat elnökének ezt anélkül is tudnia kéne, hogy én elmagyarázom.

– Magam is tudom, mennyire fontos a morál – jelentette ki apám.

Anya rábámult. Valahányszor ilyen acélos tekintettel nézett valamelyikünkre, akár apára is, az olyan volt, hogy mindenki a földrengést várta. Mintha hamuvá akarná égetni a másikat egyetlen pillantásával, ahogy szegény Szent Johanna végezte a máglyán. Anya sírt, amikor a történetét együtt olvastuk. „Az erős nők valamiért mindig nagyon sokat szenvednek – magyarázta nekünk. – Éva óta."

– Jól van, jól – mondta apa sietve, mintha a tüzet akarná kioltani. – Én akkor is megyek zuhanyozni és átöltözni. – A fejét rázva és magában motyogva elindult kifelé, és felment a lépcsőn.

Anya utánafordult, majd rám nézett, olyan gyanakvón és mérgesen, amilyen most Haylee lehet.

– Lelopóztál a konyhába, és suttogtál az ajtón át Hayleenek?

Honnan tudja? És miért nem akadályozott meg benne?

– Igen – feleltem. Anyának soha nem lehetett hazudni.

– Azért, mert megsajnáltad Hayleet, pedig ő rád akart fogni valamit?

– Igen.

– Jól van, Kaylee. Te meg akartad vigasztalni annak ellenére, amit ellened elkövetett. El kell érnünk, hogy ő ugyanígy viselkedjen veled, ugyanígy együtt érezzen, érted?

– Igen, anya – mondtam megkönnyebbülve, hogy én nem kapok büntetést.

– Most pedig menj, és engedd ki, és mondd meg neki, annyira örültem, amiért megsajnáltad, hogy úgy döntöttem, elengedek a büntetéséből. Ebből majd látni fogja, fontos, hogy többet törődjön veled, és hogy azzal, ha jobban szeret, saját magát is jobban szereti. Menj! – mondta.

Amikor benyitottam a kamrába, Haylee, aki addig a földön kuporgott, most, mint egy kígyó, lassan felemelkedett. Az arca könnytől volt maszatos, a haja kócos; idegességében összeborzolta, magam is ezt tettem volna.

– Mit akarsz? – sziszegte.

– Anya azt mondta, hogy amiért megsajnáltalak és vigasztalni akartalak, bár te rám fogtál valamit, amit nem csináltam, kijöhetsz – válaszoltam. – Meg azt is mondta, hogy gondolkodj el ezen, és próbálj meg úgy szeretni, ahogy én szeretlek téged. – Igyekeztem pontosan továbbadni anya szavait.

Haylee dacosan egy tapodtat sem mozdult, noha már kijöhetett volna. Ehelyett keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Nem hallottad, mit mondtam? Kijöhetsz.

– Becsapott – állította Haylee. – Ez nem igazságos. Nem csak engem kellett volna bezárnia.

– Nem csapott be. Ahogy ő is mondta, ez egy próba volt. Ő csak abban próbál segíteni, hogy megtanuljuk segíteni egymást,

Haylee. Te nem szeretnéd, ha iskolába járatna minket? De addig nem fog, amíg nem látja, hogy meg tudjuk védeni egymást. Ezt mondta apának. Te is mindig azt mondtad nekem, ahogy én neked, hogy nagyon szeretnél iskolába járni. Hát nem érted? De soha nem fogunk, ha te semmire sem ügyelsz.

Haylee bólintott, és leszegett fejjel kijött. Én meg becsuktam a kamra ajtaját.

– Oda kellene menned, hogy megköszönd – szóltam Haylee után.

– Hogy megköszönjem?

– Igen, köszönd meg, hogy segített megérteni, örülni fog neki.

Haylee először gyanakvón összehúzta a szemét, aztán elmosolyodott.

– Jól van – biccentett. – Megköszönöm. És azt is tudom, mit fogok mondani. Azt, amit te mondanál.

Mentem utána a nappaliba. Anya visszaült a kanapéra, keze a karfán, úgy várt ránk.

– Köszönöm, anya – mondta Haylee. – Sajnálom, amit tettem és mondtam. Nagy hibát követtem el. – Rám nézett. – Sajnálom, Kaylee. – Azzal odajött, és adott egy puszit az arcomra.

Anya arca felderült, sokkal fiatalabbnak és sokkal szebbnek látszott.

– Jól van. Ez tökéletes volt, Haylee. Érted már? Most már érted, miért kell megvédenetek egymást?

– Igen, anya – bólintott Haylee. – Hálás vagyok mindenért, amit teszel értünk.

Anya arca még jobban felderült, mert Haylee úgy fogalmazott, hogy „értünk”, és nem „értem”. Haylee, önmagával elégedetten, megint rám nézett.

– Menj, és mosd meg az arcod! Elmegyünk vacsorázni – mondta anya. – Rendelhettek magatoknak húsgombócos tésztát, a kedvenceteket.

– De jó! – lelkendezett Haylee.

Elmosolyodtam. Haylee azt nem tudta, hogy ezzel anya apának is örömet szerez, és akárhogy is, én mindig azt szerettem, ha mindenki boldog a családban.

– Még az is lehet, hogy édességnek mindenki ehet parfét, és ti kérhettek áfonyásat – tette hozzá anya.

Hűha, most nagyon elégedett velünk, gondoltam.

– Én, azt hiszem, ma inkább csokit kérnék – mondta Haylee felém pillantva.

– Én is – vágtam rá gyorsan.

Anya bólintott.

– Jól van. Te is menj, Kaylee, és mosakodj meg. Mindjárt jövök én is, hogy kiválasszam a ruhátokat és megfésüljelek benneteket.

Sarkon fordultunk.

– Álljatok meg! – kiáltott utánunk anyánk, mire visszafordultunk. – Mi az ott a jobb gyűrűsujjadon, Haylee?

Haylee úgy tett, mintha nem tudná, miről van szó. Egy zöld szalag volt az.

– Á, semmi. Csak úgy csináltam, mintha gyűrűm volna – vonogatta a vállát.

– Vedd le azonnal! És soha semmi olyat ne végy magadra, ami Kayleen nincs. Ez a játék gyűrűkre is vonatkozik. Tudod jól, ki nem állhatom, ha egyikőtök kap valakitől valamit, ami a másiknak nincs.

Haylee sietve letekerte a szalagot az ujjáról.

– Rendben – mondta anya.

Gyorsan kimentünk. Haylee a lépcső aljánál mosolyogva felém fordult.

– Te sokkal szívesebben ennél áfonyás parfét, igaz?

– A csoki is jó lesz.

Haylee még jobban elmosolyodott.

– Látod? Bármikor elérhetem, hogy azt tedd, amit én akarok – mondta nevetve.

– Ezt én is megtehetem – feleseltem, noha nekem ilyesmi soha eszembe sem jutott.

Haylee előreszaladt a lépcsőn. Apa kidugta a fejét az ajtón, amikor meghallotta a lépteinket.

– Hé, mi a helyzet? – kérdezte. Fürdőköpenyben volt, a fején törölköző.

– Végül mégiscsak elmegyünk vacsorázni – feleltem. – És talán még parfét is kaphatunk utána.

Apa arca felderült.

– Jól csináltátok, bármit csináltatok is, lányok.

– Segítettünk egymásnak – mondta Haylee. – És mindig azt fogjuk tenni, ami mindkettőnknek a legjobb. Sosem leszünk önzők.

Olyan meggyőzően állította, hogy elhittem neki, de aztán amikor visszafordult, megláttam a mosolyát, és a vér megfagyott

az ereimben tőle. Annyira más volt, mint ahogy én szoktam mosolyogni, és nem is olyan, ahogy korábban a lépcső alján mosolygott. Talán ő is rájött, mert az este további részében már nem láttam az arcán.

Az étteremben, mint mindig, azok, akik ismerték apát, odajöttek köszönni az asztalunkhoz, és megjegyezték, mennyire hasonlítunk egymásra.

Még az idegeneknek is feltűnt. Egy férfi odaszólt:

– Azt hiszem, szemorvoshoz kell mennem. Kettős látással. – Jót nevetett a saját viccén.

Haylee meg én nem nevettünk vele. Annyiszor hallottuk már, hogy elcsépeltnek hatott. Mindazonáltal anya úgy itta a bókokat, mint virág a napfényt. Láttam abból, ahogy apára nézett, mintha csak azt mondaná: *Látod, remekül csinálom. Ne merd még egyszer kétségbe vonni.*

Apa mostanra már teljesen visszavonult, annak a dacos ellenszegülésnek, amit korábban láttam rajta, már nyoma sem volt. Az üzletről, a terveiről, a közelgő nyaralásunkról beszélt. Anya hallgatta, de a szeme végig rajtunk volt, különösen, amikor meglátta, hogy Haylee izeg-mozog. Én nem csináltam olyan gyakran, mint ő. Annak ellenére, hogy Haylee nagyon jó tanulónak képzelte magát, sokkal rövidebb ideig volt képes egy dologra figyelni. Mivel pontosan tudtam, hogy anya tekintete örökösen rajtunk van, ha láttam, hogy Haylee unatkozik, ösztönösen magam is ennek jelét mutattam. Mert ha nem, akkor anya a szokásosnál is mérgesebb lett volna Hayleere, és annak megint valami közös büntetés lett volna a vége. Végül is mindenben védenünk kellett egymást.

– Ne játsszatok az ételtel! – szólt ránk most is. – Ne lóbáljátok a lábatokat az asztal alatt! Töröljétek meg a szátokat! Ne hajoljatok olyan közel a tányérotokhoz!

Mindig mindkettőnknek szóltak a tiltások, olyankor is, ha én nem csináltam. Ezeket is úgy mondta, hogy közben arra figyelt, amit apa mesélt az új projektjükről. Apát láthatóan zavarta, hogy anya folyton ránk szól az étteremben, de ha ő is rászólt volna anyára, amiért ő ránk szól, az még rosszabb lett volna.

Aznap éjjel mintha rossz álomból ébredtem volna. De csak a szüleink veszekedtek. Nagyon ritkán fordult elő, hogy apa felemelte a hangját valamiért, pláne éjszaka, de most ez történt. Hayleere néztem. Az igazak álmát aludta, így hát odalopóztam a résnyire nyitott ajtóhoz, hogy jobban halljam őket. A hálószobájukban voltak.

– Tényleg nem érted? – kérdezte apa. – Haylee azért hazudott, mert azt szeretné, ha őt jobban szeretnéd. De ez természetes. Nem kell pszichológusnak lenni ahhoz, hogy az ember tudja, Keri.

– Nem, épp ellenkezőleg. Ez természetellenes. Mert ha azt akarja, hogy őt jobban szeressem, akkor ezzel azt is akarja, hogy Kayleet meg kevésbé. Ez pedig ártalmas. Nem akarhat fájdalmat okozni a testvérének, soha.

– De hát nem érthető, ha egymással versenyeznek? Más gyerekek nincsenek a közelükben, akikkel versenyezhetnének, mert itthon tanítod őket. Így hát ők maradnak egymásnak. Az emberi természet már csak ilyen. Értékelem, ahogy foglalkozol velük, hogy milyen sokat tanultak, hogy milyen szépen haladnak, de a végén mégiscsak össze kell mérettetniük a többi

gyerekkel. Különösen a gyerekeknek kell megfelelniük a társadalmi elvárásoknak.

– Pontosan. Épp ezért csinálok belőlük csapatot. Hát nem látod, hogy milyen gondosan igyekszem védeni őket, hogy kellően magabiztosak legyenek? És különben is, milyen alapon kérdőjelezed meg a nevelési elveimet? Egyre gyakrabban fordul elő mostanában. Ki ültetett bogarat a füledbe? Mert ma délután is ezt éreztem, amikor megtudtad, hogy Haylee mit csinált, és hogy büntetésben van. Szóval? Halljam! A titkárnőd, akinek olyan mókusarca van, ő, igaz? Láttam, hogy néz ránk, amikor a lányokkal bemegyünk hozzád az irodába. „Annyira egyformák!" Úgy mondta ezt, mintha baj volna. „Annyira egyformán járatod őket, hogy sosem tudom, melyik melyik." Mintha bizony ez olyan rettenetes lenne. Szóval? Az a nő az?

– Hagyd ezt abba! – kérte apa. – Persze hogy nem. És ne mondd azt rá, hogy „az a nő". Már öt éve dolgozunk együtt. Van rendes neve is, Nancy Brandnek hívják.

– Miért nem ment férjhez ő is, akkor volna saját családja, és nem kellene körülöttünk szimatolnia.

– A beosztottaim magánéletével nem foglalkozom. És egyáltalán nincs mókusarca. De hagyjuk is. Fáradt vagyok – mondta apa feszülten és csalódottan.

Elhallgattak, de én még füleltem egy darabig, aztán, amikor már vissza akartam bújni az ágyba, anya bejelentette:

– A Betsy Rossba akarom beíratni őket. De csak a következő félévkor. Az már hamar itt lesz.

– Örömmel hallom, Keri. Legalább neked is több idődd lesz a barátaidra. Gyakrabban kellene eljárnod.

– Ó, milyen rövidlátó vagy, Mason. Ha a gyerekeid elkezdenek iskolába járni, szocializálódni, akkor még több időt kell velük töltenem.

– Ahogy gondolod. Ahogy szerinted a legjobb – mondta apa olyan hangon, mintha egy fehér zászlót emelt volna a magasba.

Kicsit még hallgatóztam, de mert már egyikük sem szólalt meg, visszamásztam az ágyba. Haylee felébredt arra, hogy becsusszantam a takaró alá.

– Valami fontosat hallottam – súgtam.

– Micsodát?

– Anya be akar íratni bennünket a Betsy Rossba a következő félévre, az már mindjárt kezdődik.

– Az jó lesz, mert már nagyon unom a rusnya képedet.

– A tiéd is ilyen – feleltem.

– Te nem látod, mert nem akarod látni – mondta Haylee felkönyökölve –, de az arcunk nem egészen egyforma. Én szebb vagyok. És ha már majd ott leszünk az iskolában, te is belátod, hogy igazam van. Nekem sokkal több barátom lesz, elsősorban fiú barátom.

– Csak anya meg ne hallja, hogy ilyeneket beszélsz. Mert akkor napokra bezár a kamrába, én meg nem fogok odamenni hozzád.

Haylee visszafeküdt. Én annyira mérges voltam, hogy attól féltem, nem fogok tudni elaludni.

– Anya miatt ne aggódj – mondta Haylee. – Egy nap majd ő is belátja, hogy én vagyok a szebb és a kedvesebb.

Azt hiszem, kevés dologgal tudott volna ennyire megbántani.

De még mindig kicsik voltunk.

Hayleenek még rengeteg alkalma volt arra, hogy megbántson. És ő meg is tette.

4

Haylee a rákövetkező napokban úgy gondolta, hazudtam neki, mert anya másnap nem jött oda hozzánk azzal, hogy be akar íratni bennünket a Betsy Ross iskolába. Noha én már számtalanszor kaptam hazugságon Hayleet, én soha nem hazudtam neki, és ezt ő is pontosan tudta. Ennek ellenére egyik délután gyűlölködő pillantással odalépett hozzám, és azt mondta:

– Hazudtál, amikor azt mondtad, hogy iskolába fogunk járni, Kaylee Blossom Fitzgerald. Ez gonoszság volt tőled.

– Butaságot beszélsz, Haylee. Miért hazudtam volna?

– Mert fontosabbnak akarod feltüntetni magad – felelte ő. – Anya sosem mondana olyat neked, amit nem mond el nekem is.

– Egy szóval sem állítottam, hogy nekem mondta. Azt mondtam, hallottam, amikor apának ezt mondta. Te akkor aludtál.

Haylee összeszorította a száját, mint mindig, ha olyat mondtam, amit nem szeretett hallani. Ez is olyan dolog volt, amit én ritkán csináltam, de anya figyelmét valahogy elkerülte. Talán mert úgy gondolta, nem fontos. Ha mégis észrevett valamit, amit csak az egyikünk csinált, mondjuk, morcos arcot vágott, vagy rágta a szája szélét idegességében, akkor ránk szólt, hogy hagyjuk abba, mielőtt a másikunk is elkezdi. Elképzelhetetlen volt, hogy valamelyikünk csinálhat valami

olyat, amit a másik nem. Anya ezt már egész pici korunktól a fejünkbe verte. És én, Hayleevel ellentétben, elhittem. Ezért is találtam ijesztőnek sok mindent, amit Haylee csinált.

Őt igazából nem az érdekelte, hogy igazat mondtam-e, vagy sem.

– Csak fontoskodsz – ismételte meg. Olykor alkalmi süket volt, csak azt hallotta meg, amit hallani akart. Néha annyira felbosszantott, hogy a legszívesebben bajba kevertem volna, még azon az áron is, hogy magam is büntetést kapok.

– Majd kiderül, hogy igazat mondtam-e, vagy sem – fintorodtam el, de most már én sem voltam egészen biztos benne.

Anya korábban is sokszor ígért meg ezt-azt apának, amit apa szeretett volna, de aztán soha nem tartotta be az ígéretét, halogatta a dolgot addig, míg apa végül megfeledkezett róla. De a beiskolázásunkra apa gyakran visszatért. Nagyon reméltem, hogy ezt nem fogja annyiban hagyni. Haylee is, én is nagyon szerettünk volna már magunk korabeli gyerekekkel együtt lenni, de Haylee persze azt állította, ő sokkal jobban szeretné, mint én, mert én félek a dologtól.

– Honnan veszed, hogy én félek?

– Azért, mert te szégyenlős vagy – közölte ő. – Hallottam, amikor anya ezt mondta apának. És emiatt nem járunk még iskolába, vagyis az egész a te hibád.

– És most ki hazudik? Anya soha nem mondana ilyet.

Haylee erre Haylee Blossom Fitzgerald módra csak a vállát vonogatta, elkerekedett szemmel. Ezt is csak olyankor engedte

meg magának, amikor anya nem látta. Olyankor csinálta, ha „légből kapott hazugságon” kapták, ahogy anya fogalmazott.

– De igen, ezt mondta, Kaylee.

– Nem, nem mondta. Én szoktam az iskoláról beszélni. A gyáva te vagy, még kérdezni sem mersz anyától soha semmit – vágtam vissza.

Ez igaz volt, és ezt Kaylee is tudta. Mint mindig, amikor tisztában volt vele, hogy hazugságon kaptam, csak elmosolyodott, és könnyedén témát váltott, meghagyva nekem a frusztráltságot, ami mint egy pók a hálójában, még sokáig ott lógott a levegőben. És belül tényleg úgy éreztem, mintha pókok mászkálnának mindenütt. Gyűlöltem ezt az érzést, de csalódott voltam az iskola miatt is.

A Betsy Ross magániskola nem volt messze tőlünk. Valahányszor elhajtottunk előtte, Haylee meg én irigyen és vágyódva bámultuk a vörös téglás épületet és az udvaron játszó gyerekeket. Sokkal boldogabbnak látszottak nálunk, élénken szólítgatták egymást, sétálgattak, rohangáltak a szép iskolaudvaron a hatalmas juhar- és tölgyfák alatt. Néha a sportpályán is láttunk gyerekeket. Ha a piros lámpa megállította az autónkat az iskola előtt, hallottuk a nevetésüket, és egy picit kihajoltunk az ablakon, mintha azt kívánnánk, hogy nekünk is jusson a közös örömükből.

Akárhányszor megkérdeztem anyától, hogy mi mikor fogunk a Betsy Rossba járni, ő mindig azt válaszolta:

– Majd ha készen álltok rá.

– De hogy lehet, hogy ők már érettek rá, mi meg nem? – faggattam nem is olyan régen. – A legtöbbjük kisebb nálunk.

– Te is így gondolod? – kérdezte anya Hayleetől.

– Nem – felelte ő a fejét rázva, noha ő még többet gondolkodott ezen, mint én.

– Nem értem, miért kell újra meg újra elmondanom. Már milliószor hallottátok – kezdte anya, többnyire rám nézve. – Azért, mert ti különlegesek vagytok, nem olyanok, mint a többiek. Ha már ott lesztek, ti is meg fogjátok érteni, mire gondolok, és hálásak lesztek majd nekem, amiért megerősítettelek titeket, mielőtt azok közé a… szimpla gyerkőcök közé engedtelek volna benneteket.

Hayleere néztem. Elégedetten mosolygott. Imádta, ha anya úgy beszélt hozzám, mintha ostobább lennék, mint ő. Én azonban tele voltam kérdésekkel, olyanokkal, mint: *Miért nevezte őket anya szimpla gyerkőcöknek? És ha szimplák, akkor miért ők járnak iskolába, miért nem mi? Hisz elég okosak vagyunk az iskolához, jól tanulunk, vagy nem? Hisz mindig ezt mondta nekünk anya.*

Természetesen nem mertem kérdezni semmit. Csöndben lehunytam a szemem, és felhúztam a kocsi ablakát is utána, valahányszor elhajtottunk a Betsy Ross iskola előtt. Nem akartam látni és hallani, hogy milyen boldogok azok a „szimpla gyerkőcök”. Úgy éreztem magam, mint egy szegény, éhező kislány, aki csak az étterem ablakán át láthatja, hogy a többi gyerek finom, csodálatos ételeket falatozik. Kín volt látni. De mert hallottam, amit hallottam, most még jobban izgatott, hogy mielőbb iskolába menjek, és Hayleet is, bárhogy színészkedett is.

Két héttel később egy nap anya végül bejelentette. Apa is otthon volt, épp leültünk vacsorázni. Közölte, hogy járt az iskolában, és beszélt az igazgatónővel, Mrs. Greennel.

– Mivel most kezdődik az új félév a Betsy Ross-ban, és mert mindketten olyan szépen haladtatok a tanulmányaitokkal, úgy döntöttem, hogy beíratlak benneteket.

Hayleere néztem, hogy lássam, megbánta-e, hogy kételkedett abban, amit mondtam, de ha így is volt, nem mutatta. Ehelyett eljátszotta, mennyire meglepődött, és kerülte a tekintetemet.

– A Betsy Ross a legjobb magániskola a környéken – folytatta anya. – Mindazonáltal kikötöttem néhány dolgot. Ugyanabba az osztályba fogtok járni természetesen, és egymás mellett ültök. És ha valamelyik tanárotok úgy látja, hogy bármilyen oknál fogva egyikőtök lemarad valamiben, azonnal szólnak nekem, hogy segítsek behozni ezt a lemaradást.

– És úgy döntöttem – tette még hozzá, mielőtt apa vagy mi bármit mondhattunk volna –, hogy jelentkezem önkéntes pedagógusasszisztensnek. De nem a ti osztályotokban fogok segíteni. Erre szabály van, amin nem tudok változtatni. Pedig még azzal is fenyegetőztem, hogy akkor nem foglak beíratni benneteket, de aztán beláttam, hogy így is a közeletekben lehetek. A másodikos tanítónőnek fogok segíteni. Ily módon én foglak iskolába vinni és hazahozni benneteket mindennap, és ha bármi gond lenne, amit nem hiszek, ott leszek, hogy segíteni tudjak.

– Ez meg micsoda? Ez a pedagógusasszisztensség? – firtatta apa. – Miért ezzel töltöd a felszabadult idődet, Keri? Visszatérhetnél a jogi tanulmányaidhoz, vagy…

– Már késő, Mason. Különben is, már nem érdekel. Sok gyerekes szülő önkénteskedik az iskolában, még apák is beszállnak a sportprogramokba.

– Igen, tudom, de…

– Márpedig ez így lesz, legalábbis az első évben, vagy tovább, amíg alsó tagozatra járnak, Mason – jelentette ki anya ellentmondást nem tűrő hangon. Úgy hangzott ez, mint kalapácsütés az árverésen. Olyan volt, mintha azt mondta volna, „A vitának vége!”, amit egyébként gyakran mondott.

– Hát jó, ha ezt akarod… – egyezett bele apa, aki örült, hogy végre iskolába járhatunk.

– Persze hogy ezt akarom. Eszem ágában sincs varrogatni, vagy beiratkozni egy női olvasóklubba – szögezte le anya. Egy pillanatra elhomályosult a szeme, elernyedt a teste, és ránk mosolygott: – A hétvégén elmegyünk vásárolni, veszünk néhány új ruhát és pár más dolgot, amire szükségetek lesz az iskolában. Már itt vannak a könyvek, amikből tanulni fogtok harmadikban, mostantól fogva azokból fogunk dolgozni, bár számotokra túl egyszerűek lesznek. Nos? Mit szóltok hozzá?

– Köszönjük, anya – mondtuk egyszerre, pontosan úgy, ahogy azt szerette, és büszkélkedett vele apának és másoknak.

Anya elmosolyodott.

– Az én lányaim – sóhajtotta. – Az én lányaim lesznek a kivételes Haylee-Kaylee...

– …és Kaylee-Haylee – fejeztük be vele együtt, mire elnevette magát.

Kitárta a karját, mi pedig felálltunk, és odamentünk hozzá. Közben apára néztem, arra számítva, hogy velünk együtt örül, hisz végül iskolába megyünk, ahogy szerette volna, de amikor anya magához ölelt bennünket, apa nagyon aggodalmas képet vágott. Megrémültem. Miért ez a féltés az arcán? Aztán amikor

visszaültünk és folytattuk az evést, ez a kifejezés eltűnt az arcáról, anya meg elkezdte magyarázni, hogyan kell majd viselkednünk az iskolában.

– Amikor a tanítótok kérdezni fog valamit, biztos, hogy ti már a többiek előtt tudni fogjátok a választ. És ne is tartsátok meg magatoknak. Másoknak úgysem lesz esélyük túlszárnyalni benneteket, és mindenki sértődött lesz. Emiatt még a tanítótok sem fog tudomást venni rólatok, úgy fog tenni, mintha nem látná, hogy jelentkeztek. Ezért eleinte felváltva mondjátok a helyes választ.

– De az nem csalás? – kérdeztem.

– Nem. Úgy kell csinálnotok, hogy mindegyikőtök egyforma számú választ adjon.

– Nem kívánsz túl sokat tőlük? – szólt közbe apa kedvesen. – Úgy értem, fejben tartani, hogy ki hányszor válaszolt már.

– Meg tudják csinálni. Itthon is ezt csinálják, nem, lányok?

Mindketten bólintottunk. Bármibe beleegyeztünk volna, csak hogy már mehessünk az iskolába. Apa erre megvonta a vállát, anya meg tovább mondta, hogy mit szeret, és mit nem az iskolákban. Azt is mondta, hogy be fog lépni az iskolaszékbe, amíg ott tanulunk.

Vacsora után felmentünk a szobánkba, és alig tudtuk már leplezni az izgatottságunkat. Haylee azon kezdett gondolkodni, mit veszünk majd fel, odarohant a szekrényhez, és eldöntötte, mi lesz rajtunk hétfőn, kedden és így tovább. Még a cipőket is kiválogatta. Pontosan tudta, anya nem fogja megengedni, hogy különböző ruhákat vegyünk fel, ezért igyekezett engem is belevonni.

– Ne fáradj ezzel, Haylee. Vesz nekünk új ruhákat, és ő fogja eldönteni, mit vegyünk fel, ahogy most is.

– Nem, ha te is azt szeretnéd felvenni, amit én – erősködött Haylee. – Annak mindig örül. Csak meg kell egyeznünk. Akkor úgy alakíthatjuk a dolgokat, ahogy szeretnénk. Ez fontos, Kaylee.

Vajon miért lett neki hirtelen olyan fontos, hogy mit veszünk fel?, tűnődtem. Noha nem egészen érlettem, hogy miről beszél, vagy hogy miben reménykedik, mégis valami megijesztett benne. Ha anya nem volt a közelünkben, Haylee nyomban lázadozni kezdett a korlátok miatt, amelyeket anya állított, és nekem is részt kellett vennem benne. Így hát a lázadás csírája bennem is ébredezni kezdett. Az elkövetkező hónapok és évek során számtalan dologgal kellett konfrontálódnom. Haylee örökösen azzal vádolt, hogy miattam nem teheti azt, amit szeretne. „Ha te is akarod, akkor megengedi" – mindig ezzel érvelt. De ami végül történt, az pont az ellenkezője volt annak, amit Haylee gondolt, vagy amitől félt. Nem neki kellett hozzám idomulnia, hanem nekem őhozzá, ha nem akartam, hogy baja legyen.

Pontosan tudtam, hogy anya engem hibáztat majd azokért a dolgokért, amiket Haylee csinált, ahogy ez gyakran megesett. Ennek az a hiedelme volt az oka, hogy mi ugyanannak a személynek a két fele vagyunk, azonos gondolatokkal és érzésekkel. Ha Haylee nem tartott be valamilyen iskolai szabályt, vagy visszabeszélt a tanítónknak, az olyan volt, mintha én is ezt tettem volna. Ha Haylee nem nézhetett televíziót, vagy nem ehetett desszertet, akkor én sem. Anya büntetett, és

elővigyázatosságból is büntetett. Apa ugyan vitába szállt vele, mint korábban is, de anya hajthatatlan maradt. Szentül hitte, hogy a hajlam a rosszra, ha megvan az egyikünkben, akkor meg kell legyen a másikunkban is. Folyton pszichológiai tanulmányokra hivatkozott, ami mindig meghátrálásra késztette apát.

– Egyébként – mondta –, ha Kaylee fegyelmezettebb volna, akkor Haylee is az lenne.

– De hisz az is – ellenkezett apa ennél az esetnél. – Nem ő feleselt a tanítóval, hanem Haylee.

– De ő is ezt fogja tenni, Mason. Miért várnánk meg, amíg tényleg bekövetkezik? Ha valamiből két egyforma van, és ugyanazokból a dolgokból tevődik össze, és az egyikkel valami probléma adódik, egészen biztos, hogy a másikkal is ugyanaz a gond lesz. Ez így logikus.

Apa most is csak rázta a fejét, de már sokkal jobban undorodott az egésztől, mint korábban.

– Úgy neveltük őket, hogy tiszteljék az idősebbeket – folytatta anya. – Haylee gyengébbnek bizonyult, és olyan lett, mint a többi diák, és nem mint a testvére. Óva intettem őket ettől. Nekik arra kellene ügyelniük, hogy egymást segítsék.

Arra utalt, amit első nap mondott, hogy a Betsy Rossba vitt bennünket.

– Ti egymásnak kell példát mutassatok – magyarázta. – Ez most még fontosabb, mint máskor. Amikor a jó gyerekek bekerülnek az iskolába, nagyobb hatással lesznek rájuk az egyívású társaik, mint a szüleik.

– Mit jelent az egyívású? – előzött meg Haylee a kérdéssel.

– Az egyívásúak azok az emberek, akik ugyanabba a korcsoportba vagy társadalmi osztályba tartoznak. Az osztálytársaitok veletek egyidősek természetesen, de itt véget is ér minden hasonlóság. Vagyis, ha egy gyereket eddig jól neveltek, udvarias, kedves és tisztelettudó a felnőttekkel, a kortársaik képesek ezt megváltoztatni. A legrosszabb gyereket a többiek gyakorta hősnek tekintik. De ti már eleve azok vagytok. Ti egymásról vesztek példát, és nem a többiekről, megértettétek?

– És akkor majd ők is rólunk vesznek példát – mondta Haylee.

Anya elmosolyodott.

– Okos következtetés, Haylee. Igen, ez is megtörténhet. Hogy ti emelitek fel őket, és nem fordítva. Pontosan erre gondoltam.

Haylee úgy ragyogott, mint egy nagy halloween-tök kivájt arca a mécsessel. Anya nem látta ezt az önelégült mosolyt, amivel rám nézett, különben rászólt volna. Nagyon testvérietlen dolog volt, a nyitánya az elkövetkezőknek.

Sok mindent kellett észben tartanunk, még több szabálynak kellett engedelmeskednünk most, hogy gyerekek közé kerültünk. Minden gyerek izgul az első napon, és mi, az egypetéjű ikrek eddig még nem jártunk iskolába, később kezdtük, mint a többiek. Elég nagy feltűnést keltettünk, nemcsak az osztálytársaink, de a tanárok körében is. Szinte hallottam, hogy összesúgnak. Az, ahogy a tekintetek ránk szegeződtek, engem nyugtalanított, megriadtam, és lehajtott fejjel jelentem meg másnap az iskolában, míg Haylee nevetve viszonozta a pillantásokat, a szemében dac csillant. Mintha mohón arra várt volna, hogy valaki tegyen valami ostoba vagy pimasz

megjegyzést ránk. Én megrémültem, mert tudtam, ha összekap vagy összevereksik valakivel, akkor nekem azonnal a segítségére kell sietnem, különben anya nagyon mérges lesz.

Mire mi ketten harmadikba kerültünk, nem gyűjtöttünk össze annyi emlékezetes élményt, amit aztán az ember egy életen át őriz, mint mások, de az első nap mégis emlékezetes volt.

Előző este apa ugyanúgy izgult, mint mi. Elmesélte nekünk, ő sírva fakadt, amikor az anyukája első nap ott hagyta az óvodában, és hogy azt a napot sohasem fogja elfelejteni.

– De nem én voltam az egyetlen – tette hozzá. – Egy rakás más bőgő, rémült gyerek volt körülöttem, ám én hamar túljutottam rajta, és kezdtem élvezni. Ami azt illeti, nem szerettem hiányozni, ezért nem is mindig vallottam be, ha beteg voltam.

– Mi sem akarunk majd hiányozni – mondtam.

Haylee rábólintott.

– Ha beteg leszel – súgta, amikor már ágyban voltunk –, ne merd megmondani, mert akkor anya engem sem fog iskolába engedni.

– De te se szólják! – kértem én is.

Anya sokat vacakolt azzal, hogy milyen ruhát vegyen nekünk az első napra, három áruházba is elmentünk, végül színes, kötött ruhákat választott, szalagokkal a nyakán. Hosszú ujja volt, nyakszegéllyel, mandzsettákkal. Színben hozzá illő zoknikat is vett, meg két pár csillogó, piros cipőt.

– Örülök, hogy volt belőlük két egyforma – mondta az eladó.

Anyám elmosolyodott.

– Ha nem lett volna, egyet nem vettem volna meg.

– Igen, nagyon bájos, hogy egyformán öltözteti őket, de nem szeretnének mégis különbözőt? – kérdezte az eladó.

– Szerintem magának az a dolga, hogy kiszolgálja a vevőket, nem az, hogy tanácsokat adjon olyan dolgokban, amikhez nem ért – mondta erre anya, úgy csikorgatva a magán- és mássalhangzókat, mintha borotvapengék érintkeznének.

Az a szegény asszony teljesen megsemmisült. Hamuszürke arccal elfordult, és sietve becsomagolta a két egyforma ruhát. Ha eddig kétséges lett volna, hogy feltűnést keltünk-e az egyforma arcunkkal és testünkkel, az egyforma ruhácskánk eldöntötte a kérdést. Az iskolában egyetlen diák sem volt úgy kiöltöztetve, mint mi. Noha maga a magániskola sokba került, az idősebb diákok teljesen hétköznapi, olcsó ruhákban léptek be az épületbe. Anya szedett-vedettnek gondolta, és azt morogta, hogy szóvá is teszi majd.

– Talán ha bekerülök az iskolaszékbe, lesz alkalmam előállni vele – morfondírozott. – Senkinek sem árt, ha az iskolának lesznek öltözködési szabályai.

Haylee rám nézett, nyilvánvalóan rájött, sokkal nehezebbnek ígérkezik nekünk magunknak is ruhát választanunk magunknak az elkövetkező napokban.

Tulajdonképpen nagyon elcsodálkoztam, anya miért nem látja, mennyire különbözőképpen viselkedtünk, amikor aznap bevitt bennünket az iskolába. Én nem fakadtam sírva, mint apa, de azért elég bátortalanul viselkedtem, miközben Haylee igyekezett felhívni magára a figyelmet, előttem parádézott, mint valami gyerek filmsztár.

Miután a tanárnőnk, Mrs. Elliot üdvözölt minket, megmutatta, melyik padban fogunk ülni. Haylee már oda is szökkent, én meg úgy ereszkedem le a székre, mintha forró fürdőbe ülnék. Remegtem, és titokban hazavágytam, az otthoni padunkba, amibe azok a BB monogramok vannak belevésve. Valahogy úgy éreztem magam, mintha más ruháját, cipőjét öltöttem volna magamra. Hayleere néztem. Ő egy csöppet sem aggodalmaskodott. Olyan elégedett képet vágott, mint „egy nektárban fürdő méhecske", ahogy anya szokta mondogatni. Anya pár percig még az osztályterem ajtajában álldogálva nézett bennünket.

A többiek magabiztosan üldögéltek a helyükön, látszott, hogy már hozzászoktak. Irigyeltem, hogy mennyivel előttünk járnak sok mindenben, annak ellenére, hogy anya mást mondott nekünk. Szívesen lemondtam volna az okosságomról egy kis magabiztosságért cserébe. Tizenöten voltunk a harmadikos osztályban. Ebből öt fiú. Ők már jól ismerték egymást, hisz együtt jártak elsőbe és másodikba. És mindenki minket nézett. Haylee mosolyogva majdnem mindenkinek viszonozta a pillantását. Tisztára úgy viselkedett, mintha ő lenne a legszebb lány az osztályban.

– Én már találkoztam ikrekkel – mondta egy rövid, halványvörös hajú fiú Hayleenek –, de ti aztán tényleg egyformák vagytok. – Ő ült Haylee másik oldalán. Huncut mosolya volt, a szeme zöld, mint egy üde fűszál.

– Igen. Mi tökéletes ikrek vagyunk. Egypetéjűek, ugyanabból a petesejt- és spermakombinációból – idézte Haylee fensőbbségesen.

– Egy micsodájúak?

– Egypetéjűek. Azonos a DNS-ünk. Te nem tudod, mi az a DNS?

– Azt nem, de azt igen, hogy mit jelent, ha valaki D-I-N-N-Y-E – válaszolta a fiú továbbra is mosolyogva, aztán rám nézett, és súgott valamit a padtársnőjének. Jót nevettek, mire Mrs. Elliot tapsolt, és mindenki elcsöndesedett.

Anyára néztem, aki még mindig az ajtóban állt, összeszűkült szemmel, ahogy Haylee szokott. Máris mérges lenne? És most mi lesz, fogja magát, idejön, és közli, hogy hazamegyünk, mert az osztály nem elég jó nekünk? Hisz látta, mi történt Haylee és a fiú között. Lélegzetvisszafojtva vártam.

– Jól van – mondta Mrs. Elliot.

Anyánál vagy húsz évvel idősebb, tán még az anyja is lehetett volna. A hajába, mint valami szalagok, ősz csíkok vegyültek, nem volt kisminkelve, még rúzst sem használt. Anya filmcsillagnak látszott mellette. Mrs. Elliot kissé tömzsi volt, a szeme színe egy fekete pókra emlékeztetett, már csak azért is, mert amikor hunyorgott, pókhálószerű ráncok rajzolódtak ki a halántékán.

– Szeretnélek bemutatni benneteket az új diákjainknak, Kaylee és Haylee Fitzgeraldnak – biccentett felénk a fejével. – Fogadjuk őket szeretettel. – A többiek, a huncut mosolyú fiú is, tapsolni kezdtek.

Haylee úgy virult ki fokról fokra, mint a virágok a lassított felvételeken az ismeretterjesztő filmekben, amelyeket anya nézetett meg velünk otthoni tanulásképpen. Én csak bágyadtan

mosolyogtam. Amikor felnéztem, anya bólintott, és ment, hogy segítsen a másodikos tanítónőnek. Fellélegeztem.

– Melyikük Kaylee, Mrs. Elliot? – tudakolta a fiú. – Én nem tudom megkülönböztetni őket.

– Elég legyen! – mondta Mrs. Elliot, amikor erre mindenki nagyot kacagott. – Jól van. Igen. Kaylee, kérlek, állj fel.

Felálltam.

– Köszönöm. Haylee?

Haylee nagyon lassan felemelkedett, és úgy fordult, hogy mindenki jól láthassa. Ilyet én nem tettem.

– Köszönöm – mondta Mrs. Elliot.

– Így sem tudom megkülönböztetni őket – közölte a fiú.

– Szeretnéd leírni ezt a mondatot ötszázszor iskola után, Stanley Bender? – kérdezte a tanítónőnk, mire a fiú arcáról lehervadt a mosoly.

Miközben Mrs. Elliot odaadta nekünk az iskola szabályzatát, Stanley Bender, még mindig huncutul mosolyogva, Hayleehez fordult.

– Ti mindig egyforma cuccokban jártok?

– Igen – vágta rá Haylee nyomban. – És együtt is csinálunk mindent, csapatjátékosok vagyunk. De általában én választom ki, hogy mit vegyünk fel.

Haylee rám nézett, és látta, mennyire megdöbbent a pimasz hazugsága.

Stanley még jobban vigyorgott, látva, hogy a Haylee előtt meg az őmellette ülő lány is a fülét hegyezi.

– Ó, tényleg? És együtt is mentek pisilni? – pimaszkodott. Mindenki, aki hallotta, vihorászott.

– Miért érdekel? Szeretnéd nézni, hogy pisilnek a lányok? – vágott vissza nyomban Haylee. Még engem is meglepett, milyen merész lett az idegenekkel szemben.

A lányok a fiúra néztek, akinek az arca színe most vetekedett répaszínű hajáéval, és kuncogtak, de ezúttal a fiú kárára.

– Viselkedjetek! – szólt rájuk Mrs. Elliot, mire Stanley Bender visszaült a helyére.

Haylee rám mosolygott, mintha azt akarta volna jelezni: *Ne aggódj. Én megvédelek… mindig.* Észrevettem, hogy a lányok, akik hallották, mit mondott, rámosolyogtak. Haylee lubickolt a figyelmükben.

Mindazonáltal Stanley Bender nem is kérdezett akkora ostobaságot, mint első hallásra tűnt. A többiek is furcsállhatták, de valahányszor jelentkeztem, hogy ki kell mennem, Haylee is nyomban feltette a kezét, és fordítva. És ez még évekig, egész hetedikig így ment. Néhány tanárunkat ez bosszantotta, és Mrs. Plunket, a matematikatanárunk egy alkalommal nem engedte, hogy Haylee is kijöjjön. Haylee a padjában pisilte össze magát, nagy botrány lett belőle. Anya majdnem kirúgatta Mrs. Plunketet.

De még sok hasonló eset várt ránk. Most egyelőre még az iskolában voltunk, és végül így vagy úgy, de sikerült barátokat szereznünk. Persze Haylee kedve szerint. Ő döntött az osztályban lévő lányok és mindenekelőtt a fiúk besorolásáról. Ha ő nem kedvelt valakit, akkor nekem sem szabadott. Ha szóba álltam valakivel, akit nem állhatott, elmondta anyának, nem hallgattam rá, hiába figyelmeztetett, hogy azzal a valakivel nem

szabad barátkozni. És elég okos volt hozzá, hogy ne úgy adja elő, mintha árulkodna, hanem mert aggódik miattam.

Két héttel azután, hogy elkezdtük az iskolát, egy Mary Braddock nevű lány meghívott minket a születésnapjára. Haylee nem kedvelte, ezért elpanaszolta anyának, hogy csúfolódott velünk, ami nem volt igaz, de anya elhitte. Én meg nem szállhattam szembe azzal, amit Haylee mondott. Anya nem engedett el bennünket. Engem meglepett, hogy Hayleenek fontosabb, hogy ő dönthesse el, hogy menjenek a dolgok, mint az, hogy életünkben először elmehessünk egy osztálytársnőnk születésnapi bulijába.

Az asztal már meg volt terítve. És nekem azt kellett ennem vacsorára, amit Haylee választott; csupán mert erőszakosabban döntötte el, kik legyenek a barátaink, és kikkel nem állunk szóba. A döntései pillanatnyi döntések voltak, és nem lehetett rávenni, hogy újragondolja. Haylee Blossom Fitzgerald soha nem adott második esélyt senkinek. Ezért aztán nem volt sok barátunk. Mindazonáltal anyának igaza lett azzal kapcsolatban, amit az eredményességünkről mondott. Eleinte egyikünk sem írt kilencvennyolc pontnál rosszabb tesztet egyetlen tárgyból sem. Mrs. Elliot a fülem hallatára sokszor megdicsérte anyát, amiért ilyen szép munkát végzett velünk otthon. Anya meg elbüszkélkedett vele apának. Ha apának eszébe jutott volna beleszólni a további döntéseibe, ez elvette a kedvét tőle, hisz ékes bizonyíték volt arra, hogy anya milyen jól megtervezett mindent.

Az első évvége felé aztán elmentünk három olyan lánynak is a születésnapi partijára, akiket Haylee szeretett, mert a rajongói

voltak. Kettejük, Melanie Rosen és Toby Sue Daniels lett „a legjobb barátnőnknek” nyilvánítva, noha hozzám egyáltalán nem álltak közel. Az igazság az, hogy én egyiküket sem kedveltem igazán. Mindig a többieket szidták, kigúnyolták a lányokat, viszont boldogan és készségesen megtettek mindent, amit Haylee akart. Mivel olyan ragyogóan teljesítettünk mindenben, Haylee segítséget ígért nekik, ami azt jelentette, hogy többnyire nekem kellett foglalkoznom velük. Ők meg cserébe olyan dolgokat adtak Hayleenek, amit anya nem engedett volna, édességet, újságokat és végül, amikor már hatodikba jártunk, cigarettát. Haylee csak a lányoknál dohányzott, és próbált engem is rávenni. Melanie és Toby Sue megtanították Hayleenek, hogy lehet megszabadulni a szagától, de anya végül megérezte a ruháinkon.

Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, mert először tapasztaltam, hogy anya nem kapta rajta egy komoly hazugságon Hayleet. A nappaliba vitt bennünket, és ott megkezdte a vallatást a keresztkérdéseivel, mintha valóban ügyvéd lett volna.

– Mutassátok a kezeteket – mondta, és sorra megvizsgálta az ujjainkat. Melanie és Toby Sue megmutatták Hayleenek, hogyan kell eltávolítani a nikotinnyomokat, én pedig nem dohányoztam aznap délután. Anya meglepődött, hogy nem talál semmit. Utána közelebb hajolva a leheletünket szaglászta, Haylee azonban szájvízzel gargalizált, mielőtt eljöttünk Melanie-éktól.

Anya azonban továbbra is gyanakodott.

– Melyik barátotoktól kaptatok cigarettát? – kérdezte tőlem. Ugyan mondani sohasem mondta, de mégiscsak azt hitte, én vagyok az őszintébb.

De még mielőtt megszólalhattam volna, Haylee közbevágott:

– Nem barát volt, anya. Hanem Melanie apukája.

– Micsoda? Ő kínált meg cigarettával?

– Nem. Ő dohányzott. Szeret bűvészkedni – tette még hozzá Haylee.

Mr. Rosen szeretett minket szórakoztatni. Egy bankban dolgozott, de Melanie szerint utálta azt az unalmas munkát. Mindig is a szórakoztatóiparban szeretett volna elhelyezkedni. Néha nagyon vicces volt. Jobban kedveltem, mint Melanie-t.

– Vagyis? – kérdezte anya.

– Vagyis ő dohányzott az előadása közben Melanie szobájában – magyarázta Haylee. – Az ablak nyitva volt, így észre sem vettük. Mindig ott lóg a cigaretta a szájában, nem igaz, Kaylee?

A sztorinak ez a része igaz volt, ezért rábólintottam, várva, hogy anya kiabálni kezd velünk, amiért hazudunk. De nem tette, ezért Haylee olyan magabiztossággal, ahogy korábban sosem, sorolta tovább a kitalációit.

– Az iskolában is van egy helyiség a dohányzó tanároknak – mondta –, és ha az ember elmegy előtte, a folyosón is érezni a füstöt. Biztos ez érződik a ruhánkon.

– Igazán? Ezt a csúnya szokást be kellene szüntetni – ráncolta a homlokát anya.

Egy vérbeli hazudozó ügyesen minél hamarabb eltereli a beszélgetést a fő kérdésről, gondoltam akkor. Haylee pedig úgy

nézett rám, mintha ő volna a megtévesztés nagymestere. Hát, igaz, ami igaz, eleget gyakorolta az iskolában.

– Tényleg ronda dolog, anya – bólogatott most, és elhúzta a száját. – Egészen megsárgulnak a fogaik tőle. Pfuj.

– Jól van – mondta anya. – Ha legközelebb Mr. Rosen cigarettával a szájában a közeletekben van, mondjátok meg neki, milyen mérges voltam, amiért cigarettaszagot éreztem a ruháitokon. Ha tüdőrákban akar meghalni, az az ő baja, de ha ez még egyszer előfordul, többet nem foglak átengedni benneteket hozzájuk.

– Ó, hogyne, megmondjuk neki, igaz, Kaylee? – buzgólkodott Haylee. A legszívesebben bevallottam volna anyának, hogy Haylee meg én, amiért azok hárman nem hagytak békén, időről időre cigarettázunk, de sokkal jobban féltem Haylee dühétől, mint anyáétól, ha kiderül, hogy árulkodom a testvéremre. Ezért igennel feleltem.

– Jól van. Az én lányaim még mindig tökéletesek – mosolyodott el anya. Alig mertem elhinni, hogy megúsztuk ennyivel. De ő azért továbbra is gyanakodott. – Én is azt szeretném, hogy legyenek barátaitok, de az igazi barátok nem kényszerítenek rá rossz dolgokat másokra.

– Nem kényszerítenek ránk semmit, anya – rázta a fejét Haylee inkább önelégült vigyorral, semmint megkönnyebbült mosollyal. – Sőt. Melanie Rosen és Toby Sue Daniels inkább azt teszi, amit mi mondunk nekik. Mert emlékszünk, hogy azt mondtad nekünk, inkább mi emeljünk fel magunkhoz másokat.

Túl sokat beszél, gondoltam. Anya nem hülye. Azt vártam, további keresztkérdéseket tesz fel, de ehelyett azzal lepett meg,

hogy mosolyogva felállt, és nekilátott vacsorát főzni. Én nem mozdultam, arra számítva, anya most, hogy egy kicsit utánagondolt, mégiscsak visszajön hozzánk.

Haylee rám nézett.

– Majdnem lebuktunk – súgta. – Ügyes voltál, Kaylee.

– Nem szeretek hazudni anyának.

– Néha ő kényszerít rá bennünket.

– Tessék? Mivel?

– Azzal, hogy túl szigorú, ezért az ő hibája, ha hazudunk – felelte Haylee. Ez is egy példa arra, hogy Haylee szerette anyát okolni sok mindenért.

– Ez még nem ok arra, hogy hazudjunk – makacskodtam.

Haylee a szemét forgatta.

– Tudod, nem volt könnyű megszerettetnem téged a lányokkal, mert te olyan jó kislány vagy, Kaylee – torkolt le. – Na, mindegy. Legközelebb, ha Melanie és Toby Sue azt akarja, hogy velük dohányozzunk a szobájukban vagy akárhol másutt, majd adnak ránk valami ruhát is.

– De a hajunk is átveszi a szagát, Haylee. Anya azon is megérzi.

– Hát akkor majd hajat mosunk és megszárítjuk, mielőtt hazajövünk.

– Csupán azért, hogy rágyújthassunk? Ez ostobaság.

– Ha én megcsinálom, te is meg fogod! – parancsolt rám. – Különben soha nem lesznek barátaink.

– Én nem szeretem a te barátaidat.

– Ők mindkettőnk barátai, Kaylee, nem emlékszel? – Haylee arcáról lehervadt a mosoly. – És ne rontsd el az örömömet.

Inkább... nőj fel. – Azzal felállt és kifelé indult, de az ajtóból még visszafordult. – És ne gondold, hogy én is olyan engedelmes kisbaba leszek, aki folyton anya kedvében jár – mondta figyelmeztetőleg.

– Nem vagyok engedelmes kisbaba.

Haylee megint elmosolyodott. Olyan volt az egész, mintha tudta volna, mi következik legközelebb, és fel akart volna jó előre készíteni arra, hogy olyasmit csináljak, ami álmomban sem jutna eszembe.

Versenyben nem tudott legyőzni, és nálam jobb jegyeket sem kapott, de minden másban ő volt a főnök, mert ha nem…

És ez a *mert ha nem,* amit én nem láttam előre, volt az, ami a kezébe adta az uralmat.

5

Haylee soha nem hagyta elfelejtenem, hogy az ő menstruációja egy hónappal korábban jött meg, mint az enyém. Úgy élte meg, mintha valamiféle viadalon végre két vállra fektetett volna. A hatodik évünk végén jártunk a Betsy Rossban. Noha az évfolyamtársaink tizenegy évesek voltak, páran már közel a tizenkettőhöz, valamennyien tudtuk, hogy van, akinek már nyolcévesen megjön a menstruációja, de az is előfordulhat, hogy csak tizennyolc éves korban jelentkezik, és ez teljesen normális. Az iskolánkban a nővér elmagyarázta. Az osztályban még két lánynál jelentkezett, az egyik épp Haylee barátnője, Melanie Rosen volt, akinél „először járt a gólya", ahogy anya fogalmazott. Ő még mindig kislányokként kezelt minket, és noha már egy csomó mindent tudtunk a szexről a barátnőinktől, jobban mondva Haylee barátnőitől, anya még egyre halogatta az olyan bizalmas anya-lánya beszélgetéseket, amelyek nem képekkel illusztrált tudományos magyarázatokkal voltak teli.

Ugyanakkor az első menstruációra felkészített bennünket. A tanultak ellenére egyre több lánynál elég korán jelentkezett mostanában. A nővér azzal magyarázta, vannak olyan elképzelések, hogy az ételeinkben található hormonok az oka. Ez amolyan unalmas, tudományos handabandának hatott. Az egész úgy hangzott, mintha a szexből ki akarná hagyni az x-et. Kit érdekeltek a petevezetékek? Mi köze ennek a fiúkhoz, a

bulizáshoz, a szerelemhez? Az első menstruáció több mint valami elkerülhetetlen történelmi-biológiai esemény.

Mi, lányok féltünk tőle, ugyanakkor vártuk is nagyon. Nem tudtunk nem félni a várható fájdalmaktól, a kényelmetlenségtől, ám alig vártuk, hogy érettek legyünk, hogy kiléphessünk a gyerekkorból, amiben ártatlan kislányként kezeltek bennünket, és mindentől óvtak; úgy gondoltuk, nagyszerű lesz belépni a pubertáskor izgalmaiba, és mindabba, ami ott várt bennünket.

Egy nappal azelőtt, hogy megjött volna neki, Hayleenek görcsei voltak. Nyögött, panaszkodott, nem evett, nem akart mást, csak összekuporodni az ágyban. Anya tőlem is kérdezgette, hogy vagyok, de nem volt mit mondanom, semmim se fájt. Anya aggodalmas képpel, sőt csalódottan hallgatta ezt, és folyton rákérdezett:

– Nincsenek görcseid?

– Talán egy kicsit – feleltem, nem különösebben híven az igazsághoz, csak hogy a kedvében járjak.

– Akkor lehet, hogy csak gyomorrontása van – vonta le a következtetést anya, abból a meggyőződéséből indulva ki, hogy ha a menstruáció nem egyidejűleg jelentkezik nálunk, akkor nem is lehet az. Így aztán megitatott velünk egy-egy kanál ricinusolajat.

Mindazonáltal Haylee nagyon rosszul aludt azon az éjszakán, és amikor reggel kikelt az ágyból, nyomban anya után kiabált, aki rohant be hozzá. Haylee addigra már sírt. Anya rám nézett. Én megráztam a fejem. Anya elhúzta a száját, kézen fogta Hayleet, és kivitte a fürdőszobába. Apa, aki munkába

készülődött, bejött hozzánk. Én meredten bámultam a vörös foltokat Haylee lepedőjén.

– Mi történt? – kérdezte apa. Anya még mindig a fürdőszobában volt Hayleevel.

Megráztam a fejem, mert nem tudtam, hogy mondjam meg neki. Ő nem sok intim dolgunkról tudott, anya szerint még pelenkát sem cserélt soha, amikor picik voltunk. Szerintem azért, mert nem engedte meg neki.

– Keri! Mi történt?

Anya kidugta a fejét az ajtón:

– Az, amiért bizonyos férfiak jobb szeretik, ha inkább fiaik vannak.

– Tessék?

– Menj csak dolgozni, Mason. Mint mindig, ezúttal is tudom a dolgomat a lányokkal. – Anya ezzel ismét eltűnt a fürdőszobában.

Apa aggódva nézett rám, én pedig inkább szájmozgással, mint szavakkal, azt súgtam:

– Megjött az első menstruációja.

Apa elkerekedett szemmel bólintott, majd mosolyogva elsietett, mintha ez az egész mulatságos volna, és ő lenne az első férfi, aki ilyesmit átél.

Amikor anya végül kijött a fürdőszobából Haylee-vel, aki addigra már kissé megnyugodott, a kezembe nyomott egy betétet, noha semmi szükségem nem volt rá, és még csak a gyomrom se fájt.

– Neki nem kell! – tiltakozott Haylee. Örült, hogy nekem nem jött meg.

Anya mérgesen nézett rá.

– De neki is megjön, ha neked megjött! – vágta rá.

Haylee gyorsan félrekapta a fejét, de azt mormolta:

– Csak az igazat mondtam.

– Semmi szükség rá, hogy te mondd meg, mit tegyek, Haylee. Szerinted nem vallana ostobaságra, ha nem arra gondolnék, hogy egy-kettőre Kayleevel is megtörténik, és elengedném veled az iskolába védelem nélkül? Halljam!

– De igen, anya. Sajnálom – szipogta Haylee. De azért még vetett rám egy gonosz pillantást. Anya ekkor nekem is elmondta ugyanazokat az instrukciókat, amiket – gondolom – Hayleenek is elmondott a fürdőszobában. Haylee közben karját a mellkasa előtt összefonva félreállt, és duzzogott.

Abban a pillanatban, hogy anya magunkra hagyott minket, Haylee megragadta, szinte kicsavarta a karomat, és azt sziszegte:

– Eszedbe ne jusson azt hazudni a lányoknak, hogy neked is megvan, Kaylee. Mert te még mindig kislány vagy.

– Nem vagyok kislány.

– Naná, hogy az vagy! – rikkantotta vidáman.

Haylee végre különbözött tőlem valamiben, és erről nem szeretett volna idő előtt lemondani. Amíg nekem is meg nem jött, azzal kérkedett a barátai előtt, hogy érettebb nálam, noha fizikailag semmiben sem különbözött tőlem. Már mindkettőnknek elkezdett nőni a melle és a szőrzete. Haylee folyton azt hajtogatta, hogy az én szőrzetem gyérebb, és a mellem is kisebb. Arra akart rávenni, hogy számoljuk meg a szőrszálainkat, ahogy anya is megszámolta a szeplőinket, de én nem mentem bele. Ettől boldog volt, mert azt jelentette számára,

hogy nem merek szembenézni az igazsággal, vagyis neki van igaza.

Természetesen nem így volt, és mindig alaposan megnéztem mindkettőnket, hogy biztos lehessek benne. Néha, amikor magamat vizsgálgattam meztelenül, Hayleevel is ugyanezt tettem, amikor öltözködött. Úgy éreztem, mintha gyors tempóban átalakulnánk, mintha Isten éjszakánként csodatevő ujjaival igazítgatna rajtunk. Ettől aztán egyre kíváncsibban figyeltem magam, és megborzongatott a változás. Szinte éreztem, hogy a gyerek bennem lassan a játékok és képeskönyvek tavába süllyed.

És Haylee hiába kérkedett a menstruációjával, egyikünk sem lépett hamarabb a pubertáskorba, mint a másik. Ami változást rajta láttam, az ott volt rajtam is. Anya is állandóan méregette a magasságunkat. Haylee meg én egyforma magasak voltunk, a súlyunk is megegyezett. Haylee ugyan pár dekával többet nyomott, de anya ezt figyelmen kívül hagyta. A lábméretünk is azonos volt, és érdekes módon a mi bőrünket nem éktelenítették pattanások, mint a többi lányét időnként. Sőt a többiekkel ellentétben nekünk nem voltak lyukas fogaink. A fogorvosunk, dr. Baxter mindig megjegyezte, milyen tökéletesen egyformák a fogaink, milyen egészségesek. Anya azt mondta, őt ez egyáltalán nem lepi meg. Megkövetelte a fogmosást és a fogselyem használatát, és tiltotta a rágógumit és a cukorkát.

– Az én lányaim tökéletesek is maradnak – állította. – Más testvérekkel ellentétben ők ketten vigyáznak egymásra. – Ebben igaza volt. Az iskolában eleinte árgus szemmel figyeltük

egymást, nehogy a másik elfogadjon valakitől rágógumit vagy cukorkát.

Ha a fiúk, mindenekelőtt Stanley Bender, ugratott bennünket miatta, Hayleet jobban bántotta, mint engem, miközben anya állandóan a nyomunkban volt a folyosón, vagy az osztályterem ajtajából figyelt, így aztán Haylee sem mert nem engedelmeskedni. Ha engem ugrattak, én mindig azzal vágtam vissza, hogy a fogaink viszont egészségesek. S mert Haylee látta, hogy ez lehűti a kedélyeket, végül ugyanígy tett.

– Olyan, mintha egy szájban lennének azok a fogak, nem? – kérdezte anya a mostani vizsgálat után. Fontos volt neki, hogy megerősítsék az elgondolásaiban.

Dr. Baxter bólintott.

– Magam sem tudom soha, hogy mikor melyikük fogait vizsgálom – ismerte be. – Jottányit sem különböznek egymástól.

Shirley Camp, az orvos asszisztense is hasonlókat mondott, és anya nagyon örült ennek, nem úgy, mint Haylee, de ő is csak akkor mutatta, ha anya nem volt velünk, és nem látta. Haylee nagyon szerette volna, ha saját szeme, szája, orra és füle van.

– Gyűlölöm a tükröket! – fakadt ki egyszer, és vonakodva elismerte, hogy amikor rám néz, az olyan, mintha tükörbe nézne. Már rég nem játszottuk a tükrös játékot egymással. Egyszer, amikor beütöttem a fejemet, és lett rajta egy pici seb, Haylee olyan boldog volt, mint egy nektárban tobzódó méhecske, noha a sebről senki más nem szerzett tudomást, csak ő. Anya előtt nem merte mondani. Gondolom, azért nem, mert félt, hogy anya az ő fejét is beüti pontosan ugyanazon a helyen, mert eszembe

jutott, amikor anya ugyanazon a helyen megvágta az ujjamat az üvegcseréppel.

Értettem, hogy Haylee miért nem néz szívesen rám. Olyan volt, mintha egy tükör sétálna mindkettőnk mellett, és amikor végül Haylee valamiben eltért tőlem, ragaszkodott a különbség fenntartásához. Az, hogy előbb menstruált, mint én, olyan lehetett számára, mintha belépett volna egy magánklubba, ahol nekem nincs helyem. És közhírré is tette. Nemcsak a barátnője, Melanie tudott róla, de két másik lány is az osztályban, és még hárman hetedikből és nyolcadikból, akik Melanie barátnői voltak. Ők heten valami különleges dolog birtokába kerültek. A menzán külön ültek, mintha valami csoda részesei lennének, ami annyira megváltoztatta őket, mintha külön fajjá lettek volna.

Haylee az arcomat figyelte, amikor először ült közéjük, és nekem nem hagyott helyet maga mellett. Én meg csak álltam értetlenül, tálcával a kezemben.

– Ülj valahova máshová, Kaylee! Mi itt felnőtt dolgokról beszélgetünk, amiket te nem érthetnél meg – vakkantotta oda lekezelően.

Akaratlanul is könnyek szöktek a szemembe, Haylee pedig mondta tovább.

– Neked talán fel sem tűnt, mert te még kislány vagy, hogy a fiúk ránk már máshogy néznek. Mi itt most a szexről beszélgetünk, de te nem értheted, és csak zavarba jönnél.

– Ez nem így van – feleltem megbántottan. – A fiúk nem tudnak róla, hacsak valaki el nem mondja nekik, vagy ha nem kezdesz el görcsölni előttük.

Haylee Melanie-ra nézett, és megrázta a fejét, mintha azt akarná mondani: *Ne is figyeljetek rá!* Még gyerek.

Úgy éreztem magam, mintha forró vízzel öntöttek volna nyakon.

– Nem szabad rossz dolgokat mondanunk egymásról – emlékeztettem.

Haylee megvonta a vállát.

– Ez nem rossz dolog, Kaylee. Ez csupán az igazság. Te még gyerek vagy. – Azzal Melanie-hoz fordult. – Tudjátok, féltékeny rám. Már egy hete hordja ugyanazt a betétet, és minden este nézegeti, hogy történt-e valami.

A lányok vihogtak.

– Ez nem lehet igaz!

– Nem használsz betétet, amikor pedig nem is menstruálsz? – vont kérdőre Haylee.

Szóhoz sem jutottam, annyira elképedtem, hogy elmondja másoknak, amit anya kényszerített rám.

– Látjátok? – kacsintott oda a többieknek, akik megint jót nevettek.

– Anya nagyon haragudna, ha tudná, mit csináltál, Haylee.

– De te nem fogod neki elmondani, nehogy bajba keverj, igaz? Tudod, mennyire utálja, ha valamelyikünk árulkodik, csak hogy őt jobban szeressék. Aztán mehetsz a kamrába az ecetes uborkák és befőttek közé.

Ezen megint jót kacagtak, felálltak és elsétáltak, mielőtt még bármit mondhattam volna. A tehetetlen düh úgy elszorította a torkomat, mintha kötelet tekertek volna rá. Hayleenek igaza volt, soha egy szóval sem árulnám be anyánál, még ha egyre

hevesebb vágyat éreztem is rá, és nagyon szerettem volna letörölni a képéről azt az önelégült mosolyt.

És anya egyhamar nem is tudhatta meg. Már nem asszisztenskedett az iskolában, csak két évig csinálta, és azt sem tudta, hogy Haylee most már külön ül ebédidő alatt. Így, hogy anya már nem az iskolában dolgozott, Haylee egész nap került engem. Állandóan sugdolózott, nevetgélt a többi lánnyal, akiknek a társaságára amúgy nem vágytam. Flörtölni kezdett az idősebb fiúkkal, és alig várta, hogy elmondhassa nekem, melyiküknek tetszik.

– Ez már önmagában is árulkodó, nem, Kaylee? – gúnyolódott. – Rád még csak rád sem néznek, igaz?

Nem feleltem, mert igaza volt, de Hayleere valójában csak azért figyeltek fel a fiúk, mert gyakorlatilag a lábuk elé vetette magát.

Akaratom ellenére a mellőzöttség, az éretlenség érzete vett erőt rajtam. Minél jobban tobzódott Haylee, én annál nyomorultabbnak éreztem magam. Attól tartottam, képtelen leszek lépést tartani vele a barátkozásban. Nekem Sarah Morgan lett a legjobb barátnőm, akinek ugyanolyan jó jegyei voltak, mint nekünk, ha nem picivel jobbak. És annak ellenére, hogy úgy tűnt, Sarah még vagy tíz évig nem fog menstruálni, szép lány volt. Angyalarcúnak láttam őt a barátságos, kedves tekintete, hófehér bőre, tökéletes orra és szája miatt. Finom, babás vonásai voltak, és valamivel alacsonyabb volt nálunk. Úgy gondoltam, még középiskolás korában is tízéves lánykának fog kinézni.

Ötödikben Sarah egyszer csak szemüveges lett. Haylee kapott az alkalmon, csúfolta, de Sarah anyja nagyon divatos

keretet választott a lányának, és szemben azzal, amit Haylee remélt, a legtöbb lány irigyelte érte Sarah-t, aki képtelen volt bárkivel összevitatkozni, és valahányszor Haylee megbántotta, ami gyakorta megesett, ő csak mosolygott, mintha a testvéremet kellene szánni emiatt. Ez persze csak tovább bőszítette Hayleet. Szerettem Sarah-t a bölcs viselkedéséért, s azért, hogy sosem hagyta magát megfélemlíteni – magam is ilyen szerettem volna lenni, amióta csak a Betsy Rossba jártunk.

Hayleenek meg nekem még mindig nem volt külön szobánk otthon, ezért anyánk megszabta, hogy csak olyasvalakit hívhatunk meg magunkhoz, akit a másik is kedvel. Hiszen osztoznunk kell a társaságán. Így hát meg kellett állapodnom Hayleevel, hogy meghívhassam Sarah-t pénteken vacsorára, és utána itt alvásra.

– Áthívhatod pénteken, ha Melanie átjöhet szombaton – közölte Haylee. Én mostanra már tartottam egy kicsit Melanie Rosentől, és nem csak amiatt, hogy Toby Sue-val rávettek minket a dohányzásra meg malac magazinok nézegetésére. Ő gyorsabban fejlődött nálunk, és azt pletykálták róla az iskolában, hogy nagyobb fiúkkal találkozgat, akikkel „mindenféléket csinálnak”.

– Nem szabadna barátkoznod vele, Haylee, azok után, hogy majdnem bajba kerültünk a dohányzás miatt. Melanie pontosan olyan, akitől anya félt bennünket. Még nagyobb bajba fog keverni, és azt már nem úszhatod meg olyan könnyen valami hazugsággal, mint a cigarettázást. Anya hetekre, ha nem hónapokra fog büntetni minket.

– Ne merj ilyet mondani még egyszer, különösen anya előtt ne! – figyelmeztetett Haylee kiguvadó szemmel, ökölbe szorított kézzel. – Mert nagyon megbánod.

Én nem mondtam, Haylee azonban többször negatív kijelentéseket tett Sarah-val kapcsolatban, anya előtt is. És mindezt olyan okosan és ravaszul, hogy úgy tűnjön, ő csak védeni akarja kettőnket.

– Egyedül csak mi barátkozunk vele – magyarázta anyának. – Annyira félénk, hogy az már szánalmas.

– Akkor talán jó is, ha ti barátkoztok vele – mondta anya, csalódást okozva ezzel Hayleenek.

– A többi lány meg fiú mindig azt kérdezgeti, hogy tudunk barátkozni vele. – Haylee nem adta fel. – Mi meg attól félünk, hogy így a többieket fogjuk elveszíteni, mert ők nem szeretnek vele lenni, és nem is hívják meg sehová.

Anya rám nézett.

Noha én nem akartam megszólalni, még kevésbé elmondani, hogy Haylee hazudik, de legalábbis eltúlozza a dolgot, azt azért tudtam, hogy anya látja rajtam, elszomorít, amit Haylee összehord.

– Nem emlékszel, mit mondtam nektek korábban, hogy ne engedjétek, hogy az osztálytársaitok befolyásoljanak majd titeket, és rákényszerítsenek arra, hogy rossz döntéseket hozzatok? – kérdezte anya Hayleetől. – Ti ne őrájuk hallgassatok, hanem egymásra. Egymástól kérjetek tanácsot. Arra neveltelek benneteket, hogy egymás, ne pedig mások kedvében igyekezzetek járni.

– De, emlékszem – válaszolta Haylee. – És így is teszünk.

– Akkor nincs gond. És Kaylee is szereti Sarah-t, igaz, Kaylee?

– Igen, anya.

– Haylee?

– És szereti az én barátnőmet, Melanie Rosent is – mondta gyorsan Haylee, nehogy én elérjem, amit szeretnék, ő meg-ne. – Mindketten szeretjük.

– Akkor úgy kellett volna fogalmaznod, hogy a barátnőnket, Melanie-t, nem? – javította ki anya.

– De igen.

– Mert nincs olyan barátod, aki ne szeretné a testvéredet is ugyanúgy, ahogy téged, és fordítva, igaz?

Haylee bólintott. Anya rám nézett, erre én is bólintottam. Rábólintani arra, hogy szeretem Melanie-t, olyan volt, mintha valami keserű orvosságot nyeltem volna le. Már csak azért is, mert folyton Sarah-t csúfolta. A dolgozatoknál puskázott, állandóan Haylee súgott neki, ráadásul azokat a válaszokat, amiket én mondtam neki. Vagyis tőlem is lopott. És azt sem szerettem, amikor undorító dolgokat mesélt, amiket a bátyja csinált a fürdőszobában. Haylee láthatóan élvezte, amit hallott, és azt is, én mennyire feszengek, de persze ezt is annak tudta be, hogy én még éretlen vagyok.

– Ő persze nem is sejti – újságolta Melanie büszkén –, de láttam már, amikor meztelen nős magazinokat lapozgatva magával játszadozott. Érted, mire gondolok, igaz, Kaylee? Nem arra, hogy célba dobál, vagy ilyesmi – kacsintott Hayleere, aki visszavigyorgott rá.

– Tudom – jelentettem ki, noha egyáltalán nem voltam biztos benne.

Néha az volt az érzésem, hogy Haylee összebeszélt Melanieval, hogy minél kényelmetlenebb helyzetbe hozzanak, mert csak így tudott különbözni tőlem. Abban is biztos voltam, hogy mindenféléket összehord rólam az újsütetű barátainak. Egyszer hallottam, hogy azt mondta nekik, vigyáznia kell rám, mert én olyan naiv és ártatlan vagyok. Úgy állította be, mintha komoly teher lennék a számára. Anya meg, akinek minderről még csak sejtése sem volt, örült, hogy együtt barátkozunk. Nekem nagyon nem tetszett, hogy becsapjuk anyát, de kénytelen voltam Haylee kedve szerint tenni, különben nem lehetettek volna saját barátaim. Az ő barátaival kellett volna beérnem.

Anya egy pillanatig elnézte mindkettőnket, majd mosolyogva bólintott.

– Nem lesz semmi baj, amíg egymásra vagytok utalva, ahogy a bal kezetek a jobbra, vagy fordítva – jelentette ki. – Nyugodtan támaszkodhatsz a testvéredre, Haylee. – Vártuk, hogy rám vonatkoztatva is elmondja ugyanezt, de nem tette. Nagyon szokatlan dolog volt, de semmi olyat nem akartam tenni, amivel emlékeztetném rá.

Haylee leszegte a fejét, nem nézett rám, mert félt, hogy ugyanazt a kárörvendő mosolyt látja az arcomon, ami az övén szokott megjelenni, ha anya csupán egyikünknek szánt egy-egy figyelmeztetést vagy dicséretet. Majd legnagyobb meglepetésemre felkapta a fejét, és a szokásosnál is dacosabban azt kérdezte:

– De van, hogy a kortársainktól is tanulhatunk valamit, nem, anya? Olyasmiket, amiket mi még nem tapasztaltunk meg, mert még nem voltunk olyan helyzetben. És ez nem baj, igaz, anya?

Anya gyanakvón húzta össze a szemöldökét.

– Milyen helyzetekről beszélsz, Haylee?

Ő a vállát vonogatta.

– Hát csak úgy, helyzetekről.

Anya bólintott, mint aki mindent ért. Rólam Haylee-re nézett, aki közben rájött, hogy túl sokat kikotyogott.

– Van már valamelyik barátnőtöknek fiúja? – Anya először rám pillantott.

– Komoly nincs – feleltem.

– Azt hiszem – mondta anya újfent bólogatva –, eljött az ideje annak, hogy komolyan elbeszélgessünk a gólyáról és az ő első látogatásáról.

Ez azt jelentette, hogy menjünk be a nappaliba. Haylee gyors, mogorva pillantást vetett rám; azt feltételezte, mondtam anyának valamit titokban. Pedig nem mondtam, és most igyekeztem nála is meglepettebb képet vágni, hogy ne gondolja így.

– Nem hagyatkozhatunk csupán arra, amit az iskolában hallotok a felvilágosító órákon – kezdte anya, miután elhelyezkedtünk a kanapén, és ő felvette szokásos tanári pózát.

Haylee kis híján felnyögött. Attól tartott, anya az izgalmas témából biológiaórát fog csinálni.

– Ti már sokkal többet tudtok az emberi testről, mint a legtöbb osztálytársatok, azt hiszem. Még mielőtt Hayleenek megjött volna, ti már akkor is tudtátok, mi az a menstruáció, és

hogy ez mit jelent. Már azelőtt tisztában voltatok ezzel, hogy iskolába kezdtetek volna járni. Messze megelőztétek a kortársaitokat, és ez a házi tanításotoknak köszönhető – jelentette ki büszkén.

– De Kayleenek még nem jött meg – jegyezte meg Haylee.

Anya lehunyta, majd kinyitotta a szemét, aztán lassan Hayleehez fordult.

– De ugye tudod, hogy nemsokára neki is meg fog jönni?

– Igen.

– Akkor minek beszélsz róla, Haylee?

– Nem tudom.

Anya mélyen beszívta a levegőt, mint mindig, ha apa felbosszantotta egy-egy kérdésével.

– Bocsánat – suttogta Haylee sietve, és lehajtotta a fejét.

– Legközelebb előbb gondolkodj, csak azután beszélj. Mert a meggondolatlanságod egyszer még bajba sodor. Megértetted?

– Igen, anya – felelte Haylee.

Én meg sem mukkantam.

– Jól van. Hol is tartottam? A fiúk, noha minden tekintetben lassabban érnek, mint a lányok, sokkal erőszakosabbak a szexben – folytatta anya. – Már az őskor óta így van ez. Valójában vannak férfiak, akik még mindig úgy viselkednek, mintha az őskorban élnénk, és úgy gondolják, hogy a szex elsősorban az örömszerzés forrása.

Haylee felkapta a fejét. Ez volt az első alkalom, hogy anya egy mondatban használta a *szex* és az *öröm* szavakat, ezzel olyasmit árulva el, hogy annak más oka is lehet, mint a gyereknemzés.

– De ez nem jelenti azt, hogy ne élveznék – tette hozzá anya sietve, és elmosolyodott döbbent arcunkat látva.

Mindkettőnknek az jutott eszébe, ki másnak az anyja beszélne ilyen nyíltan efféle dolgokról.

– A szex olyasvalami, amit a férfi és a nő is egyformán élvez. Gondoljatok bele, ha nem volna élvezetes dolog, akkor az emberek nem csinálnák azért, hogy gyerekeik szülessenek, és fennmaradjon az emberiség.

– Akkor az állatok is élvezik? – kérdezte Haylee. – Úgy értem, biológiaórán tanultuk, hogy az állatok is szexeinek. Jó, Mr. Boyton nem így nevezte. Párzanak, ő úgy mondta – magyarázta elfintorodva, mintha valami undorítót ejtett volna ki a száján.

– Azt hiszem, bátran mondhatjuk, hogy igen, ők is élvezik. Na de most jön a legfontosabb, drága Haylee és Kaylee. Hogy az ember túlságosan is rákaphat az élvezetre, vagy elfelejtheti, hogy a legfontosabb cél mégiscsak a gyereknemzés.

– De nem mindig lesz belőle gyerek – kottyantotta ki Haylee, amit a „kis csapatával" már megvitattak.

– Jól van, Haylee. – Anya karba fonta a kezét, és hátradőlt. – Akkor meséld el nekünk, miért nem!

Látszott, hogy Haylee megijed. Akaratlanul is elmosolyodtam. Kisegíthettem volna, de azt akartam, hadd főjön csak a saját levében.

– Azt tanultuk, hogy a nőknek belülről is készen kell állniuk arra, hogy baba legyen belőle – dadogta Haylee.

– Igen, de lehet, hogy mégsem tudjuk, mennyire állunk készen. Akkor mi történik?

Haylee beharapta az ajkát. Anya rám nézett, így hát válaszolnom kellett.

– Akkor teherbe eshetünk – feleltem.

– Hogyan? – kérdezte anya.

– Úgy, hogy bejut a férfi spermája, és találkozik a petesejttel.

Anya bólintott.

– S mit gondoltok, ki szenved ezek után a legtöbbet? – kérdezte inkább Hayleere, semmint rám nézve.

– A lány – feleltem én, mert Haylee habozott. Lehet, hogy kétségbe vonta?

Haylee is bólintott.

Ez a beszélgetés sokkal messzebbre vitt, mint Haylee valaha is feltételezte volna, hogy anyával eljutunk. A lányokkal vicces volt ilyesmikről beszélgetni. Néha még én is jól szórakoztam, de ha az ember az anyjával beszél az efféle dolgokról, az már messze nem olyan szórakoztató és izgalmas.

– De ezek a dolgok nem véletlenül történnek. Vannak olyan érzékeny részek a testeteken, amiket ha egy fiú megérint, akár az ajkával, attól olyan izgalomba jöttök, hogy képesek vagytok megfeledkezni a következményekről, éppen ezért nagyon óvatosnak kell lennetek – intett minket anya.

– Az ajkával? – kérdezte Haylee most már mosolyogva. Tudtam, hogy épp eleget hallott erről. Melanie nem olyan régen részletesen elmesélte neki, mi mindent csináltak Bobby Lesterrel az alagsori kuckójában. Láttam, hogy csillogott Haylee szeme, amikor Melanie ott tartott, mitől állt el a lélegzete. Eldicsekedett vele, milyen messzire jutottak. Azt is elmondta, ha Bobby nem

jött volna olyan hamar izgalomba, akkor tovább is mentek volna. Még a pontos elnevezését is tudta a dolognak, *korai magömlés.*

– Vagyis, ha azt hallod, Kaylee, hogy káem – szólt oda nekem Melanie széles, kaján vigyor kíséretében –, akkor tudd, hogy nem a kosármeccsről beszélgetünk.

Természetesen mindenki harsányan kacagott, leginkább rajtam. Még Haylee is. A legszívesebben elmondtam volna anyának, de végül hallgattam.

– Igen, Haylee. Része az előjátéknak – mondta anya.

– Élő játéknak? – értetlenkedett Haylee, és vágott hozzá egy grimaszt.

Anya elmosolyodott.

Tudtam, hogy Haylee csak színlel. Ismerte a szót. Mindketten ismertük. Csupán ártatlannak akart látszani. Meglepett, milyen jól csinálta, ám ahelyett, hogy csodáltam volna, mennyire ügyes a megtévesztésben, aggódtam mindkettőnk miatt.

– Nem, előjáték, így mondjuk.

– Aha.

– Nem hiszem, hogy hallhattátok már ezt a kifejezést a barátnőitektől. Ők bizonyára úgy nevezhették, hogy „izgatás", „bemelegítés" vagy hasonlók. – Anya rám is nézve folytatta. – Akárhogy is, az előjáték része az érintés, a csókolózás, de még a nyalogatás is.

– Nyalogatás! – sikkantotta Haylee. Persze ez sem volt már újdonság számára, csak tovább színészkedett, és anya elhitte, hogy ilyen ártatlan még, vagy csak így akarta hinni. Örült, hogy Haylee nincs annyira elragadtatva a dologtól, pedig én tudtam,

hogy nagyon is izgatta, amikor Melanie az NY-ről meg az SZ-ről, a nyalásról és a szívásról beszélt. Anya most rám nézett, hogy leolvasson valamit az arcomról, de nekem szemem se rebbent. Engem akkor zavarba ejtett, ahogy Melanie beszélt róla. Akkor csak erre tudtam gondolni, és elképzeltem, milyen lehet... milyen lehet fiúval csinálni.

– Mert így lehet felizgatni benneteket, vagy nektek a fiúkat majd egyszer. Remélhetőleg nem egyhamar – tette hozzá anya. Elhallgatott, hosszan ránk nézett. Azt hiszem, mindketten lélegzetvisszafojtva ültünk. – Más anyák erről nem beszélnek ilyen nyíltan a veletek egyidős lányaikkal, de ti okosabbak és érettebbek vagytok, mint a többi lány. Éppen ezért biztos vagyok benne, hogy hasznotokra válik, amit most tőlem hallottatok.

– Felizgatni a fiúkat – ismételte meg Haylee, ahogy a gondolat befészkelte magát a fejünkbe, hála Melanie-nak.

– Hát, amikor én voltam kamasz, mi úgy mondtuk, hogy beindítani a fiúkat, és ilyen formában talán már ti is hallottátok. De tudnotok kell, ha be vagytok indulva, akkor hajlamosabbak vagytok hibát elkövetni. Értitek? – kérdezte egyikünkről a másikunkra nézve.

Bólintottam, mire Haylee is sietve bólintott. Szeretett volna ő tűnni az érettebbnek, főleg anya szemében.

– Mert ha beindulunk és hibázunk, akkor könnyen teherbe eshetünk – hadarta, attól félve, hogy én mondom ki előbb.

– Pontosan. És ha egy fiú nem akarja, hogy vigyázzatok, és ő maga sem vigyáz, akkor azzal a fiúval nem érdemes együtt lenni. Ha találkoztok egy ilyen fiúval, és látjátok, hogy érdeklődik irántatok, akkor mit tesztek?

– Figyelmeztetjük egymást – vágtam rá nyomban.

– Nagyon jó. Bízom benne, hogy pontosan ezt fogjátok tenni, ahogy egyre idősebbek lesztek. – Anya lazított a kéztartásán. – Szeretném, ha lennének fiú barátaitok is, és aztán egy nap komoly fiúk is, akikkel majd táncolni meg bulizni jártok, de mindig észben kell tartanotok, hogy ha hibáztok, azzal elronthatjátok az egész életeteket.

Mindketten bólintottunk.

– Eddig mindig azt mondtam nektek, hogy nem árulkodhattok a testvéretekre, de mától van egy kivétel. Azt akarom, hogy ha bármelyikőtök közel állna ahhoz, hogy hibát követ el, akkor a másik azonnal szóljon nekem. És amíg itt éltek e fedél alatt, elvárom, hogy betartsátok ezt a szabályt. Megértettek?

Ismét bólintottunk.

– Akkor jó – mondta anya. – És mától kezdve, ha kérdéseitek van a szexszel vagy a fiúkkal kapcsolatban, tőlem kérdezzétek meg, ne a többi lánytól – tette még hozzá, inkább Hayleenek címezve a szavait. – Mert ezek között a „barátnők" között lehetnek olyanok, akik szívesen látnák, ha bajba kerülnétek. Ennek oka a lányok közti féltékenység. Legyetek résen.

– Igen, anya – vágta rá gyorsan Haylee, és rám nézett, hogy lássa, nem állok-e elő azzal, hogy a leírás ráillik valamelyik barátnőjére. Nagy volt bennem a kísértés, hogy megtegyem, de inkább nem szóltam.

– Jól van – mondta megint anya. – Mára, azt hiszem, elég lesz ennyi. Kíváncsi lennék, mit csinál hasonló helyzetben egy apa a fiaival. Nem mintha apátoknak volna ideje arra, hogy a

lányokról elbeszélgessen a fiaival, már ha lennének neki. Különösen mostanában nem – fűzte hozzá szomorúan.

Apa már két hete üzleti úton volt Londonban. Nekünk azt mondta, kilátásban van egy nagyon jó nemzetközi szerződés. Hayleenek nem nagyon tűnt fel, de apa mostanában sokat volt távol, és még ha itthon volt is, gyakran kihagyta a vacsorákat, mert sokáig bent maradt az irodában.

– Van kérdésetek? – kérdezte anya.

Haylee rám nézett.

– Nekem nincs – ráztam meg a fejem.

– Nekem sincs – mondta Haylee.

– Az én lányaim – sóhajtotta anya mosolyogva. – Az én tökéletes lányaim, Haylee-Kaylee, Kaylee-Haylee. – Ezúttal is magához ölelt, majd magunkra hagyott bennünket.

Miután felmentünk a szobánkba, Hayleenek első dolga volt megragadni a karomat. A fogait vicsorgatva, fenyegetően azt sziszegte:

– Eszedbe ne jusson valaha is olyat mondani anyának, hogy olyan fiúval vagyok, aki óvatlan, Kaylee. – Majd fensőbbséges pillantással hozzátette: – Mert te még semmit nem tudsz a fiúkról, keveset ahhoz, hogy eldönthesd, kivel legyek, és kivel nem. Megértetted?

Kirántottam a szorításából a kezem, és megleptem azzal, hogy elmosolyodtam.

– Hát persze. De nincs miért aggódnod, hiszen ugyanolyan okos vagy, mint én, Haylee. Sosem fogsz rossz fiút választani magadnak, igaz? Hisz jobban tudod, mint én, hogy könnyen teherbe eshetsz, és nem akarsz ilyen hibát elkövetni, igaz? Épp

ezért semmi szükség arra, hogy azt figyeljem, mit csinálsz, nem igaz? – Sarah is valami ilyesmit mondott volna, ugyanilyen elnéző mosollyal.

Haylee először döbbenten hallgatott, de hamar összeszedte magát, és rávágta:

– Persze hogy nem. – De az este folyamán kicsit másképp nézett rám. Valahogy úgy, mint amikor nem tudjuk biztosan, milyen is az a valaki, akivel együtt vagyunk, holott mindenkinél jobban kellene ismernünk, hiszen a testvérünk.

Egy héttel később bekövetkezett az, amiről Haylee nagyon szerette volna azt hinni, hogy sohasem fog: megjött az első menstruációm.

Noha anyának nem tűnt fel, de Haylee ettől teljesen összeomlott. A legjobban az bosszantotta, hogy nálam nem jelentkeztek olyan heves görcsök, mint nála. Anya meg annak örült, hogy ugyan három hét késéssel, de pontosan ugyanazon a napon és majdnem ugyanabban az időpontban jött meg nekem is, mint Hayleenek. Valahányszor egyszerre történt valami velünk, azt bizonyságnak vette, hogy jól gondolkodik rólunk.

– Ez nem lehet véletlen – jelentette ki aznap este vacsoraidőben. – Most már megint egyformák vagytok, és segíthetitek egymást, mint eddig, ha kérdéseitek van.

Apa későn jött haza, és látszott, nyomasztja, hogy havi bajokról meg görcsökről beszélgetünk.

Anya ötleteket adott ahhoz, hogyan lehet csökkenteni a fájdalmat. Nála a vízivás vált be, attól nem puffadt fel. A nagymama meg az ő anyja fahéjat és gyömbért evett. De amikor rátért a vérmennyiségre, apa megborzongott.

– Muszáj erről vacsora közben beszélgetni, Keri?

– Látjátok, lányok, hogy a férfiak mennyivel gyöngébbek? – kérdezte anya mosolyogva.

Haylee vele mosolygott, én nem.

Apa még bosszúsabb lett.

– Ennek semmi köze ahhoz, hogy valaki erős-e, vagy gyönge. Ez egyszerűen csak illetlen – mondta ezúttal a szokásosnál élesebb hangon.

– Úgy beszélsz az illemről, mintha bizony te tanítottad volna rá őket.

Anya sosem tűrte, hogy a jelenlétünkben apa kritikával illesse. Elsápadt, a nyaka megfeszült. Én jobban tudtam, mint Haylee, hogy ők ketten milyen sokat veszekedtek azon, ahogy anya nevel bennünket, és hogy anya megszállottsága mennyi kárt tett a kettejük közti és a baráti kapcsolataikban. Két alkalommal is megtörtént mostanában, hogy anya nem kísérte el apát üzleti vacsorára azzal a kifogással, hogy segítenie kell a tanulásban. Hayleet kellett felhozni az én szintemre.

– Miért kellene, hogy ugyanolyan jegyei legyenek, mint Kayleenek? – fakadt ki apa. – Így is sokkal jobb jegyei vannak, mint nekem voltak annak idején az iskolában.

– Mert ha bármelyikük lemarad valami miatt valamiben, az katasztrófa – nyilatkoztatta ki anya.

Mint mindig, ezúttal is úgy ért véget a vitájuk, hogy apa kisétált a helyiségből. A csönd kellett ahhoz, hogy a házasságuk megmaradjon, amiről nem igazán tudom, hogy akarták-e, vagy sem, de a nyugalom, ami valaha megvolt, ekkorra hol eltűnt, hol meg visszatért. És a feszültség egyre erősödött köztük. Néha úgy

tűnt, hogy zeng a ház. Anya egyre gyakrabban fogalmazott úgy, hogy „apátok”, mintha neki semmi köze sem volna hozzá, mintha már nem volna a férje.

Mindig is vitáztak, hetente összekülönböztek valamin, többnyire azon, ahogy anya bánt velünk. De most már a kettejük kapcsolatán is veszekedtek, hogy milyen kevés időt töltenek együtt, és hogy lassan minden barátjukat elveszítik. A feszültség, ami bennük munkált egy-egy veszekedés alkalmával, még több hallgatáshoz vezetett, és úgy tűnt, mintha megint tojáshéjon lépkednénk.

Mostanra ez a helyzet állandósult, még úgy is, hogy apa kivonult a vitákból.

6

Évekkel később sokat gondolkodtam azon, vajon érzékelte-e anya, mennyire megromlott a kapcsolata apával, vagy mindvégig tudta, de nem érdekelte annyira, ahogy azt Haylee meg én vártuk volna tőle. Vagy akaratlanul, vagy szándékosan nem vett róla tudomást, mert csak az számított, hogy tökéletesen neveljen bennünket. Minden anya azt mondja a férjének, hogy a gyerekek az elsődlegesek, de az az áldozat, amelyet anya készséggel, sőt lelkesen meghozott értünk, jóval meghaladta azt, amit apa hajlandó volt áldozni értünk. A szüleink társasági élete az évek során megszűnt létezni, nem jártak el vendégségbe, vacsorázni, a barátaikkal sem mentek sehová.

Apa egyre gyakrabban és egyre hosszabb üzleti utakra utazott. Nyilvánvalóvá lett, hogy kapva kapott minden alkalmon, amikor távol maradhat az otthonától, amit valaha nagyon szeretett. Lassan gyom verte fel a teniszpályát, és nem lehetett nem látni, mennyire elhanyagolt lett minden, persze nem lepukkant, de nem olyan, mint amire apa egykor olyan büszke volt. Anya mintha nem látta volna, vagy egész egyszerűen nem érdekelte, és ha rákérdeztem, mondjuk, arra, miért olyan gazosak a virágágyak, ő csak annyit mondott:

– Ez apátok dolga lenne, nem az enyém. Nekem bőven elég, hogy veletek meg a háztartással foglalkozom.

Mire tizedikbe kerültünk, apa már nagyon eltávolodott tőlünk, olyannyira, hogy már a születésnapunkról is megfeledkezett, amire pedig anya mindig ugrott, mint a párduc. Úgy volt, hogy apa hazaér addigra az üzleti útjáról, de előző nap telefonált, hogy mégsem. Hallottuk, amint anya figyelmezteti, hogy ez a tizenötödik születésnapunk. A terv az volt, hogy elmegyünk a London House-ba, ami egy roppant elegáns étterem Philadelphián kívül, ami ugyan kívülről olyan, mint egy pub, mégis olyan drága és fennhéjázó, hogy azok, akik jártak vagy éltek Angliában, fel sem tételezték volna, hogy lehet ilyen a környékünkön. A drága cseresznyefa lambéria, a réz bárpult, a parketta, a hatalmas csillárok meg a szmokingos pincérek adták meg a hely eleganciáját, és magyarázták az árát. Hagyományos angol ételeket is felszolgáltak, különböző pitéket, sőt ebédre lehetett halat és sült krumplit kérni, de a többi mind különlegesség volt az étlapon. A séf nem angol, hanem francia volt.

Anya szerette a helyet, de se Haylee, se én nem rajongtunk különösebben érte. Szerintünk dohos volt. Egyetlen barátunk sem járt ide a családjával, de anya imádott velünk parádézni a nagymenők előtt. Ide csak öltönyös férfiak és kiöltözött dámák jártak, talpig felékszerezve. Ha volt rá mód, a helyiség közepén ültünk, ami számunkra nagyon színpadiasnak hatott. A még mindig egyforma ruháinkat, egyforma hajviseletünket látva mindig minden tekintet felénk fordult, és elakadt a társalgás egy pillanatra. Bár Haylee utálta, hogy osztoznia kell velem az élményben, mégis rettenetesen élvezte. Normál körülmények között anya hálásan fogadta az idegenektől kapott bókokat. De

most, hogy apa nélkül indultunk el otthonról, láttam rajta, hogy nagyon le van törve. Ennek ellenére nem győzte hangsúlyozni, milyen fontos a születésnapunk, szinte nemzeti ünnepet kreált belőle. Engem zavart, hogy ekkora felhajtást csinál körülöttünk, főleg, hogy idegenek előtt. Haylee élvezte, ha a figyelem középpontjában lehet, ült és fülelt, elbűvölten a saját fontosságától. Annak ellenére, hogy apa nem volt velünk, egész jól alakult minden, egészen addig, míg anya észre nem vette, hogy Bryce Krammer és a felesége lép be az étterembe.

Mr. Krammer volt az egyik vezérigazgató apa cégénél. Régebben ő is átjárt hozzánk teniszezni, és ő volt az egyik, aki tükörlányoknak hívott minket. De ma már se ő, se mások nem jöttek hozzánk játszani, a teniszpályánk ezért is lett olyan elhanyagolt. Ők ketten vagy tucatszor jártak nálunk vacsorázni azokban az években, amikor a szüleink még éltek társasági életet, és ők is gyakran voltak náluk vendégségben. Valójában ők hozták el anyáékat annak idején a London House-ba. Nyomban megláttak bennünket, és odasiettek az asztalunkhoz.

– Nahát, kit látnak szemeim! – mondta Mr. Krammer. Magas, vékony, sötét, de már őszülő hajú férfi volt. Noha már az ötvenes éveiben járt, még mindig olyan huncut mosoly derengett a szája szegletében, mint egy modern kori Tom Sawyer kamaszarcán. Anyát mindig bosszantotta, hogy ilyen vigyori arccal nézeget bennünket, valahányszor találkoztunk. Szerinte semmi mulatságos nem volt bennünk. – Hát ezek bizony nem azok a kislányok, akiket én ismertem. Ez itt két csinos ifjú hölgy.

A felesége, aki ott állt mellette, ránk mosolygott, majd üdvözölték egymást anyával.

– Épp nemrégiben mondtam Bryce-nak, beszélnie kéne Masonnel, hogy jöjjünk már össze valamikor. Az ikreket is nagyon rég láttuk már. Hogy megnőttek, és milyen szépek lettek!

– Ma van a születésnapjuk – közölte anya, mit sem törődve az asszonnyal. Mr. Krammerhez intézte a szavait. Úgy gondolta, kevés nő érdemes a figyelmére és az idejére. Igazság szerint apa többször is próbálta rávenni, hogy menjenek el Krammerékhez, de anya mindig talált kifogást, hogy miért nem alkalmas.

– Ó, nahát! – mondta Mr. Krammer. – És hány évesek vagyunk?

– Ők tizenöt évesek – felelte anya.

Mr. Krammer elengedte a célzást a füle mellett.

– Szóval nem csupán egy közös vacsora, hanem ünneplés. Boldog születésnapot, lányok!

– Köszönjük – vágtuk rá egyszerre, ami már nevetségesnek hatott.

Mr. Krammer körbenézett.

– Mason a mosdóban van? – kérdezte.

Anya egy pillanatig hallgatott, majd ezer ráncba szaladt a homloka.

– Nem épp a texasiakkal tárgyalnak az összeolvadásról?

– Az még a múlt héten volt – felelte Mr. Krammer. – Miért?

– Mason nincs itt ma este – mondta anya minden további magyarázat nélkül.

Krammerék összenéztek. Nekem az volt az érzésem, hogy messze többet tudnak apa és anya feszült viszonyáról, mint amennyit elárul az arcuk. És még bizonyosabbak lehettek benne

most, hogy kiderült, apa nincs velünk, de mint mindenki más, ők is azt választották, hogy úgy tesznek, mintha mit sem sejtenének.

– Ó, persze, majd minden az ő nyakába szakad, mi szinte naplopónak számítunk mellette. – Mr. Krammer erőltetett mosolya elárulta, hogy nem akar tovább velünk időzni. – Hát, még egyszer boldog születésnapot, lányok.

– Igen, boldog születésnapot! Majd még telefonálunk – ígérte Mr. Krammer felesége olyan üresen, mint egy leeresztett léggömb. Búcsúzóul megérintette anya kezét, majd behúzott vállal átmentek az asztalukhoz a helyiség egyik félreeső végébe. Úgy festettek, mintha most léptek volna ki egy ipari fagyasztóból.

Anya csak bámult maga elé, düh járta át tetőtől talpig, és összepréselte az ajkait.

Én azon tűnődtem, vajon hol lehet apa. Miért hazudott, s pláne úgy, hogy tudta, ma van a születésnapunk. Hayleet jobban izgatta, hogy mit rendeljen, rá sem nézett anyára, Krammerékkel sem törődött egy jottányit sem, ahogy azzal sem, hogyan reagáltak apa távolmaradására.

Anya arcáról lehervadt minden élénkség, amivel rólunk szokott beszélni. Eltűnt az az elevenség a tekintetéből, amellyel fel tudta kelteni az emberek érdeklődését. Számára olyan volt a születésnapunk, mint másoknak a szilveszter. Ilyenkor mindig a jövőnkről beszélt, megjósolva, sorolva, mennyi jó dolog fog történni velünk, hogy mi mindent fogunk elérni. És elkerülhetetlenül felelevenítette a születésünket, a korai időket,

és mesélte egyik anekdotát a másik után arról, mennyire egyformák voltunk.

Amikor apa is velünk volt, mindig úgy nézett anyára, mintha ő is most először hallaná a történeteket. S mert ilyenkor mindig anya uralta a beszélgetést, olyan volt az egész, mintha apa egyáltalán nem is lenne ott. Csak feszengett, nem nagyon tudta, mit mondjon nekünk, milyen ajándékot vegyen. Mert anya irányított mindent, apa teljesen feleslegesnek érezte magát.

De nekem nem volt felesleges. Tudtam, mennyire igyekszik mindig a kedvében járni anyának, aki a jelek szerint egyáltalán nem akart osztozni vele rajtunk. Teljes egészében kisajátított bennünket. És imádta, ha valaki azt mondta neki, hogy kiköpött másai vagyunk egymásnak, klónok. Ha apa is hallotta, lopva ránézve láttam, hogy a tekintete elborul. Ő is szerette volna fogni a kezünket, de anya mindig közénk állt, ha négyesben indultunk valahova.

Apa csupán epizodista volt a darabban. És amikor már nagyobbak lettünk, és nem kellett fogni a kezünket, ha átmentünk az úton, vagy sétáltunk, vagy bementünk valamelyik üzletbe, akkor ő még elveszettebbnek tűnt.

Ha kérdezett valamit az iskolánkról, mindkettőnktől meg kellett kérdeznie. Nekünk kész válaszaink voltak a nyilvánvaló kérdésekre, hogy hogyan megy a tanulás, szeretünk-e a Betsy Rossba járni, vannak-e már barátaink. Apa nem örült a sablonos válaszoknak, de anya elégedett volt.

– Mindenben teljesen egyformák. – Annyiszor jelentette ki ezt, hogy apa a legszívesebben üvöltve a fülére tapasztotta volna a kezét.

Olvastam olyan lányokról, akik „a papa kedvencei” voltak, de nálunk szóba sem jöhetett, hogy Haylee vagy én azzá legyünk. Apa a legtöbbször úgy nézett ránk, mintha idegenek lennénk. Anya ültette el benne ezt az érzést, apa számára mi érthetetlenek voltunk. Ahelyett, hogy magáévá tette volna azokat a pszichológiai megközelítéseket, amelyeket anya ránk kényszerített, ő még jobban visszahúzódott, csupán megfigyelő, és nem családtag lett az életünkben.

Most Hayleere néztem. Apa láthatóan jobban hiányzott nekem, mint neki. Az évek során csak elvétve mentünk bárhová is hármasban vele, és ha mégis, akkor utána anya töviről hegyire kikérdezett bennünket, hogy mit csináltunk, hol jártunk, de még azt is, hogy mit ettünk. És apa hiába igyekezett betartani a szabályokat, anya mindig talált valami kivetnivalót a viselkedésében. Nem csoda, hogy egyre kevesebb külön programot csinált velünk.

– Éhen halok – jelentette be Haylee, és abból, ahogy ránk nézett, tudtam, egy pillanatra sem fogta fel, hogy valójában mi is történik anya meg apa között. Pedig épp ő leledzett abban a hitben, hogy kifinomultabb tudással bír a férfi-nő kapcsolatok terén.

Anya odaintette a pincért. Biztosra vettem, hogy a tortát, valami különlegeset, már előre megrendelte. Az utóbbi két születésnap alkalmával már nem két egyforma tortánk volt, csak egy, és az egyik felére csokoládéval a Haylee, a másikra a Kaylee nevet íratta. Most is ilyet rendelt. Hatalmas torta volt, mert anya ragaszkodott hozzá, hogy mind a két oldalán tizenöt-tizenöt gyertya égjen. Úgy lángoltak, mintha meggyulladt volna. Valaki

fel is kiáltott, hogy hívják a tűzoltókat, mire a vendégek nevetésben törtek ki.

Amint elfújtuk a gyertyákat, az étteremben mindenki a *Happy Birthday*t kezdte énekelni nekünk. Amikor hazaindultunk, sokan még utánunk szóltak. Haylee minden fiatalemberre, bár némelyik a barátnőjével vagy a feleségével volt, rávillantotta kacér mosolyát. Valamelyik lány megtanította rá, hogy ilyenkor a szemével is játszani kell hozzá. Anya más esetben észrevette volna, de most magával volt elfoglalva, forrt benne a méreg.

Nem kellett sok idő ahhoz, hogy kiderüljön, az, amit anya megtudott Bryce Krammertől, katalizátora lett szüleink közelgő válásának. A születésnapunkat követően sok minden történt köztük, zárt ajtók mögött. Apa nem kiabált, de a halk tónusból is kihallatszott az indulata és a haragja. Alig néztek egymásra, ha itthon volt. Anya végül felhívta telefonon, majd fel is kereste az ügyvédjét, amikor apa egy este nem jött haza vacsorára, minket pedig arra kért, hogy menjünk be a nappaliba, és várjuk meg.

– Valami fontosat kell közölnöm veletek – mondta.

Haylee első gondolata az volt, hogy valami rosszat tett, amivel felbosszantotta anyát. Én nem beszéltem Hayleevel a szüleink közt dúló hidegháborúról, mert valahányszor belefogtam, ő nyomban témát váltott, mint aki nem akar időt vesztegetni olyasvalamire, aminek nem ő áll a középpontjában. Mostanában kizárólag csak önmagával volt elfoglalva, és amúgy is sokat konfrontálódtunk, többnyire a fiúk meg a barátnői miatt.

Haylee számára mindennél fontosabb volt, hogy minél több srác figyelmét felkeltse, mert úgy érezte, ebben is versenyeznie kell velem. Így aztán nem kötött ki egyetlen fiú mellett sem, csak

gyűjtötte őket, a mosolyokat, a romantikus érdeklődést, a randiajánlatokat, amikre anya még mindig nem akart elengedni bennünket, főleg úgy nem, hogy csak az egyikünk megy. Iskolai rendezvényekre, lánybulikra elmehettünk, de mint Hamupipőkének, nekünk mindig mindenki másnál korábban el kellett köszönnünk, és tizenegy órára hazaérnünk.

Apa próbálta elérni, hogy anya könnyítsen a szabályokon, de mert anya volt az, aki gyakrabban vitt és hozott minket, apa szava nem sokat nyomott a latban. És hiába érveltünk volna azzal, hogy a többi lánynak nem ilyen szigorúak a szülei. Azzal sem értünk volna el semmit, ha emlékeztetjük rá anyát, hogy ő már vígan randizott a mi korunkban. A válasza rendszerint az volt, hogy a többi lány, köztük ő sem (volt) olyan különleges, mint mi. Hát persze hogy nem, mert rájuk nem ugyanazok a szabályok vonatkoztak. Ha apával vitatkoztak ezen, anya mindig azzal zárta:

– Nem lep meg, hogy még ezt sem érted.

Hayleenek is volt annyi esze, hogy ne morogjon emiatt, ahogy én sem tettem. Más, számomra lényegtelen dolgok miatt azonban ki kellett állnom, például hogy meddig maradhatunk egy barátnőnknél, vagy hová mehessünk egy-egy mozi után a barátnőinkkel.

– Neked is kérned kellene, hogy engedjen el randira, Kaylee – rágta a fülem Haylee. – Nem azért nem enged el, mert azt hiszi, nem vagyunk elég nagyok hozzá. Hanem azért, mert azt hiszi, hogy te nem akarod. Te is tudod, hogy így van, Kaylee. Bár te is szeretnél szórakozni.

Szerettem szórakozni, de nekem nem az okozott örömöt, ami neki.

– Ha nem csinálod azt, amit én akarok, akkor én sem fogom támogatni azt, amit te szeretnél – fenyegetett meg.

Ha magunk voltunk, állandóan duzzogott és követelőzött. Azt hittem, az, hogy a szüleink viszonya ennyire megromlott, majd elveszi a kedvét attól, hogy csak magára gondoljon. De ő örült, hogy anya a problémáival van elfoglalva, mert így több mindent megúszott. Rákapott arra, hogy valami ruhadarabot bedugott a táskájába, és a mosdóban átcserélte. A haját is másképp fésülte a suliban, és más színű rúzst használt. Aztán gyorsan mindent visszaigazított, mielőtt anya értünk jött volna. Arra számítottam, anya előbb-utóbb észreveszi, de ekkor őt már csak a haragja kötötte le.

Én egy csöppet sem bántam Haylee átváltozásait. Rengeteg olyan dolgot csinált újabban, amivel nem akartam azonosulni. Abban bíztam, hogy az osztálytársaink, de legfőképpen a tanárok, észreveszik végre a különbségeket, és már nem ikrekként, hanem csupán testvérekként fognak kezelni minket. Odáig jutottam, hogy már nem mosolyogtam azon, ha valaki azt mondta, milyen egyformák vagyunk. „Nem vagyunk azok”, még ezt a kijelentést is megkockáztattam. Noha Haylee nem hitte el, én legalább annyira szerettem volna felépíteni a saját személyiségemet, amennyire ő az övét. És nagyon bíztam abban, hogy ha valaki több időt eltölt velünk, a végén érzékeli a különbségeket.

Az egyik ilyen változás, hogy Haylee egyre szarkasztikusabb és egoistább lett. Gyakran szóltak rá amiatt, ahogy a tanárokkal

beszélt. Amikor bepanaszolták anyának, ő mindkettőnket kioktatott, és hiába lettünk idősebbek, még mindig közösen kellett szembenéznünk a következményekkel. Ha ő nem mehetett moziba, akkor én sem. És hasztalan lett volna ágálni ez ellen az igazságtalanság ellen. Hisz nekünk mindenben támogatnunk kellett egymást, nem igaz? Én, kelletlenül bár, de próbáltam így tenni, Haylee azonban már nem figyelt rám, inkább gúnyt űzött belőlem a többiek előtt.

Haylee közel sem tanult annyit, mint én, de nekem kötelességem volt segíteni, hogy ne maradjon le teljesen. Ha valamit el kellett olvasnunk, akkor én mondtam el a tartalmát neki, mielőtt bementünk volna az osztályba, és mert még mindig egymás mellett ültünk, a dolgozatoknál rólam leste le a válaszokat. Én ezt be akartam fejezni, de féltem, mit tesz anya, ha Haylee rosszabb jegyeket kap, mint én. Haylee engem okolt, amiért jobban teljesítettem, mint ő, és annak bizonyítékát látta benne, hogy nem vagyok „támogató" testvére.

Ironikus módon Haylee akkor volt a legboldogabb, amikor egyszer csak érdeklődni kezdtem Matt Tesler iránt, és ő is irántam. Haylee majdnem mindig féltékeny lett, ha egy-egy fiú felfigyelt rám, még ha ő nem is akart volna közelebbi kapcsolatba kerülni vele, de végül anya megengedte, hogy randizzunk végre. A fiúk engem többnyire azért hívtak, hogy együtt tanuljunk, hogy aztán majd kiderüljön, lesz-e valami belőle. Én egyiküket sem igazán biztattam, egészen addig, míg Matt nem kezdett hívogatni.

Matt Tesler nem volt különösebben feltűnő jelenség. A nálunk valamivel magasabb fiú mindig tiszta és rendezett

öltözéket viselt, sosem slampos, ám egyszerű, szolid színű ingekben és sötétkék farmerban járt, amit Haylee unalmasnak talált. Nem tetszett neki a szinte katonásan rövidre nyírt haja sem. Ez idő tájt Matt az osztály öt legjobb tanulója közé tartozott. Izmos volt, sokat sportolt, nagyon szeretett biciklizni, de soha egyetlen csapatba sem lépett be, noha az edzők nagyon szerették volna.

És pontosan lehetett tudni, miért. A tornaórákon kiderült, hogy Matt mindenben, kosárlabdában, fociban és baseballban is nagyon jó, esze is volt, így könnyen kapitány is lehetett volna. Az érdeklődés hiánya miatt orroltak rá a fiúk, de nekem tetszett, és nemcsak az, hogy nem hajt sportbabérokra, hanem amiért vállalja a kívülállást. Sokkal érettebb volt a többieknél, ezért is szerettem volna jobban megismerni. Miért nem volt ugyanolyan, mint a többi fiú? Vajon mi történt vele az életben, hogy ilyen lett?

Haylee rá sem hederített, és ha látta, hogy beszélgetünk egymással, azonnal valami megjegyzést tett rá, hogy elkedvetlenítsen.

– Komplett idióta – jelentette ki. – Ki a fenének van kedve számítógépekről és környezetvédelemről társalogni? Taylor Swiftről meg azt hiszi, hogy valami sajtféle – tette még hozzá a többi lány jelenlétében, akik jót mulattak a megjegyzésen.

Eleinte örültem, hogy Matt egyáltalán nem érdekli. Mert ha korábban tetszett valamelyik fiú az iskolában, Haylee olyan erőszakosan viselkedett vele, hogy mindkettőnk mellől elmarta. Viszont rájöttem, hogy amit a többiek, legfőképpen Haylee sznobságnak tart Matt viselkedésében, az nem más, mint magabiztosság és önvédelem.

A húga negyedikbe járt, a szülei komoly állásban voltak. Az apja radiológus volt a Pennsylvania General kórházban, az anyja a Stuyvesant National Bank alelnökeként dolgozott. A rés, amit Matt azon a falon nyitva hagyott, amit maga és az iskolatársai közé épített, egyre szélesebbre nyílt előttem ebben az évben. Eleinte csak az iskolai feladatainkról beszélgettünk, de aztán már szinte mindenről. Kiderült, hogy érdekli a zene, a könyvek és a filmek. Szerette a dzsesszt, sok lemeze volt a legjobbaktól, ugyanakkor lelkesen beszélt azokról az új popdalokról is, amelyek elnyerték a tetszését. Még a tanárok is szívesen beszélgettek vele zenéről és művészfilmekről.

Annak ellenére, hogy Haylee miket gondolt Mattról, tulajdonképpen soha még csak rá sem nézett. Fogalma sem volt róla, milyen szép kék a szeme. Mosolyogni se látta úgy, ahogy én. De ha ő egyszer véleményt alkotott valakiről, akkor azt semmi sem változtathatta meg. Mindig igyekeztem csak keveset beszélni Matt-tel, mert, gondoltam, ha Haylee rájön, hogy igazán kedvelem, akkor tett volna valamit, hogy elrontsa a kapcsolatunkat. De aztán váratlanul, látva, hogy mégiscsak érdeklődöm iránta, Haylee rájött, hogyan kovácsolhat ebből előnyt magának.

Tudtam, hogy sántikál valamiben, amikor bejött hozzám megköszönni, hogy segítettem neki a matekkvízben. Holott általában minden segítséget természetesnek vett, és el is várta, ahogy anya belénk sulykolta. Komolyan meglepett, hogy Haylee mennyire visszaél ezzel.

– Tudom, hogy odavagy Matt Teslerért – kezdte, és az ágyamra dobta magát. Otthon szeretett melltartóban és

bugyiban parádézni, ha anya nem volt a közelben. – Jó lenne, ha vele szexelhetnél először, nem?

– Ez eddig még eszembe se jutott, Haylee.

– Biztos, hogy eszedbe jutott. De nem baj, és nem mondom el anyának, ha megteszed – ígérte. – Ha te sem szólsz neki. – Kérdőn nézett rám, hogy lássa a reakciómat.

– Anya azt szeretné, ha szólnánk neki, ha egy fiúnak sikerül bármelyikünket rávennie ilyesmire – emlékeztettem.

Haylee felült, és a combját ütögette, ahogy anya szokta, ha mérges volt.

– Befejezhetnéd már végre ezt a jókislánykodást. Mindenki rajtunk nevet amiatt, ahogy viselkedsz. Minden jó dologból kimaradunk. Miattad. Mert mindenki attól fél, hogy beárulod őket, Kaylee. És biztos, hogy be is árulnád. Mert te minden apróságról beszámolsz anyának.

– Csak azt mondom neki, amit hallani akar. Így könnyebb mindkettőnknek.

– De ő mindig mindent tudni akar. Jézusom! – méltatlankodott Haylee duzzogva. – Az, hogy a testvérem vagy, olyan, mintha egy tekegolyó volna a bokámra láncolva. Anya biztos nem tudja, menynyire tudatlan vagy szex dolgában.

– Nem vagyok tudatlan.

– Azt sem vallottad be, hogy maszturbáltál, pedig én elmondtam neked. – Megdöbbentett, hogy ezt szóvá teszi. – Bevallottad, vagy nem?

– Igen, csak nem ilyen terjengősen. És te nem figyeltél.

– Hát, ha meg is csináltad, akkor biztos szégyellted elmondani. Honnan tudhatnám, amikor te örökösen… metaforákban beszélsz.

Mosolyogva bólintottam.

– Ezek szerint csak ragadt rád valami irodalomórákon.

– Nagyon vicces. Szóval? Matt Teslerről ábrándoztál, amikor csináltad? Nekem elmondhatod, nem foglak beárulni anyának, Kaylee.

– Lehet, hogy igen – vallottam meg.

– Oké. – Haylee váratlanul megnyugodott, elmosolyodott, és ez megijesztett. – Akkor a megállapodás a következő. Végre megkérhetjük anyát, hogy engedjen el bennünket dupla randira. Te Matt-tel lehetsz, én Jimmy Jacksonnal. Majd azt mondjuk, hogy moziba megyünk, de persze Jimmyéknél fogunk kikötni. Na jó, ezt megbeszéltük – tette hozzá, részéről lezárva az ügyet, és már állt is fel, hogy távozzon.

– Csakhogy Matt nem hívott randizni.

– Vedd rá! És ha anyával beszélünk, én dicsérem Mattet, te meg Jimmyt. – Haylee megtorpant az ajtóban. – Mert ha nem, azt mondom anyának, hogy Matt Tesler bepróbálkozott nálam, és most rád szállt – fenyegetett meg. – És akkor még azt sem engedi majd, hogy telefonon beszélj vele.

Haylee mosolyogva távozott, de a fenyegetése, mint az áporodott levegő, ott maradt velem. Leültem az ágyra, és összefontam a két karom a mellkasom előtt. A helyzet iróniája az volt, hogy Haylee olyasmire akart rávenni, amit már magam is szerettem volna. El is csodálkoztam, hogy Matt miért nem rámenősebb kicsit. Csalódott voltam. Néha az volt az érzésem,

mintha szeretne elhívni valahová, plázázni vagy moziba, de mégsem tette. Csak bátortalan volt, vagy talán mégsem kedvelt annyira, mint reméltem? De nem futott más lány után. Lehet, hogy nem is érdekelték a lányok?

Haylee, mielőtt ágyba mentünk, és másnap reggel is, a suliban emlékeztetett rá, hogy a hétvégére akarja a dupla randit. Muszáj, hogy most legyen, mert Jimmy szülei elmennek, és övé lesz a ház egész éjszakára.

– Anya biztos nem engedne el, ha tudná – ingattam a fejem.

– Na és? Én nem árulom el neki, és te sem fogod.

– Lehet, hogy ellenőrzi, vagy megtudja később valakitől.

– Akkor majd azt mondjuk, hogy nekünk fogalmunk sem volt róla.

– Én nem hazudok olyan jól, mint te, Haylee, főleg anyának nem.

– Hát akkor gyakorold! – ajánlotta Haylee nevetve.

Én még mindig nem tudtam, hogyan vehetném rá Mattet, hogy randizni hívjon. Féltem, ha én kezdeményezem, csalódni fog bennem. De mint kiderült, egyikünknek sem kellett bátrabbnak lennie a másiknál. Haylee és Jimmy lépett oda hozzánk, miközben ebédszünetben a folyosón beszélgettünk.

– Helló! – szólalt meg Jimmy. Haylee arcáról lerítt, hogy ő vette rá Jimmyt arra, amit mondani fog. Lélegzetvisszafojtva figyeltem. – A szüleim pénteken elutaznak meglátogatni a nagynénémet. Gondoltam, rendezek egy kisebb partit, csak mi négyen. Benne vagytok? – kérdezte, inkább Matthez intézve a szavait.

Matt rám nézett. Én nem szóltam egy szót sem. *Neki kell először nyilatkoznia,* gondoltam.

– Én benne vagyok – bólintott Matt. – És te, Kaylee?

– Ő is – felelte helyettem Haylee –, ha én is megyek. És én megyek.

– De még meg kell kérdezni anyától – emlékeztettem.

– Ott leszünk, mind a ketten – jelentette ki Haylee.

– Nagyszerű. Majd rendelünk pizzát – mondta Jimmy. – Semmi felhajtás – kacsintott Mattre, és nevetgélve továbbálltak Hayleevel.

– Nem különösebben kedvelem a srácot – súgta oda nekem Matt. – Biztos, hogy akarod?

– Ha te igen – feleltem, mire ő elmosolyodott.

– Jól van. Akkor menjünk el, az ügy érdekében.

– Az ügy érdekében? – kérdeztem vissza.

– Hogy találkozhassunk – mosolygott rám Matt.

Nem tudom, erre az érzésre gondolt-e anya, amikor a beindulásról beszélt, de nagyon kellemes volt, amit éreztem.

A szokásosnál is jobban féltem megkérni anyát, hogy engedjen el bennünket Jimmyékhez. Hagytam, hogy Haylee kezdje. Végtére is ő jobban értett a megtévesztéshez.

– Buli lesz a barátainkkal – vágott bele. – Segítünk sajtszószt meg ilyesmiket csinálni – tette még hozzá, amivel persze hízelegni akart anyának, aki már attól kezdve, hogy felértük a konyhapultot, főzni is megtanított bennünket. Tízéves korunkban már segítettünk vacsorát készíteni. Hol salátát raktunk össze, hol burgonyát hámoztunk, hol levest kavargattunk, hol meg sütögettünk.

– Jimmy Jackson… – morfondírozott anya. – Az apja könyvelő, igaz?

– Igen – bólintottam, mert anya rám nézett.

– Az anyja meg a könyvtárban dolgozik?

– Ezért is kell Jimmynek annyit olvasnia – vágta rá Haylee. – Elmehetünk?

– Elengedsz bennünket? – javította ki anya olyan gyanakvó tekintettel, hogy biztosra vettem, odatelefonál Jacksonéknak, de váratlanul lazán csak annyit mondott: – De ivászatról szó sem lehet!

– Ó, Jimmy szülei úgysem engednék, igaz, Kaylee?

– Nem, nem engednék – motyogtam, és mivel fogalmam sem volt róla, hogy így van-e, nem tekintettem komoly hazugságnak.

– Meddig maradhatunk, anya? – kérdezte Haylee.

– Fél tizenkettőre itthon legyetek! – adott hozzá anya fél órát a szokásos kimaradási időhöz.

– Köszönjük, anya! – hálálkodott Haylee, gyors pillantást vetve rám.

– Köszönjük, anya! – visszhangoztam.

Ez kedden volt. Szerdán a nappaliban anya közölte velünk, hogy ő meg apa elválnak. Most végre Haylee is felfogta az elmúlt hetek történéseit. Amikor rám nézett, láttam, hogy ugyanolyan szomorú és ijedt, mint én.

Anya magához ölelt bennünket, majd leült velünk szemben. Mi ezúttal is a kanapén kuporogtunk, egymás mellett.

– Ez biztos? – suttogtam.

– Ó, igen. Biztos – válaszolta anya, és halványan elmosolyodott. – Gondolom, nektek is feltűnt, hogy apátok

mennyire elhanyagolt minket, különösen az utóbbi hónapokban. De én, amíg lehetett, meg akartalak kímélni benneteket a szomorú igazságtól.

– Milyen szomorú igazságtól? – értetlenkedett Haylee.

Anya sokáig nem szólalt meg, miközben harag és szomorúság váltakozott az arcán.

– Apátok összeállt egy másik nővel, akinek a korábbi házasságából már van egy gyereke. Úgy látszik, annak a gyereknek jobb apja tud lenni, mint nektek volt.

– De miért? – kérdezte Haylee.

Anya elmosolyodott, de nem volt ez egy vidám mosoly. Kínjában mosolygott.

– Miért? Mert a férfiak a nőkkel ellentétben mindig arra kíváncsiak, hogy a másik füve zöldebb-e.

– Zöldebb-e? – Haylee hökkenten nézett rám. Én nem mertem megmagyarázni.

– Figyelemhiányos zavar – mondta anya, de Hayleen ez sem segített. – A tekintete el-elkalandozott. Mindig is ilyen volt, már azelőtt is, hogy ti megszülettetek, de akkor még toleráltam. A saját öröme fontosabb volt annál, mint hogy veletek legyen. Ha majd nagyobbak lesztek, megértitek.

– De te mindig azt mondtad nekünk, hogy olyan férjet válasszunk magunknak, mint apa – szúrta közbe Haylee.

– Hát, már bánom, hogy ezt mondtam. Én igyekeztem, hogy boldog család legyünk… ha ő nem is tett sokat érte.

Haylee felém fordult, de én csak néztem magam elé, és igyekeztem elnyomni a gondolataimat, mint mikor az ember visszaerőltet egy elszabadult rugót a matracba.

– Nos, elég nehéz megérteni. Felfogadtam egy ügyvédet, aki beszélt apátok ügyvédjével, és megállapodtunk. Engem illet a szülői felügyelet joga. Bizonyos napokon meglátogathat benneteket, de amíg be nem töltitek a tizennyolcadik éveteket, nem lakhattok nála.

– És ő beleegyezett? – kérdeztem.

– Ó, nem nagyon volt választása – válaszolta anya fagyos mosollyal.

– És most hol van? – faggatóztam tovább.

– Összeköltözött az ágyasával.

– Az meg mi? – előzött meg Haylee a kérdéssel.

– Kurva – jelentette ki anyám keserűen. Maga elé meredt, nem is látott minket, aztán egyszer csak villant a szeme, és előrébb hajolt. – De itthon semmi sem változik. Valójában észre sem fogjátok venni a különbséget. Majd még beszélünk róla, mára legyen elég ennyi.

Felállt. De még mielőtt elment volna vacsorát készíteni, magához ölelt bennünket.

Haylee még nálam is elkeseredettebb volt, de később aztán kiderült, csupán azért, mert félt, hogy anya ezek után nem fog elengedni minket Jimmy Jacksonékhoz.

7

Feltételezem, az emberek amúgy is úgy gondolják, hogy egypetéjű ikrekkel semmi sem „normális”, és az, hogy elvált szülők gyerekei leszünk, csak még-inkább ezt igazolta. Amikor az osztálytársaink megtudták, hogy a szüleink válnak, nyomban ugratni kezdtek bennünket, és bántó megjegyzéseket tettek:

– Na és melyikőtök megy apátokhoz? Bár… mit számít? Úgysem tudja, melyikőtök lakik vele.

De ezek a beszólások Hayleet korántsem keserítették el annyira, mint engem. Még azt is megkockáztatom, hogy ő egyáltalán nem bánta. Annyira odavolt a társaságért, hogy teljességgel kizárta az életéből az otthoni dolgokat. A valóságot felfogta, de nem engedte, hogy ez elrontsa a jókedvét, mielőtt Jimmy Jacksonékhoz megyünk. Az izgatta csupán, hogy ott mi fog történni.

– Még sosem voltunk egyedül fiúkkal, Kaylee. És nem lesznek ott irigy barátnők, hogy elrontsák a bulit, sem gardedámok a rosszalló pillantásaikkal. Olyan, mintha felnőnénk egy nap alatt.

Nem haragudhattam rá amiatt, hogy sokkal izgatottabb, mint a korunkbeli lányok. Anya túl sokáig telepedett ránk; szigorúan, készen arra, hogy keményen megtorolja, ha valamelyik szabályát megszegjük, akár csak gondolatban is.

Én azonban képtelen voltam így lelkesedni, még ha csak négyesben leszünk is, annyira elkeserített, ami a szüleimmel történt. Haylee a szememre is hányta, hogy ilyen levert vagyok. Csütörtökön aztán bejött hozzám, dühtől villámló szemmel. Ezt az állapotát az üstökösökintetnek hívtam már régóta.

Én az ágyon fekve azon törtem a fejem, milyen rossz lehet apának. Még arra is engedélyt kell kérnie, hogy láthasson bennünket, hogy megbeszélhessük a történteket, hogy megvédhesse magát, de még csak nem is telefonálhat úgy, hogy csak az egyikünket hívja, a másikat meg nem. Anyának az a kijelentése, hogy nem is vesszük majd észre a változást, nem volt olyan valóságtól elrugaszkodott. Apa már hosszú ideje nem ártotta bele magát semmibe. Nagyon bántott, hogy talán azért volt így, mert új családja lett, és Clara Bethhez, a nagymamánkhoz hasonlóan ő is többet akart törődni az új családjával, mint velünk. Legalábbis anya ezt mondta nekünk apa anyjáról. És most ugyanígy lesz apával is.

– Mi van? – kérdeztem, ahogy Haylee ott állt, villámló szemmel.

– Mostanában nem nehéz látni a különbséget köztünk, Kaylee. Úgy lóg az orrod, hogy szinte a padlót verdesed vele, amikor zombimód vándorolsz egyik teremből a másikba. Elrontod az örömünket. Jimmy is attól fél, hogy ünneprontó leszel, és tönkreteszed az esténket.

– Ó, hogy sajnálom szegényt – fanyalogtam megjátszott együttérzéssel. – Akkor talán jobb, ha egyedül mész.

Haylee leengedte a kezét, és egy pillanatig úgy tűnt, megint a combját fogja ütögetni, mint anya, ha mérges.

– Tudod jól, hogy anya nem enged el nélküled. És inkább magad miatt aggódnál, meg lehetnél hálásabb is. *Nekem* köszönhetően végre randizhatsz. Már mindenki azon agyait, miért nem találkoztok Matt-tel iskolán kívül. Mindenkitől csak azt hallom, hogy a testvérem milyen más, mennyire nincs érzéke a társasági élethez…

Felpattantam, és most már az én tekintetem is megkeményedett.

– Ezt hallottad? És te mit válaszoltál nekik erre, Haylee Blossom Fitzgerald? – Mintha anya szájából hangzott volna el; ő szokta végigmondani mind a három nevünket, ha mérges volt ránk.

Haylee arcáról nyomban eltűnt a düh és a fensőbbségesség.

– Természetesen megvédtelek.

– Hogyan?

– Azt mondtam, hogy te csupán… óvatos vagy. És te se mondj mást anyának, Kaylee.

Vállat vontam, és visszafeküdtem az ágyra.

– Miért mondanék mást? Igazad van, óvatos vagyok, ahogy te is. Csak te jobban palástolod.

Haylee azt találgatta, komolyan beszélek-e. Nem mosolyogtam, de élveztem, hogy sikerült ennyire összezavarnom és elbizonytalanítanom. Nem tudta eldönteni, vajon tényleg irigylem-e őt. Olyan nagyon szeretett volna hinni ebben, hogy készpénznek vette, amit mondtam. Ha Sarah Morgan hallotta volna ezt a beszélgetést, biztosan nagyot nevet.

– Mindegy. Mindenesetre holnap jól fogunk szórakozni, Kaylee. – Úgy hangzott, mintha sokkal inkább magát akarná meggyőzni.

– Remélem.

– Ne reméld. Így lesz. De ne merj kihátrálni belőle az utolsó pillanatban csak azért, mert bánt valami. Mert az anyát is feldühítené.

– Feldühítené anyát? Miért?

– Mert azt hinné, hogy apa pártján állsz. Mert úgy állítod be, mintha anya hibája volna, ezt pedig ő nem szereti, egy csöppet sem szereti.

Haylee ügyesen fordított a visszájára mindent. Lehet, hogy alábecsültem a testvéremet.

– És te emiatt viselkedsz úgy, mintha nem érdekelne, mi történik, Haylee? Mert nem szeretnéd, ha anya azt hinné, hogy még így is szereted apát?

– Én csak nem szeretek szomorú dolgokkal foglalkozni – vont vállat. – Te is hallottad, anya mit gondol erről: „Ha az ember búslakodik, az olyan, mintha mérgező cserszömörcét öntözne a könnyeivel.” – Haylee kifelé indult, de meggondolta magát. – Sarah Morgan miatt van?

– Micsoda?

– Miatta viselkedsz így mostanában? Az a csaj egy lúzer. És azt szeretné, ha te is az lennél. Mert a lúzereknek is társaságra van szükségük – tette hozzá önelégülten, azzal távozott.

Utáltam, amiért belém látott, de sajnos volt abban némi igazság, amit Sarah-ról mondott. Nem volt nehéz észrevennem, hogy Sarah neheztel rám, amiért újabban több időt töltök Matt-

tel, mint vele. Ha meg hármasban voltunk, Matt gyakorlatilag nem vett tudomást róla, és így nem is nagyon tudott bekapcsolódni a társalgásba. Folyton azt kérdezgette, elhívott-e már Matt randizni, hogy találkozom-e vele a hétvégén, mert akkor mi nem látjuk egymást. Amikor elárultam neki, hogy pénteken randizom Matt-tel, Sarah csak bólintott, és azt mondta: „Erezd jól magad." De mintha nem örült volna szívből ennek.

Igyekeztem mindezt eltitkolni Haylee elől. Nem akartam, hogy ezen lovagoljon, ahogy az elején is tette, és olyanokat mondogasson anyának, hogy Sarah csak púp a hátunkon, nem is igazi barát. Nemegyszer hozta már a tudomásomra, hogy Sarah-t soha senki nem fogja meghívni azokba a bulikba, ahová minket. Ő mindig kívülálló marad.

– Csak az idődet vesztegeted azzal, ha vele barátkozol, nem beszélve arról, hogy nekem is úgy kell tennem, mintha kedvelném – szajkózta állandóan. És még mielőtt én kritizálhattam volna az ő barátait, Haylee gyorsan hozzátette: – De anyának nem szólok róla. Előbb-utóbb magadtól is ráunsz Sarah-ra. Már ha van eszed.

Pénteken, iskola után Haylee minden bátorságát összeszedve megkérdezte anyától, vehetünk-e fel más-más ruhát.

– Ez is olyan buli, mint a többi volt, de most már idősebbek vagyunk. De segíthetsz kiválasztani – tette még hozzá.

Magam is nagyon szerettem volna, ha anya beleegyezik. Neki még mindig fogalma sem volt arról, hogy Haylee az iskolában átöltözik, és én sem szerettem volna, ha összetévesztenek vele.

Anya mintha meg se hallotta volna, a saját gondolataival volt elfoglalva, bizonyára apán törte a fejét. De aztán, amikor a szavak értelme végül eljutott a tudatáig, némi késéssel, mint amikor előbb halljuk a leszálló repülőgép hangját, és csak sokkal később pillantjuk meg a levegőben, azt kérdezte:

– Tessék? Miben akarsz menni?

– Nem tudom, anya. Talán segíthetnél kiválasztani – mondta Haylee olyan hízelgőn, hogy egy macska is dorombolni kezdett volna tőle.

Anya tartása ellazult. Nekem megint az jutott eszembe, milyen nagyszerűen tudja Haylee manipulálni az embereket, még anyát is, aki most nagyon sérülékenynek, gondterheltnek tűnt. Annyira távol volt, hogy azt hittem, nem is reagál. Lehet, hogy csak nagyon fáradt volt. És mintha meg is öregedett volna. Noha igyekezett erősnek mutatkozni a válás és apa hűtlensége miatt, az arcán látszott a gyötrődés, a könnyek nyoma. Ez a válás dolog nem lehetett olyan egyszerű. Anya sok mindent elhallgatott előlünk, de saját maga előtt nem titkolhatta az igazságot. Már hosszú ideje munkálhatott benne, és bizonyára fel is őrli lassan.

A ráncai mélyebbek lettek, sötét karikák jelentek meg a szeme alatt. A haját nem vágatta, már vagy két hónapja a fodrász felé sem nézett, és észrevettem, hogy az ősz szálak is megjelentek. Ha a dolgait intézte, vagy elmentünk valahová, alig tett fel sminket, pedig korábban gondosan ügyelt erre. Mivel korábban modellként dolgozott, mindig sokat adott a megjelenésére. A cipőit, ékszereit és a sminkjét mindig a ruháihoz válogatta.

– De olyan szépek vagytok, ha egyformába öltöztök – mondta anya panaszosan. Éreztem, hogy a sírás fojtogatja, márpedig eddig előttünk még sosem sírt.

– Ó, másmilyen ruhában is azok maradunk. A hajunkat viszont nem fogjuk másképp fésülni, igaz, Kaylee?

Gyorsan anyára néztem, hogy lássam, mit szól Haylee szolgai alázatához, de anya tekintete elködösült, és csak nézett maga elé, mintha a világ egy homályos ablakon túl létezne csupán.

– Jól van – sóhajtott olyan mélyet, amilyen mélyen a Grand Canyon fekszik. – Megyek, és választok valamit mindegyikőtöknek a szekrényekből.

– Köszönjük, anya! – hálálkodott gyorsan Haylee. – Először Kayleenek válassz valamit. Én addig megyek, és lezuhanyozok. Milyen színűre fessük a körmünket? – kérdezte tőlem, mintha már elfelejtette volna, miben állapodtunk meg, holott egyáltalán nem beszéltünk az előkészületekről.

– Az attól függ – szólalt meg anya –, hogy mit akartok felvenni. Elmondtam már többször, hogy a harmónia nagyon fontos a megjelenésben.

– Ó, tényleg – készségeskedett Haylee.

– Ezekre a dolgokra oda kell figyelni!

Ugyanúgy tudtam, mire gondol anya, mint Haylee. Csak hát Haylee nagyon izgult, ezért hízelgett. Szerintem túlságosan is, és még mindig nem értettem, miért nem veszi észre anya, hogy Haylee mennyire hamis.

– Igen, igen, tudjuk – mondtam sietve. – Majd valami semleges színt választunk.

Anya bólintott.

– Hát persze hogy tudjátok. Hisz úgy neveltelek benneteket, ahogy egy anyának kell manapság. Apátoknak soha fogalma sem volt róla, mennyi munkával jár tökéletes hölgyekké formálni benneteket. Elég hozzá egyetlen kattintás az egérrel a számítógépen. Klikk, és már ki is törölte a feleségét. – Az ujjával tett is egy ilyen mozdulatot. – Másik klikk, és máris volt család, nincs család. Klikk, klikk, klikk, és a múltnak annyi.

Haylee egyszerre mulatott és jött zavarba a hallottaktól. Rám nézett. Fogalmam sem volt, hogy most nekünk is szidnunk kellene-e apát, vagy sem. Lehet, hogy anya is férfigyűlölővé lesz? Lehet, hogy azt a kényelmes megoldást választja, hogy mindenért őket okolja, a férfiakat nagy általánosságban, anélkül hogy egyvalakire gondolna? Mi lesz azokkal a szerelmekkel, házasságokkal, amelyeket megálmodott, amelyekről oly érzékletesen mesélt nekünk? Azok most majd mind feledésbe merülnek, vagy más gyerekkori fantáziák lépnek a helyükbe? És akárkit is választunk és szeretünk meg végül, anya kivetnivalót fog találni benne? Néhány osztálytársunk esetében láttam már olyat, hogy az anyák a saját keserűségüket beépítették a gyerekeikbe, mert jó volt megosztani velük, és látni, hogy ők is szenvednek. Emlékszem, egy-egy vita végén apa gyakran ment ki a szobából azzal, hogy „A szenvedéshez kettő kell.” Úgy maradt ott utána ez a mondat, mint az elhaladó autók kipufogógáza. Akkor még nem értettem, mire céloz.

Anya kelletlenül indult a szobám felé. Közben motyogott magában – ez is új, ámde gyakori jelenség volt mostanában. Néha hangosan is kimondta, amit gondolt, és én ilyenkor

meglepetten néztem körül, keresve, hogy kivel beszélget, talán egy vendéggel? De anyának mostanra már nem voltak vendégei, barátai. Amikor pedagógusasszisztenskedett, nem jutott ideje a barátaira, még hétvégeken sem.

– Nem is tudom, miért egyeztem bele ebbe – csóválgatta most a fejét, miközben a ruhák között keresgélt. Elhallgatott. – Mit is mondott Haylee, milyen buli lesz?

– Hát... csak egy buli, anya. Semmi különös.

– Hmm – mondta ő. – Ebben mindketten nagyon csinosak lennétek. – Azzal kivett egy rózsaszín díszítésű, fekete koktélruhát. – Ehhez felveheted a rózsaszín gyapjúkardigánt. Ugyan tavasz van, de az éjszakák még hűvösek.

– Köszönöm, anya.

– Tudod, milyen cipő megy hozzá – folytatta. – A zafírköves ezüst karkötő és fülbevaló is illene hozzá. Én ilyeneket már nem hordok.

– Igen, anya.

Bármilyen depressziós volt is most anya, divatügyekben megbízható maradt. Mielőtt még ennyire megromlott volna a viszonya apával, mindig ő vette neki a ruhákat, ingeket, pulóvereket, zakókat. Gyakran jött haza egy-egy új inggel, sportzakóval, kijelentve, hogy ezt kell viselnie. Apa nem bánta, legalábbis látszatra nem. Hálás volt érte, és úgy viselkedett, mintha tökéletes választás lett volna. De apán egész egyszerűen minden jól állt. Vajon most ki vesz ruhát neki? Vajon az új barátnő is jól választ? Hogy választhatna jól?

Anya ezután ment, hogy kikeresse Hayleenek is a megfelelő ruhát, és elmondja, mit vegyen fel hozzá. Ellenvetésnek helye

nem volt. De Haylee akár egy töviskoronát is hajlandó lett volna a fejére tenni, csak hogy elmehessen este.

Anya neki egy másik koktélruhát választott. Gyanítottam, hogy Haylee befolyására, hisz tudtam, nagyon szexinek érzi magát abban a ruhában. Haylee utána átjött hozzám, hogy a lehető legegyformábban fésüljük a hajunkat, és hogy kiválasszuk az egyforma árnyalatú rúzsunkat és a parfümöt.

– Szemlét tart rajtunk, mint egy őrmester a katonaságnál – mormolta Haylee, és megigazította a hajamat.

Jimmy és Matt abban állapodott meg, hogy Matt jön értünk kocsival, hisz mindannyian Jimmyékhez megyünk. Amikor Haylee elmondta anyának, attól féltem, anya majd ragaszkodni fog hozzá, hogy ő vigyen és hozzon bennünket, de a válás következtében már kezdtek változások mutatkozni az eddigi rendszerben. Gyanítottam, hogy a válás során apa elpanaszolhatta, anya mennyire rövid pórázon tart bennünket. Ő meg bizonyára azzal érvelt, hogy ugyan a szokásosnál nagyobb odafigyeléssel bánt velünk, mi azért egészséges, normális kamaszok vagyunk. Csak apa ezt képtelen észrevenni.

Bár így lett volna. Ebben szívesen támogattam volna anyát. Annyira szerettem volna, ha Haylee és én valóban normális kamasz lányok lehetünk, még ha mások vagyunk is, mint a többiek. És Haylee nálam is jobban akarta.

Mielőtt Matt megérkezett, anya pontosan úgy tett, ahogy Haylee megjósolta, vizsla szemmel mindent megnézett rajtunk. Haylee haját addig igazgatta, míg pontosan olyan nem lett, mint az enyém. Néhány elszabadult fürt a mi figyelmünket elkerülte. Aztán hátrébb lépett, és mosolyogva bólintott.

– Ti ketten annyira egyformák vagytok, hogy még különböző ruhákban is egyek vagytok, drága Haylee-Kayleem, Kaylee-Hayleem.

Egyikünk sem szólt egy szót sem, de láttam Hayleen, hogy a legszívesebben sikoltozni kezdene.

Szerencsére Matt épp ebben a pillanatban csöngetett.

Anya hirtelen észbekapott.

– Rémesen nézek ki – mondta, és megigazgatta a haját és a blúzát. – Ma még rúzst sem tettem fel.

– Ne aggódj, anya. Matt Kayleevel randizik, csak őt fogja látni.

– Randizik?

– Á, olyasmi – vágta rá sietve Haylee. – Nem igaz, Kaylee?

– Mindketten kedveljük – helyesbítettem.

– Értem – mondta anya. Matt újra csöngetett. – Nagyon türelmetlen. És a türelmetlen fiúk túl rámenősek lehetnek. Jól jegyezzétek meg! – figyelmeztetett még utoljára.

Haylee felszisszent, mintha fájdalom hasított volna valamijébe. Csak nem hiúsul meg mégis az este? A lélegzetét visszafojtva várt, aztán anya végre lassan megfordult, és indult ajtót nyitni. Mentünk utána, de nem mertünk egymásra nézni.

A legszívesebben ott helyben megcsókoltam volna Mattet. Hozott egy csokor fehér és vörös rózsát, na nem nekem, hanem anyának. Fekete sportzakó, hozzáillő nyakkendő és sötétkék nadrág volt rajta, nem pedig farmer és pulóver. Mintha egy másik évszázadból lépett volna elő; a legtöbb kamasz fiú nem így öltözik a randira. Még a haját is levágatta mára.

– Jó estét, Mrs. Fitzgerald! Matt Tesler vagyok – mutatkozott be.

Anya szóhoz sem jutott.

– Ó, és ezt önnek hoztam, Mrs. Fitzgerald – nyújtotta át a csokrot Matt.

– Nekem? Miért? – hebegte anya bizonytalanul, gyanakvón. Ha valamit ki nem állhatott, az a szánalom volt. Attól tartott, az emberek pletykálnak a folyamatban lévő válásáról: *Szegény Kéri Fitzgerald magára maradt az ikreivel.*

– Azért, mert úgy gondoltam, hogy akinek ilyen helyes és szép lányai vannak, az megérdemli – hajtotta meg a fejét Matt, majd engem keresve a szemével, halkan azt súgta: – Apa szerint így illendő.

E vallomás hallatán anya elnevette magát. Elvette a virágokat, és arrébb lépett. Matt besétált.

– Mindig is csodáltam a házukat, Mrs. Fitzgerald. Meg a kertet is.

– Köszönöm, Matt. Nagyon szép virágok – dicsérte meg anya, majd a szokásos modorához visszatérve azt mondta: – És lassan hajts, óvatosan. Drága rakományt viszel, duplán értékeset.

– Ó, hogyne, asszonyom. Óvatos leszek.

– És fél tizenkettőre haza kell érjenek! – hangzott a szigorú utasítás.

Haylee felnyögött. Anya rosszalló pillantást vetett rá, mire Haylee gyorsan letörölte arcáról a méltatlankodást.

– Itthon lesznek – ígérte Matt.

– És alkoholról, drogokról szó sem lehet.

– Az én szüleim ugyanígy gondolják, Mrs. Fitzgerald. Nálunk is a nullatolerancia van érvényben. Ha csak a legkisebb gyanú felmerül, már veszik is el a jogosítványomat.

– Igen, nos… remélem, hogy minden más szülő is, aki ott lesz, hasonlóképpen gondolkodik – mondta anya.

Láttam, hogy Matt mindjárt visszakérdez a többi szülőre, ezért közbeavatkoztam:

– Most már mennünk kéne, még segítenünk kell.

Matt felvonta a szemöldökét, de gyorsan kinyitotta az ajtót.

Anya ránk nézett, aztán a virágokra, és félreállt, hogy mehessünk.

– Érezzétek jól magatokat!

– Köszönjük, anya! – vágtuk rá kórusban, mire Matt elvigyorodott.

Haylee lépett ki elsőnek, mintha menekülne. Matt maga elé engedett engem is.

– Szép estét, Mrs. Fitzgerald! – köszönt el. – És ne aggódjon.

– Lehetetlent kérsz – ingatta a fejét anya.

– Tudom – mondta Matt mosolyogva, és becsukta az ajtót.

– Menjünk, mielőtt meggondolja magát – sürgetett minket Haylee, és szaladt, hogy minél előbb bent ülhessen Matt autójában, a legújabb fekete Nissanban.

Matt körbement, és kinyitotta nekem az ajtót az anyósülés felől, majd miután beültem, rám mosolygott és indított. Zakatolt a szívem. Tényleg randizok most? Meredten visszanéztem a bejáratra, attól félve, hogy anya kiront rajta, és hadonászva jelzi, hogy meggondolta magát. De nem lépett ki, és egy pillanattal később már úton voltunk Jimmy Jacksonék háza felé.

– Te mondtad neki, hogy hozzon virágot anyának? – kérdezte tőlem Haylee.

– Nem.

– Szép húzás volt, Matt – ismerte el Haylee. – Gondolom, már korábban is csináltad.

– Micsodát?

– Hogy levetted a lábáról valamelyik lány anyját – felelte Haylee.

– Szó sincs róla. Igazat mondtam. – Matt le sem vette a szemét az útról. – Ezt szoktam meg.

– Mit? – kérdezte Haylee.

– Hogy igazat mondok – felelte Matt, mire én elnevettem magam. Matt is.

– Ó! Pazar – mondta Haylee, akinek nem nagyon tetszett, hogy Matt-tel összezártunk, és várhatóan még szorosabbra fogunk az este folyamán.

– Na és mi ez a segítés a bulin? – tudakolta Matt.

– Anya azt hiszi, hogy mások is lesznek ma Jimmyéknél.

– Aha, értem.

– Ez csak kivételes hazugság volt – jelentette ki mindjárt Haylee. – De egy kicsit megváltoztak nálunk a körülmények.

– Tudom. Sajnálom, hogy a szüleitek válnak.

– De ma nem akarunk ezen keseregni. Szeretnénk jól érezni magunkat. Megérdemeljük – mondta Haylee.

Matt mosolyogva azt kérdezte tőlem:

– Megérdemlitek?

– Igen. Nem a mi hibánk, hogy az otthonunkból *Titanic* lett – válaszolta helyettem Haylee.

– Értem – bólintott Matt. – Akkor majd kikerüljük a jéghegyeket.

– Ahhoz már késő. Elég, ha beugrunk egy mentőcsónakba – vágta rá Haylee.

Hátranéztem. Ezt nagyon okosan mondta. Talán a fontosabb dolgokban mégiscsak ő az okosabb.

Haylee mosolyogva a kezem után nyúlt:

– Az első dupla randink.

Mattre néztem, és elég hosszan időzött el rajtam a tekintete, hogy tudjam, ő is örül neki. De közben a visszapillantóról sem vette le a szemét.

– Attól félsz, hogy anya utánunk jön? – ugrattam.

– Bármibe lefogadom – felelte Matt. – Amilyen szigorú, szívesen kapna gyorshajtáson.

Haylee hangosabban nevetett, mint én. Mosolyogva dőltem hátra. Biztos, hogy jól fogunk szórakozni.

Jimmy is erre készült. Jacksonéknak amolyan vidékies jellegű házuk volt, sokkal kisebb kerttel, mint a miénk, de szebb növényzettel, lámpákkal, szökőkutakkal. Három autó fért el a garázsukban, a kocsifelhajtó két szélén nagyon szép ónlámpások lógtak. Amikor kiszálltunk Matt kocsijából, kutyaugatást hallottunk.

– Az anyja palotapincsije, Chin – magyarázta Haylee. – Jimmy azt mondta, az anyja jobban szereti a kutyát, mint a fiát. Viszont kissé harapós, szóval ne akarjátok megsimogatni, ha rohangálni kezd körülöttünk.

– Kösz a figyelmeztetést – sóhajtotta Matt. – Hiányoznának az ujjaim.

– Van egy moziszobájuk, öt hálószoba meg egy dolgozószoba az apjának – magyarázta tovább Haylee az ajtó felé menet.

– Úgy hangzik, mintha már jártál volna itt – jegyezte meg Matt.

– Nem, még soha – mondtam én.

– Talán mégis. Lehet, hogy te sem tudsz mindent rólam, Kaylee.

– És mégis mikor jártál volna itt?

– Talán amíg te meg anya aludtatok, elszöktem – titokzatoskodott Haylee. Mielőtt még bármit mondhattam volna, Jimmy ajtót nyitott. A kutyát a karjába vette, hogy ne ugasson.

– Tartsd tőlem távol azt a szörnyeteget! – viccelt Matt.

– Anya megesketett, hogy nem zárom ki a mosókonyhába. Képes szétkaparni az ajtót, és addig ugatni, míg olyan száraz nem lesz a torka, mint a Szahara.

Haylee úgy kacagott, mintha ennél jobb poént még életében nem hallott volna. Jimmy szélesen elmosolyodott, és arrébb lépett, hogy bemehessünk. Szerintem Chin messze nem volt olyan vérmes, mint amilyennek Jimmy elmondása alapján Haylee leírta. Látszott, mennyire örül, hogy vendégek jöttek.

– Szia, Chin! – köszöntem neki, és a kézfejemet odadugtam az orra alá, hogy megszagolhassa.

Mindig is szerettünk volna egy kis állatot, cicát vagy kutyát, de anya hallani sem akart róla, még úgy sem, hogy apa azt mondta, kettőt hoz ugyanabból az alomból. Anya talán attól félt, hogy én több időt töltenék velük, és engem jobban szeretnének,

mint Hayleet, és ebből féltékenység támadna, ami viszont káros a személyiségfejlődésünkre.

Chin, miután megszaglászta, megnyalta a kezemet. Jimmy meglepődött, de meg is örült neki.

– A tiéd – mondta, és a kezembe nyomta a kutyát. – Ma este te vigyázol rá.

Óvatosan magamhoz öleltem, ő pedig kényelmesen belefészkelte magát a karomba.

– Te is meg akarod fogni? – kérdezte Jimmy Hay-leetől.

– Nem! – hárított azonnal Haylee.

– Ő sem szeretné – állapította meg Matt. – Pontosan érzi a kettőtök közti különbséget.

– Ó, ahogy Jimmy is – vágott vissza Haylee, Jimmybe karolva. – Először mutasd meg a házat, aztán a pizzát.

Jimmy nevetve a nappaliba kísért bennünket. Engem egy lakásban, ahol először jártam, mindig az apróbb dolgok fogtak meg, már négy-ötéves korom óta. Nálunk csak kevés kép volt anya meg apa szüleiről és testvéreiről kiakasztva. A legtöbb fotón Haylee és én voltunk, de sohasem egyedül. Amikor az iskolában külön is készült rólunk fénykép, anya azokat is egymás mellé rakva kereteztette be. Haylee szeretett volna a szobájába képet saját magáról, de anya nem engedte. És apával is csak olyan fotónk volt, amin mindketten rajta voltunk.

Ezért másoknál én mindig a családi képeket vettem szemügyre, képeket a nagybácsikról, nagynénikről, dédszülőkről. Ezek sokkal családiasabb hatást keltettek. A történetükről meséltek. Ettől az osztálytársaimat is valakiknek láttam. Talán ezért éreztem így, mert a mi családunkban nem

voltak más ikrek, legalábbis Haylee és én nem tudtunk róla. Olyan volt ez számomra, mint egy bolygó a naprendszere nélkül, ami egyedül lebeg valahol a sötétségben.

A családi fotók olyan melegséget loptak az otthonokba, ami a miénkből hiányzott. Ezek a lakások tele voltak öröklött holmikkal, órákkal, hímzésekkel, nippekkel, festményekkel, mindenféle tárggyal, amelyeknek történetük volt: „Ez még a dédnagymamámé volt. Ez apám nagybátyjáé." A mi lakásunk szép volt, stílusos, de míg nem jártam az osztálytársaimnál, addig nem is tudtam, hogy csupán kirakat, amiből hiányzik a családi melegség és szeretet, ami más otthonok sajátja.

Jacksonék nappalija ugyanolyan tágas volt, mint a miénk, de nem volt benne kandalló. Nem mintha mi olyan sokszor gyújtottunk volna tüzet benne, különösen mostanában nem. Ez apa dolga lett volna. Anya ki akarta tisztíttatni, hogy virágcserepeket tegyen bele.

Ebben a nappaliban hatalmas falitükör volt, cseresznyefa kerettel; ugyanilyen fából készült a dohányzóasztal és a székek is. A családi fényképek és csecsebecsék a polcokon sorakoztak. Egy üvegvitrinben nippek hívták fel magukra a figyelmet.

– Anya Lladró porcelángyűjteménye – mondta Jimmy.

– Nagyon szépek.

– Aha, már ha szereted az efféléket – grimaszolt Jimmy.

– Menjünk, és nézzük meg a moziszobát! – kérte Haylee.

Amikor beléptünk, mindjárt tudtam, miért akarta annyira látni. Volt benne két nagyon kényelmes kanapé, egy hatalmas televízió, pazar audiofelszerelés. A padlón élénk mintás, süppedős szőnyeg.

– Megnézhetünk valami jó kis filmet, és közben megehetjük a pizzát itt is – ajánlotta Jimmy. – Feltéve, hogy nem hagyunk rendetlenséget.

– Ó, emiatt nem kell aggódnod. Kaylee megszállottja a takarításnak – jelentette ki Haylee.

– Te nem? – kérdezte Matt.

– Nem vagyunk egyformák, Matt. Én kuplerájt csinálok, Kaylee meg rendet rak. Igaz, Kaylee?

– Te tényleg kuplerájt csinálsz – erősítettem meg, mire Matt elnevette magát.

Jimmy szája széles vigyorra húzódott.

– Na és velem mihez kezdesz? – kérdezte Hayleetől, majd a szemünk láttára csókolózni kezdtek.

Nekem fogalmam sem volt arról, hogy Haylee így tud csókolózni. Mintha a mozivásznon láttam volna.

– Na, menjünk a konyhába! – rikkantotta Jimmy. – Hozzuk be a kaját. Szükség lesz az erőmre ma este.

Azzal kézen fogva maga után húzta Hayleet.

Mattre néztem, aki csak a vállát vonogatta.

– Nem tudtam, hogy ehhez ilyen sok erő kell – mondta, mire mindketten elnevettük magunkat.

Utánuk indultunk, és én még mindig a karjaimban tartottam Chint, aki ugyanolyan kíváncsian, de egy kicsit megszeppenve várta, mi fog ma még történni.

Talán megérezte a bátortalanságomat.

8

Amikor Jimmy korábban azt mondta, hogy „megnézhetünk valami jó kis filmet”, se Matt, se én nem pornográfiára gondoltunk. Haylee persze tudhatta, mert ő nem volt annyira meglepve. Huncut mosoly jelent meg az arcán, míg Jimmy előkészült. Abban a pillanatban, amint elindult a film, tudni lehetett, hogy ostoba történet. Három perc után az első nő már le is dobott magáról minden ruhát. Jimmy és Haylee jót nevetett, amikor a férfi is megszabadult a ruháitól, de Matt és én megszólalni sem tudtunk.

– Nem egészen ilyen filmet képzeltem el az evéshez – jegyezte meg végül Matt.

– Honnan szerezted? – kérdeztem. – A szüleid nézik?

– A fenébe, dehogy! – forgatta a szemét Jimmy. – Bobby Lester adta el nekem tíz dolcsiért. Anyám szívinfarktust kapna, ha tudná, hogy ilyeneket nézek, el ne mondjátok senkinek.

– Mi lenne, ha inkább zenét hallgatnánk? – vetette fel Matt.

– Miért? – kérdezett vissza Jimmy. – Nem akarod megnézni?

– Olyan, mintha agglegénypartin lennénk. Kayleet zavarja, és őszintén szólva, engem is.

– Ó, szegénykéim! – gúnyolódott Haylee. – Micsoda érzékenység!

– Talán neked sem ártana – szúrtam oda. Olyan sűrű lett a levegő a feszültségtől körülöttünk, hogy vágni lehetett volna.

– Jól van. Megnézhetjük Hayleevel külön, van tévé a szobámban is – mondta Jimmy, és leállította a filmet. Megnyomott egy gombot, dzsessz szólalt meg. – Apa gyűjteménye – közölte. – Ez már jobb?

– Nekem igen – bólintott Matt. – Dave Brubeck.

– Bru... mi? Brumi? – idétlenkedett Jimmy.

Hayleevel felvihogtak, majd csókolózni kezdtek.

Chin a lábamnál feküdt. Elmosolyodtam, látva, milyen gyanakodva méregeti őket.

– Zavarba hozzátok a kutyádat – mormolta Matt.

Jimmy abbahagyta, és ránk nézett.

– Ja. Láttál már két kutyát üzekedni? Na, az a zavarba ejtő.

Haylee jót nevetett. Bármin képes volt nevetni, amit Jimmy mondott. Sugdolózni kezdtek. Ettek pár falat pizzát, összesúgtak, megint csókolóztak, ittak, és feltételeztem, hogy nem kólát. Amikor megkínáltak vele, Matt meg én a fejünket ráztuk.

– Segítség! Asszem, idelopóztak a nagyszüleim – viccelődött Jimmy, és Haylee még lelkesebben kacagott. Tovább falatoztak. Néhány perc múltán Jimmy felállt. – Megmutatom Hayleenek a ház többi részét, mielőtt megnézzük ezt az étvágyelvevő filmet. – Kivette a DVD-t. – Szórakoztatnátok addig Chint?

– Nem is tudom. Ti remekül csináltátok – húzta el a száját Matt.

– Akkor hát ugorjatok be a szerepünkbe – tanácsolta Jimmy, és a kezét nyújtotta Hayleenek, aki felállt. A két szeme úgy csillogott az izgalomtól, hogy azt vártam, mindjárt szétrobbannak, mint a petárdák. Nevetve kifelé indult Jimmyvel.

– A testvérednek igaza volt – jegyezte meg Matt.

– Miben?

– Csak a vak nem látja, mennyire nem vagytok egyformák.

– Igen, ezt fújja mostanában, de engem nem érdekel.

– Tudom is, miért nem. – Matt felállt, és nézegetni kezdte a tévéállvány polcán ábécérendben sorakozó filmeket. – Szeretnél megnézni valami tényleg jót? – kérdezte.

– Szívesen.

A kezébe vette a *Ne bántsátok a feketerigót!*-DVD-t.

– Anyám mindig sírva fakad rajta – figyelmeztetett.

– Vannak felszabadító sírások is – mondtam.

– Bizony vannak.

Matt betette a DVD-t, majd odaült mellém, átkarolta a vállamat, és adott egy puszit a homlokomra. Felé fordultam, és szájon csókoltuk egymást, puhán, tapogatózva, mintha egyikünk sem lenne biztos a dolgában. Nem úgy, ahogy Haylee és Jimmy csinálta, mintha menten fel akarnák falni egymást. Matt elhúzódott, elmosolyodott, majd még egyszer összeért az ajkunk, mintha már tudnánk, mit akarunk. Aztán én elhúzódtam, befészkeltem magam a karjába, amikor a film elkezdődött. Chin összekuporodott a lábunknál, és nyomban elaludt.

Haylee és Jimmy csak a film vége felé került elő. Chin felriadt, és megugatta őket. A karomba vettem.

– Nem sokat foglalkozol a kutyáddal – mondtam Jimmynek.

– Ez nem kutya. Elemes, kitömött plüssjáték. – Jimmy a tévé képernyőjére nézett. – Dögunalmas – legyintett a küszöbön állva.

Haylee mögötte állt, és úgy festett, mintha órák óta csak hánykolódott volna álmában. Egészen kipirult, a pupillája

kitágult, mintha valami titkot rejtegetne, ami azonban mindjárt kirobban belőle, annyira szeretné elmondani nekem.

– Mi lenne, ha feldobnánk a partit? – kérdezte Jimmy. – Van egy kis füvem.

– Kösz, nem – rázta a fejét Matt.

Szigorúan Hayleere néztem. Nyomban értett belőle.

– Ma nem – búgta Jimmynek. – De el ne merd szívni nélkülem!

– Én azért elszívok kicsit, de tudok még szerezni – hencegett Jimmy. – Ti meg csak itt ültök, és ezt a filmet nézitek?

– Megettük a pizzát is – pontosított Matt.

– És nem ártott meg a nagy izgalom, nagyapó? – ugratta Jimmy, mire Haylee bántón vihogni kezdett. – Az én mozimat kellett volna látnod. Tanulhattál volna valami újat.

A filmnek közben vége lett, a tanulságról lemaradtunk.

– Ó, Matt! – nyögtem.

– Majd megnézzük még egyszer – ígérte. – Ezt amúgy is többször kell látni.

– Gyertek csak bármikor – nagylelkűsködött Jimmy.

– Nekünk is megvan.

– Klassz. Akkor legközelebb nálad lesz a parti – poénkodott Jimmy.

Matt nem felelt. Felálltam, letettem Chint, és kezdtem összeszedni a piszkos tányérokat, evőeszközöket, a kiürült pizzásdobozokat. Matt is felállt, hogy segítsen. Amikor visszanéztem, Hayleenek és Jimmynek már nyoma sem volt. Chin velünk maradt.

– Gondolom, kimentek – vonta meg a vállát Matt.

– Ha azért mentek ki, hogy elszívják azt a füves cigit, akkor Hayleevel nagy bajban leszünk. Mert anya biztos ott áll majd az ajtóban, detektorokkal felszerelve.

Matt az órájára nézett.

– Még van időnk. Gyere, nézzük meg, hogy tényleg azt csinálják-e. Ha meg nem, akkor sétálhatunk egyet. Jólesne egy kis friss levegő. Nem hiszem, hogy hiányolnának bennünket.

– De előbb fejezzük be ezt – mondtam a mosogatásra utalva. Kivittünk mindent a konyhába, leöblítettük az edényeket, és beletettünk mindent a mosogatógépbe. A szemetest is megtaláltuk, beledobtuk, ami nem kellett. – Szép ez a konyha. – Tetszett, hogy rendben van tartva, megcsodáltam a gyönyörűséges bútorokat és a márványpultot.

– A testvéred otthon is ilyen? Hagyja, hogy te csinálj mindent?

– Nem, de csak azért nem, mert anya ragaszkodik ahhoz, hogy mindent együtt csináljunk.

– Nekem mégis az az érzésem, hogy te több mindent csinálsz.

– *No comment* – feleltem.

Matt mosolyogva megfogta a kezemet. Kimentünk a konyhából, és hallgatóztunk, hátha meghalljuk Hayleet és Jimmyt, de nem. Matt megvonta a vállát, majd benéztünk néhány szobába.

– Biztos kint vannak.

Most már komolyan aggódtam, hogy Haylee tényleg füvezik. Az ajtóhoz siettem, és kiléptem a ház elé. Megint

hallgatóztunk, de nem hallottunk semmit, se nevetést, se beszélgetést.

– Aligha volnának csöndben – jegyezte meg Matt.

– Elbújtak valahová. Biztos van Jimmynek valami titkos zuga, ahol a szülei nem tudhatják, mit csinál.

Körbejártuk a házat. Jacksonéknak volt idekint medencéjük és pihenőházuk is. A vízpumpák nem jártak, minden csöndes volt. Odamentünk a féltető alatt sorakozó napágyakhoz. Matt kijjebb húzott kettőt egymás mellé.

– Jó éjszakát, csillagok! – mondta. Lefeküdtünk a napágyakra, és felnéztünk a káprázatosan ragyogó égre. – A Szűz már látható április vége felé. Ott van – mutatta Matt. – A legnagyobb zodiákus csillagkép, és mind közül a második legnagyobb.

– És melyik a legnagyobb?

– A Hydra. Apától kaptam egy teleszkópot a tizenkettedik születésnapomra, azzal kezdtem a csillagokat tanulmányozni.

– Nem igazán látom, melyik a Szűz – ismertem be, az eget fürkészve.

– Nem könnyű kivenni a szárnyas szűz alakját, aki egy búzakalászt tart a bal kezében. – Matt közelebb húzódott, én is, és újra megmutatta. – Az a kékesfehér csillag ott, az a Spica, a Szűz legfényesebb csillaga. A Nagy Göncöl szekérrúdjáról tudsz odaugrani rá. Látod már?

– Igen! – válaszoltam izgatottam, amikor sikerült kivennem az alakzatot.

– Jó móka.

– Mi nem nagyon szoktuk a csillagokat nézegetni.

– Hát, ezen könnyen segíthetünk – súgta Matt. Amikor felé fordítottam a fejem, hosszan, szenvedélyesen megcsókolt. – De van egy kis gond.

– Micsoda?

– Hogy annyira szép vagy, Kaylee. Elvonod a figyelmemet a csillagokról.

Elnevettem magam, pedig Matt komolyan beszélt. Ezúttal én hajoltam közel hozzá. Lassan végighúzta a kezét a vállamon, a mellemen, a csípőmön. Olyan forróság öntött el, hogy szinte úgy éreztem, mintha az ujjai a bőrömhöz érnének a ruhám alatt. Nagyon jólesett az érintése, alig vártam, hogy újra ott érezzem az ajkát a számon, és felnyögtem, amikor megcsókolta a nyakamat, az arcomat, majd megint a számat. Izgatottan hozzásimultam.

Azt hiszem, amúgy sem mentünk volna ennél tovább, de hirtelen Haylee kacagása hűtötte le a vágyunkat.

– Vajon hol lehetnek ezek ketten? Ó, jaj, hová mehetett az én kistestvérem? – nyávogta valahol a ház oldalánál, mire Jimmy röhincsélni kezdett. – Csak nem meztelenül fürdőztök? – kiáltotta Haylee. – Mégiscsak ihletet kaptatok Jimmy filmjétől?

Mielőtt a ház sarkához értek volna, Matt visszafeküdt a saját napágyára.

– Mit csináltok itt? – kérdezte Haylee, amikor észrevett bennünket. Jöttek tovább.

– A csillagokat néztük – válaszolta Matt.

– Aha – mondta Jimmy.

– A csillagokat? – kacarászott Haylee.

– Ha akarod, megmutathatom a Szűz csillagképet – ajánlotta Matt.

– Én inkább a Vénuszt nézegetném – mondta Jimmy. – Azt hiszem, ezt is csináltam – tette még hozzá, mire Haylee kuncogni kezdett.

– Elszívtátok azt a cigit? – kérdeztem. – Haylee!

– Egyet-kettőt szippantottam belőle – vallotta meg. – Nem nagy ügy. Anya úgysem fogja megérezni.

– Tudtam. Mindent elrontasz.

– Ó, nyugi. Talán neked is el kéne szívnod egyet. Nekünk mindig ugyanazt kell csinálnunk, amit a másik – magyarázta Jimmynek.

– Igazán? Kaylee mindig ugyanazt csinálja, amit te?

– De nem ugyanúgy – válaszolta Haylee vihogva.

– Meg kell bizonyosodnom róla, hogy tényleg így van-e – csipkelődött Jimmy.

– Egy fenét kell! – Haylee játékosan belebokszolt Jimmy vállába.

– Jaj! Ez fájt – panaszolta Jimmy nekünk.

– Hány óra van? – kérdeztem Matt-tői.

– Háromnegyed tizenegy – felelte. – Indulnunk kéne.

– Nem olyan hosszú az út hazáig – tiltakozott Haylee.

– Ha nem érünk haza időre, anya haragudni fog, és legközelebb nem enged el ilyen könnyen bennünket – győzködtem.

– Ti börtönben éltek? – csúfolódott Jimmy.

– Nem, ennél a börtön is jobb – jelentette ki Haylee, most már józanul és keserűen.

– Nektek is vannak jogaitok. Majd én hazaviszlek – ajánlotta fel Jimmy Hayleenek. – Matt hazaviszi a testvéredet, és mi is ott leszünk tíz perccel később. Sok minden belefér tíz percbe.

– Haylee…! – mondtam figyelmeztetően.

– Nem, kösz, de ezt nem tehetjük. Anya dühös lesz.

– Miért?

– Hosszú – legyintett Haylee. – A születésünkkel kezdődött.

Elindult, Jimmy ment utána. A ház felé tartottak.

– Jól vagy? – súgta Matt.

– Jól, nagyon is. Ne aggódj.

Matt kézen fogott, és mi is elindultunk.

Haylee és Jimmy szenvedélyesen köszönt el egymástól. Jimmy keze le-föl vándorolt a testvérem testén, különösen a fenekét szorongatta. Matt meg én zavartan elfordultunk. Beültünk a kocsiba, és csöndben vártunk.

Miután Haylee egy újabb búcsúcsók után, ami olyan volt, mintha két vámpír veselkedne egymásnak, beült a hátsó ülésre, Jimmy megkocogtatta Matt ablakát.

– Remélem, a csillagképeken kívül mást is felfedeztél ma este.

– Igen, felfedeztem valami gyönyörűségeset.

– Aham. Ezt inkább majd e-mailben írd meg. És neki – húzta el a száját Jimmy, és ellépett a kocsi mellől. Matt indított.

Jimmy integetett, Haylee visszaintegetett neki.

– Olyan elkeserítő, hogy már ilyen korán haza kell mennünk – nyafogta. – De remélem, legalább ti is jól éreztétek magatokat, bár kétlem, hogy annyira, mint mi.

Hátrafordultam.

– Igen, mi is jól éreztük magunkat.

– Jól van. Legalább buliztunk végre.

– Azt hiszem, nem nagyon kellene ecsetelnünk a mai estét anyának, Haylee. Amikor nekiállsz hencegni, nem vigyázol a nyelvedre.

– Ne izgulj. Majd te mesélsz. Én eljátszom, hogy túl fáradt vagyok – ígérte hátradőlve. Percek alatt kijózanodott, és láttam rajta, ettől még dühösebb, mint attól, hogy már haza kell mennünk.

Az ablakon át az elsuhanó házakat néztem. Érdekes volt látni, hogy az épületek a nap végére ugyanígy elfáradtak, mint az emberek, halványultak a fényeik, és minden elcsöndesedett bennük és körülöttük is. A családok már nyugovóra tértek, vagy épp lefekvéshez készülődtek, a szülők szerették egymást és oltalmazták a gyerekeiket, örültek annak, hogy vannak. Hirtelen úgy éreztem magam, mint egy idegen vidéken járó utazó, akinek egymagának kell utat találnia, és az útján nem óvja, nem segíti más, csupán a múlt emlékei. A holnap valósága már nem a tegnapé. És bárki bármit mond is, csalódást hozhat.

– Szép házuk an Jacksonéknak – szólalt meg Matt. Gondolom, zavarta a csend, és inkább beszélgetni szeretett volna.

– Elmegy – vetette oda Haylee, mert nem akarta, hogy Matt tudja, mennyire el volt varázsolva tőle.

– De csak feleakkora, mint a miénk.

– Akkor a miénk sem kápráztatna el. Alig nagyobb Jacksonékénál.

– Hívj meg, és akkor eldöntöm – dorombolta Haylee. – Tán még azt a filmet is megnézném a kedvedért.

Hátrafordultam. Alig pár perce vált el a fiújától, és máris kikezd egy másikkal, ráadásul az enyémmel?

Haylee elbűvölően mosolygott, de hazáig már egyikünk sem szólalt meg. Matt felhajtott egészen a házig.

Haylee felnyögött.

– Otthon, szigorú otthon – sóhajtotta. – Meg kell győznünk anyát, hogy éjfélig kimaradhassunk, Kaylee. Mi vagyunk az egyetlenek az osztályban, akiket ilyen rövid pórázon tartanak.

– Ma este biztos nem fogok bele.

– Nem, hát persze hogy nem – mondta Haylee keserűen, és kinyitotta a kocsi ajtaját. – Na, akkor csókold meg búcsúzóul, hogy rólad álmodjon.

– E nélkül is róla fogok álmodni – biztosította Matt.

– Ó, te aztán könnyű eset vagy – fölényeskedett Haylee, és kiszállt.

– Sajnálom – súgtam Matinék. – Remélem, anya nem jön rá, mit csinált ma este.

– Holnap majd felhívlak, te meg elmeséled. -Matt gyöngéden megcsókolt. – Nagyon jól éreztem magam veled, Kaylee.

– Én is veled. A tesóm ellenére.

Matt elmosolyodott, én meg kikászálódtam az autóból.

Haylee – érthető módon – megvárt, azt akarta, hogy anya engem üdvözöljön elsőnek. Matt búcsút intve elhajtott. Amikor eltűnt szem elől, Hayleehez fordultam.

– Játszd el, hogy fáradt vagy, de ne vidd túlzásba, mert akkor máskor még ennyi ideig sem maradhatunk ki – figyelmeztettem.

– Nekem ez az egész az agyamra megy. A többi lánynak nem kell ilyesmit kiállnia. Bennük bíznak a szüleik.

– Vagy csak önzők, és nem is figyelnek oda rájuk – mondtam a bejárat felé indulva, de mielőtt a kilincsre tehettem volna a kezem, anya már ki is tárta az ajtót, ahogy kiskorunkban a fürdőszobában vagy a hálóban nyitott ránk váratlanul, mintha valami tiltott dolgon akarna rajtakapni bennünket. Bár semmi ilyesmit nem tettünk, csak mostuk a fogunkat vagy az arcunkat, mégis idegesek lettünk tőle, és akaratlanul is bűntudatot éreztünk.

– Mitől nem találtok be? Mi tart ilyen sokáig? – hadarta anya köszönés helyett.

– Még integettünk Mattnek – feleltem.

A kinti lámpa fényében láttam a gyanakvást megcsillanni a szemében. Kék köntös és papucs volt rajta, de a haja úgy nézett ki, mintha órákon át az ujjaival borzolta volna.

– Befelé! – vakkantotta, és oldalra lépett. Leszegett fejjel bementünk, ő pedig úgy csukta be mögöttünk az ajtót, mintha attól félne, hogy gonosz szellemek loholnak a sarkunkban. Jött utánunk, fürkészve nézegette az arcunkat. – Halljam! Ittatok, drogoztatok?

– Nem, anya – mondtam a magam nevében, mégis kettőnk helyett. – Jimmyék nagyon szép házban laknak. És mi segítettünk rendet rakni, de mert korábban jöttünk el, mint a többiek, nem tudhatjuk, hogy akik még maradtak, azóta mit csinálnak.

– Ez legyen Jacksonék gondja! Ők egyeztek bele a buliba! – csattant fel anya, de maga is rájöhetett, hogy ez milyen ridegen

hangzik. – Mindenesetre szép tőletek, hogy erre is gondoltatok… hogy van bennetek felelősségtudat. Ezt sem apátoktól örököltétek. Majd ti is megtanuljátok, és remélem, minél hamarabb, hogy egy férfi és a felelősségtudat antonímiák.

– Antonímiák? – kérdezett vissza Haylee.

– Ellentétes értelműek – mondtam.

– Ja, igen. Ez vicces, anya.

– Nem viccnek szántam. Ez a valóság. – Anya gyanakodva méregette Hayleet. – Na és mit csináltatok a bulin?

– Ó, hát megnéztünk egy nagyon jó filmet – szúrtam közbe. – *Ne bántsátok a feketerigót!* a címe.

– Filmet néztetek?

– Jacksonéknak van házimozijuk. Ettünk pizzát, ittunk ásványvizet, zenét hallgattunk – soroltam. Egy árva szó hazugság sem volt benne.

– Hát, apátok is folyton ígérgette, hogy csinál egy moziszobát, de ez is csak üres ígéretnek bizonyult. Na de most már ideje lefeküdnötök – közölte anya. – Holnap vásárolni megyünk, költeni akarom apátok pénzét. Kell néhány új dolog nekem… és nektek is.

Hayleere néztem. Attól féltem, azzal, hogy kerüli anya tekintetét, csak a gyanúját növeli.

– Köszönjük, anya – mondtam. – Jó éjszakát! – Megfogtam és megmarkoltam Haylee kezét, mielőtt hozzátettem: – Jól éreztük magunkat.

– Köszönjük, anya. Jó éjszakát! – visszhangozta Haylee, és sietve elindultunk a lépcső felé. Úgy éreztem magam, mint egy csempész, aki sikeresen átjutott az ellenőrző kapun.

Haylee megelőzött. Azt hittem, nyomban bezuhan az ágyba, ehelyett azzal lepett meg, hogy felém fordult, és a tekintete lázasan csillogott, mint egy új lángra lobbanó gyertya.

– Alig várom már, hogy mindent elmondhassak.

– Mit?

– Pizsamába bújok, és ha anya elaludt, átjövök hozzád.

– Minek? – kérdeztem. – Mi volt?

– Megtörtént – súgta Haylee.

– Megtörtént? Micsoda?

– Kétszer is – mondta Haylee, és azzal már el is tűnt a szobájában, én meg csak álltam ott bambán. De aztán sietve én is bementem a szobámba, mert hallottam, hogy anya eloltja a lámpát, és felfelé indul a lépcsőn. Tudtam, hogy még benéz hozzánk, mielőtt lefekszik. Először hozzám jött. Már pizsamában voltam, és a fürdőszobába indultam, hogy fogat és arcot mossak.

– Sokkal könnyebb és csodálatosabb volt, amikor még egy szobában voltatok – mondta anya.

– De már nem vagyunk kislányok, anya.

– Tudom. Kár – mondta erre ő. – Meg kellene állítani az időt a családi életben akkor, amikor mindenki a legboldogabb, különben minden széthullik.

Anya adott egy jóéjtpuszit, hátrasimította a hajamat, és magában mosolygott valami régi emléken, aztán átment Hayleehez. Azt reméltem, Hayleenek volt annyi esze, hogy legelőször is fogat mosott, hogy ne érződjön rajta semmi. Vártam, hogy anya felemeli-e a hangját, de semmi rendkívülit sem hallottam. Anya végül eloltotta a lámpát a folyosón, és bement a saját szobájába.

Mire kijöttem a fürdőszobából, Haylee már ott terpeszkedett az ágyamon. A lázas izgalom majd szétfeszítette, hogy elmondjon valamit, és ez felbosszantott. Én nagyon jól éreztem magam Matt-tel. Nagyon megkedveltem, az együttlétünk emléke átmelegített, és alig vártam már, elaludjak és róla álmodjak. Hayleen azonban látszott, hogy akár egész éjszaka is kész mesélni. Ráadásul az arcára volt írva a „megelőztelek" kifejezés, ami irritált.

– Szóval, mire utaltál? – kérdeztem, és összehajtogattam az elöl maradt ruháimat, eltettem a cipőmet.

– Az ég szerelmére, ülj már le, Kaylee! Annyi mindent kell elmondanom.

– Késő van már – mondám. – Anya holnap korán fog ébreszteni bennünket. Te is hallottad.

– Ne légy már ilyen gyerekes. Ma elvesztettem a szüzességemet – bökte ki Haylee. – Erre utaltam.

Tudtam, hogy ez történt, de nem akartam hallani, ám erre esélyem sem volt.

– Miért csináltad? Hisz még alig ismered – mondtam.

– Az nem számít. De jóképű, és már nem szűz. Érdemes volt hagyni, hogy ő vegye el az enyémet. Toby Sue-tól és Melanie-tól tudom, hogy ez milyen fájdalmas, hogy ők nagyon véreztek, és mennyire fájt nekik utána. Az egész úgy hangzott számomra, mintha a fogukat húzták volna ki. Melanie például azóta nem is szexelt. Mi jó van ebben? Valószínűleg azok a fiúk is, akikkel együtt voltak, akkor csinálták először, és nem is nagyon tudták, hogyan kell csinálni. Amolyan durrbele, köszönöm, asszonyom

szeretők voltak, már ha az ilyenek egyáltalán szeretőnek nevezhetők.

– Ezt meg hogy érted?

– Á, ez egy olyan kifejezés, amit Toby Sue-tól hallottam. Azt jelenti, hogy a fiú előbb megy el, még mielőtt orgazmusod volna, aztán megköszönve gyorsan továbbáll. Az ilyenek önzők és tapasztalatlanok. Jimmyről pedig tudtam, hogy tapasztalt.

– Kitől tudtad?

– Val Hepworth mondta, aki lefeküdt vele néhány héttel korábban náluk, és nagyon élvezte. Azért csináltam, mert Paige Blackman azt mesélte, hogy ő is lefeküdt vele, és hogy nagyon jó volt.

– Vagyis ezért kezdtél ki vele?

– Ő kezdett ki velem – monda Haylee sértődötten. – De én döntöttem el, hogy akarom-e, vagy sem.

Leültem az ágyra, Haylee felült, nekitámaszkodott az ágytámlának, és széttárta a lábát.

– Egy picit érzem, de nem véreztem – mondta büszkén.

– Pedig én úgy tudom, hogy ez elkerülhetetlen.

– Ha a szűzhártya nem szakad át, akkor nem, de nekem van vibrátorom.

– Micsodád?

– Nem emlékszel? Mutattam neked az újságban Toby Sue-nál.

– De neked honnan lett?

– Paige-től kaptam. Az anyjának három is van, és az egyiket ellopta nekem.

– Fúj! – mondtam undorodva. – Valaki más vibrátorát használtad?

– Jól megmostam. Ne aggódj.

– Hová dugtad el?

– Az ágy aljára ragasztottam. Anya nem fogja megtalálni. Mondhatom, komoly segítség volt. Odaadom, és te is felkészülhetsz a nagy eseményre.

– Nekem nem kell. Én nem akarok így gondolni rá.

– Persze, mert te a fellegekben akarsz lebegni, hegedűszóra. Ne légy már ilyen gyerekes, Kaylee.

– Ne gyerekezz.

– Akkor ne légy az – mondta Haylee. Egy pillanatig duzzogott, majd megint elmosolyodott. – Nem döntöttem el előre, hogy ma fog megtörténni, azt hittem, csak közel jutunk hozzá, és várok még vele, mondjuk, a következő alkalomig, de annyira jól csinálta. Jimmy nem erőszakoskodott, vagy ilyesmi. De amikor felmentünk a szobájába, és csókolóztunk, a péniszére tette a kezem. Nem is vettem észre, hogy már elővette.

– Azt hiszem, nem akarom hallani a részleteket.

– Dehogyisnem. Hagyd már abba. Tudnod kell, milyen. És örülj, hogy én mondom el, nem valamelyik féltékeny barátnőd vagy valaki más. Szóval, ettől annyira felizgultam, hogy mielőtt még észbe kaptam volna, Jimmy már húzta is le a ruhámat meg a bugyimat. Én meg levettem a melltartómat. Nem akartam, hogy ő bajlódjon vele, s közben lelohadjon.

– Haylee, nem hiszem el, hogy mindezt elmondod nekem.

– Pedig hidd csak el. Jimmy le sem vetkőzött egy darabig, de csókolt mindenhol, ahol ért, szó szerint mindenhol, Kaylee.

Amikor ott volt a szája, azt hittem, mentem elájulok. Hangosan zakatolt a szívem, s a szoba is megpördült velem. Aztán ő is levetkőzött. Az ágy mellett a fiókban ott volt, amire szüksége volt.

– Milyen előrelátó. Járhatott már néhány lány a szobájában.

– Na és aztán. Mondtam már, hogy tapasztalt, nem?

– És téged nem zavart, hogy már másokkal is csinálta?

– Miért zavart volna? Nem vagyunk eljegyezve. És persze ő is tudta, hogy még szűz vagyok.

– Honnan?

– Tudta.

– Te mondtad meg neki?

– Azt mondta, az a legfontosabb, hogy lazítsak – folytatta Haylee, elengedve a kérdésemet a füle mellett. – Főleg ott lenn – mondta a kezét az altestére téve. – Azt mondta, vigyázni fog, óvatos lesz. De amikor hozzálátott, én egyáltalán nem akartam, hogy óvatos legyen. Szerintem őt is meglepte, hogy mennyire jó vagyok – mondta Haylee büszkén. – Ja, meg azt is mondta, hogy ne aggódjak a vér miatt, majd ágyneműt cserél és kimossa.

– Milyen figyelmes.

– Aztán jól meglepődött, hogy nem véreztem – mondta Haylee mosolyogva. – Ekkor elmondtam neki Paige anyjának vibrátorát.

– Ezt is elmondtad neki? Felkavarodik a gyomrom – mondtam. – Menjünk aludni.

– De van még más is, Kaylee. Meg kell hallgatnod. Tudom, hogy te is ezt fogod csinálni Matt Teslerrel.

– Én nem vagyok olyan biztos benne.

– Hát, ha te nem, akkor talán majd én. Egész jóképű.

Hirtelen minden vér az arcomba szökött.

– Aludni szeretnék, Haylee. Fáradt vagyok.

– Nem is érdekel, milyen volt másodszorra? Jimmy teljesen odavolt, hogy rövid időn belül újra akartam csinálni.

– Örülök, hogy begyűjtöttél néhány jó pontot nála. Biztos lehetsz benne, hogy szét fogja kürtölni, és nem tehetünk ellene semmit.

– Ez igaz. Valószínűleg elbüszkélkedik vele. Nem is értem, miért van az, hogy a fiúk nagydobra verhetik a szexuális életüket, mi meg nem. Ez nem igazság.

– Majd az ENSZ-hez fordulok holnap reggel a problémával – szűrtem a fogaim között a szavakat, és felálltam, jelezve, hogy ideje mennie.

Haylee összehúzott szemmel fixírozott.

– De te is a fiúkat szereted, ugye? Nem szeretném, ha kiderülne, hogy valami baj van velem is.

– Ne aggódj, Haylee. A fiúkat szeretem.

– Akkor jó – fújta ki megkönnyebbülten a levegőt. – Most aludj rá egyet, aztán visszatérünk rá. Biztos, hogy még meg fogod köszönni nekem.

– Ha anya megtudja…

Haylee, az üstökös visszatért, csak úgy villámlott a tekintete.

– Eszedbe ne jusson egy szót is szólni neki!

– Nem szólok. Persze hogy nem. Ugyanúgy megszenvedném. Ezt mindketten tudjuk. Csupán arra gondoltam, ha Jimmy Jackson szétkürtöli, és a fiúk beszélni

kezdenek róla, és eljut valamelyik szülő fülébe, onnan egy másikéba és végül anyáéba, akkor ott állunk megfürödve.

Haylee valamelyest megnyugodott, de aggodalom is csillant a szemében.

– Ez nem fog megtörténni, vagy ha mégis, letagadom, és azt mondom majd, csak a szája jár, hogy nagymenőnek lássák. Te meg támogatsz benne. Világos?

– Igen, Haylee. Hisz nekünk védenünk kell egymást, nem igaz?

– Ahogy mondod – felelte. Kifelé menet még megállt a küszöbön. – A lényeg, amit el akartam mondani, mielőtt elrontottad a kedvemet, az, Kaylee, hogy élveztem, nagyon élveztem. És ettől idősebbnek is érzem magam, ugyanúgy, mint amikor először jött meg a menzeszem. – Egy pillanatra elgondolkodott, majd mosolyogva hozzátette: – És nem kell félned, hogy elhappolom Matt Teslert. Engem nem érdekelnek a szűz fiúk.

– Honnan veszed, hogy az?

– Lerí róla. Ha egyszer már csináltad, akkor el tudod dönteni – vont vállat. – Olyan ez, mintha új szemet kaptál volna, olyan szemet, ami sokkal többet lát. Szép álmokat, testvérkém! – dobott egy jóéjtpuszit, azzal visszament a saját szobájába.

Haylee szavai ott lebegtek a levegőben, és se-hogysem akartak továbbállni. Amikor leoltottam a lámpát és lefeküdtem, másra sem tudtam gondolni, csak arra, ahogy leírta nekem az együttlétüket. Elképzeltem magunkat Matt-tel. Tudtam, hogy az teljesen más lesz. Mert hiába állította Haylee, neki mennyire jó volt, számomra úgy hangzott, hogy csak ki akart pipálni valamit;

sokkal inkább beavatás, semmint szerelem volt, amit csináltak. Én nem ilyen szexet kívántam magamnak, és ha ettől prűdnek tartanak, ám legyen.

Amikor végül lehunytam a szemem, hirtelen nagyon megkönnyebbültem, és boldognak éreztem magam.

Semmi kétség.

Haylee és én ugyan egypetéjű ikrek vagyunk, mégis annyira különbözünk egymástól, mintha más-más családba születtünk volna.

9

Anya már indulásra készen állt, mire Haylee meg én lementünk reggelizni. A haját szépen feltűzte. De abból, ahogy az edényekkel zajongott és a fiókokat csapkodta, tudtam, hogy valami bántja. A telefont nem hallottam csöngeni, és apa számítógépén nem nagyon nézegette az e-maileket, így aztán nem gondoltam, hogy bárki mondhatott volna neki valamit rólunk vagy apáról, ami felizgathatta. Összenéztünk Hayleevel, és meghunyászkodva mentünk a reggeli italunkért. Anya mindig gondosan, két sorba odakészítette a vitaminjainkat is a narancslé mellé.

– Rántottát készítek – közölte olyan hangon, ami azt jelentette, hogy eszünkbe ne jusson tiltakozni. Még csak ránk sem nézett. Úgy verte fel a tojásokat a tejjel, ahogy egy boszorkány kotyvasztja elszántan a bájitalát.

Mivel az asztal már meg volt terítve, leültünk. Haylee először megijedt, aztán gyanakvó képet vágott. Azt hiszi, hogy miután elment, rohantam anyához mindent elmesélni? Megráztam a fejem, de ő csak nézett rám vádlón. Anya nem vette észre, és nem kezdett faggatni bennünket.

– Ne üljetek ott úgy, mintha vendégségbe jöttetek volna. Csináljátok meg a pirítósaitokat! – parancsolt ránk. Mindketten felpattantunk. Anya egy évvel korábban úgy döntött, most már ihatunk kávét a reggelihez. Míg a kenyerek pirultak, töltöttem

egy-egy csészébe. Hayleeét odatettem a tányérja mellé, ő pedig egy tányéron odahozta a pirítósokat. Anya továbbra is hallgatott. Elkészült a tojás, és anya mindegyikünk tányérjára kiszedett nyolc nagy kanállal. Majd ellépve nézte, ahogy eszünk.

– Te nem reggelizel? – kérdeztem tőle.

– Nem vagyok éhes. Majd eszem valamit később.

A szokott tempónkban láttunk hozzá, de az, hogy anya végig minket nézett, nyugtalanná tett bennünket. Végül egy bögre kávéval a kezében ő is leült. Először a kávéjára nézett, aztán ránk, és a szája megremegett attól, ami a fejében járt. Haylee nagyon megijedt. Mindketten visszafojtott lélegzettel vártunk.

– Bele kellett egyeznem, hogy az apátokkal elmenjetek vacsorázni ma este – bökte ki aztán összeszorított fogakkal anya. – Nem szóltam az este, mert nem akartam, hogy rosszul aludjatok, ahogy én.

– Vacsorázni? – visszhangoztam.

– Gondolhatjátok, mennyire nem szívesen egyeztem bele, de az ügyvédem azt mondta, nem tehetek mást. De bármit állít is apátok, hazudni fog – folytatta anya sebtében. – Ám remélem, hogy jó lecke lesz számotokra. Látni fogjátok, hogy tud egy férfi mellébeszélni, hogyan tudja megmagyarázni az önző viselkedését. Engem fog gonosznak lefesteni, magát pedig áldozatnak.

– Hogy lehetne ő az áldozat? – kérdezte Haylee. – Ő hagyott el bennünket másvalaki miatt.

– Pontosan – kapott a szón anya, majd elmosolyodott. – De nem aggódom miattatok. Benneteket nem lehet egykönnyen ellenem fordítani.

– Hát persze hogy nem! – vágta rá Haylee.

Ó, ha anya tudná, hogy Haylee valójában mit gondol róla! De azért magam is helyeseltem, csak aztán hozzátettem még valamit, ami nagyon nem tetszett anyának.

– Bár ne így történt volna, hisz tudom, hogy valamikor mennyire szerettétek egymást.

– Még hogy *szerelem?* – Anya elhúzta a száját, mintha a szó fizikai fájdalmat okozna neki. – Az állati ösztön gyakran álcázza magát szerelemnek – jelentette ki. Elkerekedett szemmel hallgattuk, hogy a szexuális vágyról beszél. – A nők mindig hátrányban vannak. Mihelyt az ember lefekszik egy férfival, az máris azt hiszi, hogy birtokolhatja. Ezt jól véssétek az eszetekbe, és legyetek tudatában, miért nem okos dolog, ha túl olcsón vagy túl hamar adjátok oda magatokat valakinek.

Jelentőségteljesen Hayleere pillantottam. Ő sietve folytatta az evést. Anya csak meredt maga elé, nem érzékelte, mi történik.

– Az igazi szerelem az önfeladással ér fel. Az ember eldobja a természetes védekezési ösztönét, bizalomra és függőségre váltja. – Anya elhallgatott, és Hayleeről rám nézett. – A szerelem, az érzés, amit majd annak hívtok, nagyon-nagyon veszélyes lehet. Mert a férfiak nem ennyire érzékenyek. Még azt sem veszik észre, ha megbántottak valamivel, és aztán, ahogy már mondtam, a végén mindenért téged okolnak. Szóval, óvatosan a kamaszévekkel. Érzelmi aknamező az egész. Örök ígéretek nem léteznek, még az esküvőtök napján sem.

– De azért, ha vigyázunk, szórakozhatunk is velük, nem? – próbálkozott Haylee.

Bár ne szólt volna egy szót sem. Amilyen hangulatban anya most volt, a másik nem említésével az ember ingoványos talajra lépett.

– Ha óvatosak vagytok? – Epésen felnevetett. – Ez az önáltatás csúcsa, majd meglátjátok. Amikor az emberek azt mondják, hogy soha nem lehetünk elég óvatosak, az azt jelenti, hogy az ember soha nem is volt képes óvatosságra. Pont. – Anya felállt.

Haylee rám nézett, hogy lássa, mondok-e valamit. Én a fejemet ráztam. Nagyon szerettem volna, ha ő is csendben marad. Nem ez volt a legalkalmasabb pillanat, hogy anyával a romantikáról beszélgessünk.

– Fejezzétek be az evést, és tegyétek a mosogatóba az edényeket! – adta most utasításba. – Én megyek, és teszek fel egy kis sminket és rúzst. Nem akarok úgy kinézni, mint egy kísértet. Pedig apátok pontosan ezt szeretné.

Anya kiment, és elindult föl az emeletre, hogy valami jobbat hozzon ki magából. Amikor már hallótávolságon kívül volt, Haylee kifakadt:

– Soha többet nem fog randizni engedni bennünket!

– Nyugi – mondtam. – Ő is megnyugszik majd, ha ezen túl leszünk.

– Sosem leszünk túl semmin. – Haylee duzzogva ült a székén.

Leszedtem az asztal, és elmosogattam a serpenyőt.

– Öntsd ki a kávét, és mosd el a főzőt! – utasítottam Hayleet anya stílusában.

Ő felnyögött, de engedelmeskedett. Aztán felmentünk, hogy mi is rendbe szedjük magunkat a vásárlásra. De közben megszólalt a telefon. Matt hívott.

– Megúsztátok az inspekciót az este?

– Épphogy – feleltem. Mielőtt rákérdezhetett volna, jobbnak láttam, ha tudatom, ma teljességgel lehetetlen találkoznunk. – Anya ki van kelve magából, amiért este apával vacsorázunk. Nekünk sem lesz kellemes, de meg kell lennie.

– Ó, sajnálom. Jimmy már hívott, abban reménykedve, hogy összehozhatunk még egy dupla randit.

– Sajnos erre gondolnunk sem lehet addig, míg anya kicsit össze nem szedi magát. Annyira keserű és letargikus, annyira lelombozza a férfi-nő téma, hogy ha csak randit említenénk, szétrobbanna.

– Ejha!

– Velünk sokkal bonyolultabb minden, noha Haylee próbál úgy tenni, mintha nem így lenne, Matt. Így aztán nem is hibáztatlak, ha úgy döntesz, hogy nem tudsz mit kezdeni velünk... *velem.*

– De én hibáztatnám magam – felelte ő. Ettől nyomban jobb kedvem lett. – Majd kitalálunk valamit. A kihívásoktól igazán izgalmas az élet.

– Az én csillagász filozófusom.

Matt elnevette magát.

– Bizony, a csillagok megmondják nekünk, mit tegyünk és mikor. Csak hinni kell benne.

– Annál rosszabb már nem lehet, mint amiben most hiszünk – mormoltam.

Megígértem, hogy felhívom vacsora után, akármilyen késő lesz is. Ő meg azt mondta, otthon lesz, mintegy jelezve, hogy nem fog más lány után futni. Teljesen bizonyos voltam abban, hogy Jimmy ilyesmit nem tenne. Amikor összetalálkoztam a folyosón Hayleevel, elmondtam neki, hogy Matt az előbb telefonált, és hogy Jimmy mivel hívta fel.

– A francba! – csattant fel Haylee. – Miért kell nekünk ennyit szenvednünk?

Hajszál híján felkacagtam.

– Mert ők a szüleink, Haylee. Természetesen ezt szenvedjük meg. Mert épp most esik szét a családunk.

– Az már a születésünk napján megtörtént – fintorgott Haylee, és előttem indult el lefelé a lépcsőn.

Egész úton duzzogott az áruház felé menet. Anyának ez sem tűnt fel, mert kizárólag a gyalázkodással volt elfoglalva, átkozta a randevúkat és a szerelmeket. Azokról az időkről mesélt, amikor apával randizgatott, és azt állította, hogy mindig is fenntartásai voltak vele kapcsolatban, de a végén teljesen elvakították a tökéletes szerelemről és házasságról szőtt ábrándjai.

– Mindig is flörtölt más nőkkel, de nekem azt mondta, hogy az semmi, és mindig a nőket okolta érte. Már az elején gyakran kimaradozott. Én meg naiv voltam, nem gyanakodtam, pedig biztos, hogy már akkor is volt viszonya, hol ezzel, hol azzal. És hiába mondja, hogy teljesen elkeserítette, amiért minden időmet és energiámat nektek szenteltem. Ezzel akarja mentegetni az önző vágyait.

Hayleere néztem, aki hátul ült. Szeretett ott ülni, amikor anyával mentünk valahova, mert így könnyebben titkolhatta a reakcióit. Anya gondolatai ugyan máshol jártak, de sajnos mindez pont akkor történt, amikor Haylee úgy gondolta, most kezdődött el az igazi szerelmi élete. Ezért képtelen volt palástolni az érzelmeit. Átadta magát a mérgelődésnek és az önsajnálatnak.

– De azért nagyon sok férfi és nő marad házas és hűséges a másikhoz, nem, anya? – próbálkozott.

– Már amennyire te meg én tudhatjuk – mondta anya. – De ha kinyitnál egy szekrényt ezekben az otthonokban, undorító titkokra lelnél. Csak hát szándékosan nem vesznek tudomást az igazságról, áldott tudatlanságban élnek.

A pesszimizmusa sokkal inkább elkeserítette Hayleet, mint engem. Én még mindig hittem, hogy ha anya túljut a váláson, megnyugszik, és nem lát mindent ilyen sötéten.

A válás kicsit olyan, mint a halál, és noha a szeretett lény elvesztése nagyon elszomorítja az embereket, mégis továbbmennek, és végül újra lesznek reményeik. Mert nincs más választásuk. Egyszer talán anya is belátja, és rájön, hogy nem keseríthet el ennyire minket.

Kigondoltam valamit, amivel talán sikerül jobb belátásra bírnom.

– De ha szomorú és depressziós leszel, akkor nem apa győzött?

Úgy nézett rám, mintha hirtelen lemostam volna egy ablakot, amin most tökéletesen kilát.

– Igen, ebben igazad van, Kaylee. – Belenézett a visszapillantó tükörbe. – Te is így gondolod, Haylee?

– Pontosan, anya. Épp erről beszélgettünk, mielőtt eljöttünk otthonról – hazudta.

– A lányaim. Az én lányaim – sóhajtotta anya bólogatva. – Ez eldőlt. Veszek nektek valami szépet a vacsorához. Azt akarom, hogy csinosak és vidámak legyetek, hadd lássa apátok, mit veszített. Először ez, aztán magamnak is veszek valami új ruhát. Mert engem is meghívtak vendégségbe – mondta, amivel meglepett bennünket. – Vacsorára megyek Melissa Clarkékhoz.

– Mikor? – kérdezte Haylee.

– Jövő pénteken – válaszolta anya. – Már a kozmetikushoz is bejelentkeztem. De tulajdonképpen csak most döntöttem el, hogy tényleg elmegyek, hála annak, amit az előbb mondtatok, lányok. Hát persze hogy nem várhatom összegömbölyödve a halált. A babáim szájából kellett hallanom az igazságot. .. ti vagytok a fény az én alagutam végén.

Hayleere néztem. Izgatottan csillogott a szeme, és pontosan tudtam, miért. Már azt tervezgette, hogy meghívja hozzánk Jimmyt és Mattet aznap, amikor anya vendégségbe megy. Máris szőtte a közös tervünket. Amikor az áruháznál kiszálltunk a kocsiból, odajött hozzám, és amikor anya eltávolodott, a fülembe súgta:

– Akármi történjék is ma este, ha hazaértünk, anyának azt fogjuk mondani, hogy apa rémes volt, nagyon rosszul éreztük magunkat.

Az én okos és cselszövő testvérem, gondoltam magamban. Sokkal jobban értett az alakoskodáshoz, mint én, és ez így is

maradt. Idejekorán fel kellett volna ismernem, de sajnos bennem élt a bizalom.

Anya a drága holmik osztályára vitt bennünket, eltökélte, hogy a szokásosnál többet fog költeni. Megállt a Ralp Lauren ruháknál. Eddig ezek mellett mindig elmentünk. Mielőtt még az eladó a segítségünkre sietett volna, anya leemelt egy fekete koktélruhát. Az árcédulán háromezer dolláros ár virított, és ő kettőt akart belőle. Tagadhatatlanul szép ruha volt, ujjatlan.

Az eladó épphogy odaért, anya máris közölte:

– Ebből kérünk kettőt, ugyanabban a méretben.

– Azonnal – készségeskedett az eladó, mintha minden fiatal lány anyja naponta ilyen ruhákat vásárolna. Keresgélt a felakasztott holmik között, és máris talált még egyet.

– Próbáljátok fel! – intett anya a próbafülkék felé a fejével. Némán elvettük a ruhákat, és bementünk egy fülkébe. Nagy falitükör volt benne.

– Ezt nem hiszem el! – ámuldozott Haylee, és gyorsan nekiállt levetkőzni.

– Én sem – feleltem. Anya mindig olyan ruhákat választott ki, amelyek stílusban és méretben pontosan hozzánk illettek. Ebbe a ruhába is úgy csusszantunk bele, mintha ránk szabták volna. Felhúztam Haylee cipzárját, ő meg az enyémet. Aztán csak bámultuk magunkat a tükörben.

– Ebben már idősebb fiúkkal, sőt férfiakkal is mutatkozhatok – jelentette ki Haylee. – Mindketten idősebbnek látszunk benne a korunknál.

– Szerintem a legtöbb férfi hamar rájönne az igazságra.

– A te esetedben igen. De az enyémben nem – vetette oda Haylee dacosan, és kiment.

Az anya mellett ácsorgó eladó teljesen elképedt. Úgy festettünk, mintha egy lány ment volna be a próbafülkébe, aztán visszafelé magával hozta volna a tükörképét. Mielőtt eljöttünk hazulról, egyformára fésültük a hajunkat, és egyforma rúzst tettünk fel.

– Új fülbevalók is kellenének – mondta anya szinte csak magának.

– Tökéletesen hozzáillőt keresünk. Mindkettőjüknek – bólintott az eladó.

Anya úgy nézett rá, mintha most csöppent volna ide a bolygóra.

– Hát persze hogy mindkettőjüknek! – háborodott fel. – Hogy nézne ki, ha csak az egyiknek lenne, a másiknak meg nem? Na mindegy – tette még hozzá, mielőtt szerencsétlen nő szóra nyithatta volna a száját. – Maradjon rajtatok a ruha, amíg kiválasztjuk az ékszereket – mondta nekünk. – És cipő is kell. Velünk jön? – kérdezte az eladónőtől.

– Természetesen, asszonyom. Erre tessék!

Az ékszerosztályon csupán egy pár olyan gyöngyös fülbevaló volt, amit anya elsőre kinézett nekünk, ezért másikat vett meg dupla árért. Ezután kiválasztottuk a cipőket. Én közben kiszámoltam, hogy hétezer-ötszáz dollárnál tartunk. Visszaöltöztünk a régi ruháinkba, és kezünkben a dobozokkal elindultunk, hogy anya is ruhát keressen magának a Clark-vacsorára. Persze ahhoz is új cipő kellett, és egy nyakláncot is kiválasztott, amikor a fülbevalók közt válogatott.

– Szerintem mindegyik nő ezt teszi, ha válik – súgta oda nekem Haylee, ahogy anya mögött vonultunk. – Támadást intéz az exe bankkártyája ellen. Szerencsénkre. Én fel is veszem a cipővel meg a fülbevalóval az első adandó alkalommal. Ez a ma esti nem számít, hisz csak apával leszünk.

– És hol fogunk vacsorázni? – kérdeztem anya mellé lépve.

– Ő a London House-ba akart vinni benneteket, de mondtam, hogy ott nem éreznétek jól magatokat nélkülem, ezért a Cheekyt javasoltam. Az kétszer olyan drága. Ha rajta múlt volna, akkor egy gyors-étterembe ültet be titeket – jegyezte meg egy grimasz kíséretében. – Hatra jön értetek. Szeretném, ha időben elkészülnétek, mert nincs kedvem jópofizni vele.

– Ó, időben elkészülünk – nyugtatta meg Haylee. – Mi is szeretnénk minél hamarabb letudni.

Anya elgondolkodva pillantott rá, én pedig lélegzetvisszafojtva vártam, mi lesz. Ha anya úgy veszi, hogy ugratjuk, akkor nekünk annyi, az rosszabb, mintha örömmel készülnénk arra, hogy apával találkozzunk.

– Úgy értem, biztos unalmas lesz vele – tette hozzá sietve Haylee. – Nem, Kaylee?

– Aminek meg kell lenni, annak meg kell lenni – mondtam.

– Így van – biccentett anya, és a szeme villanásával jelezte Hayleenek, hogy jobb lenne, ha tartaná a száját.

Furcsa volt látni, milyen fontos számára, hogy apa milyen ruhában lát bennünket a vacsoránál. A frizuránkra és a sminkünkre is úgy ügyelt, mint egy producer valami fontos tévés forgatáson. Kétszer is rúzst váltatott velünk, és apróbb

trükkökkel igazított ezt-azt a sminkünkön, ahogy azt még modellkorában tanulta,

– Apa fotókat akar csinálni rólunk? – kérdezte Haylee.

– Mentálisan feltétlenül – mondta anya. – Mint mindenki, aki meglát benneteket. És rá fog jönni az az ember, hogy mit veszített. Egy életen át kísérteni fogja.

Amikor elkészültünk, még egyszer végignézett rajtunk mindent, majd lementünk a nappaliba, hogy ott várjunk. Mozdulnunk sem szabadott, szoborként üldögéltünk, nehogy egy gyűrődés is legyen rajtunk. Pár perccel hat előtt apa becsöngetett. Szokatlan dolog volt, hisz ez az ő háza.

Anya nyitott ajtót, és csak állt ott szótlanul, mintha el akarná állni apa útját, vagy meggondolta volna magát, és mégsem engedelmeskedne az ügyvédje tanácsának. Majd ahelyett, hogy utat engedett volna, bekiabált:

– Haylee, Kaylee!

Felálltunk, és odamentünk az ajtóhoz, ahol apa öltönyben-nyakkendőben várakozott.

– Hűha! – kiáltott fel, amikor meglátott bennünket. – Gyönyörűek vagytok.

– Sikerült észrevenned? – kérdezte pikírten anya. Apa rámeredt, azon tanakodva, mondjon-e erre valamit, de aztán hátrébb lépve csak gálánsan intett:

– Mehetünk, hölgyeim?

Én indultam meg elsőre, és megálltam anya előtt. Haylee is odajött, anya mindkettőnket megölelt.

– Ha kényelmetlenül érzitek magatokat, hívjatok, és már megyek is értetek – súgta.

Apa új kocsit vett magának, egy Mercedes szedánt.

– Egy új autó! – kiáltott fel Haylee önkéntelenül.

– Hogy ezzel jöhessek értetek – magyarázta apa. – Ki akar elöl ülni? Hazafele meg majd cseréltek.

– Mindketten hátraülünk most is, és hazafelé is – mondta Haylee hangosan, hogy anya is hallhassa az ajtóban.

Lopva odasandítva láttam, hogy anya elmosolyodik. Apa megvonta a vállát, és kinyitotta a hátsó ajtót. Haylee szállt be elsőnek, én utána. Apa becsukta az ajtót, visszanézett anyára, beült, indított, és kihajtott a ház elől.

– Természetesen eddig is tudtam, srácok, hogy milyen szépek vagytok – mondta. – Csak idősebbnek látszotok, mint amikor utoljára láttalak benneteket.

– Ez így van – biztosította Haylee. – Idősebbnek látszunk, mint az osztálytársnőink.

– Ó, tényleg? Meséljetek az iskoláról. Hogy megy?

– Még mindig kitűnőek vagyunk – mondtam.

– Nem lep meg.

– És a családi szomorúság ellenére tegnap bulizni voltunk – dobta be Haylee.

– Komolyan? Elengedett benneteket?

– Nem kellett elszöknünk – nyugtatta meg Haylee. – Anya nem egy szörnyeteg.

Tudtam, miért mond ilyeneket. Azért beszélt ilyen keményen és ridegen apával, mert anya kedvében akart járni, rávenni, hogy több mindent megengedjen nekünk, de engem mégis bántott, ahogy apát kezelte, annak ellenére, hogy apa elhagyott minket.

– És milyen az új családod? – kérdeztem. Őszintén kíváncsi voltam rá, nem szemrehányásnak szántam.

– Nem mondanám, hogy ők az új családom. Úgy értem, Cindynek van két gyereke, egy fiú, Thomas, ő tízéves, és egy kislány. Mercedes még csak nyolc.

– Egy autóról nevezték el? – csapott le nyomban Haylee. – Mercedes? – Kajánul felnevetett.

– Nem – rázta a fejét apa. – Cindy volt férje kubai, és az ő édesanyja után kapta a nevét. A Mercedes Szűz Máriára utal egy spanyol jelzős szerkezetben. Maria de las Mercedes, vagyis Mária, a malaszttal teljes. Mielőtt Cindyvel találkoztam volna, én sem tudtam. – Apa mosolyogva hátranézett ránk a válla felett.

– És hol találkoztatok? – kérdeztem.

– A munka kapcsán. Az egyik olyan cégnél, amit meg akarunk venni.

– Vagyis akkor neked fog dolgozni – mondta Haylee.

– Igen, azt hiszem. Már ha továbbra is dolgozni akar. De most meséljetek a buliról. Hol volt?

– Egy ismerősünknél – válaszolta Haylee, és oldalba bökött. – Megnéztünk egy filmet. Lehet, hogy már te is láttad.

– Melyiket?

– Mi is volt a címe, Kaylee?

– *Ne bántsátok a feketerigót!*

– Remek film. A könyvet is olvastátok? Kötelező?

– Micsoda? – kérdezte Haylee.

– A könyv – feleltem. – Hogy kötelező olvasmány-e. Nem. Ez szabadon választott. És ha választjuk, akkor olvasónaplót kell írni róla.

– Hát, legalább a filmet láttátok. De szerintem olvassátok el a könyvet is.

– El fogjuk.

– De ez csak szabadon választott! – berzenkedett Haylee. – Lehet, hogy én majd valami mást választok.

Apa ezután azokról a könyvekről beszélt, amiket a középiskolában meg az egyetemen szeretett olvasni. A fennmaradó úton szinte úgy éreztem, mintha igazából semmi sem változott volna. Még anyát is ott láttam az első ülésen. Mikor siklott ki minden?, tűnődtem.

Mindjárt, miután helyet foglaltunk az asztalunknál, választ kaptam a kérdésemre. Az emberek, mint mindig, ezúttal is megbámultak bennünket, amiért ilyen egyformák vagyunk, és egyformán öltözünk. Amióta csak az eszemet tudom, ha elegáns éttermekbe mentünk, mindig olyan helyre ültünk, hogy mindenki jól láthasson bennünket. Anya mosolyogva fogadta a dicsérő megjegyzéseket. Szeretett büszkélkedni velünk. Apa is persze, de ő sokkal visszafogottabban. Most is feszengett kicsit, zavarban volt, mintha legszívesebben letagadná, hogy ismer bennünket.

– Szóval, ki mit kér? – kérdezte, amikor már az étlapot tanulmányoztuk. Ő rendelt magának egy whiskey-t szódával, mi pedig jeges teát. Anya igazat mondott. Ennyire drága étteremben eddig még nem voltunk.

– Rákhoz mit szólnál? – nézett rám Haylee.

– Az finom.

– Rendben. – Haylee becsukta az étlapot.

Mosolyogva megráztam a fejem. Haylee abban a hitben volt, hogy mindkettőnknek rendelt.

– Én borjúsültet kérek.

– Szeretjük mi azt? – lepődött meg Haylee.

– Még soha nem kóstoltuk, de tudom, mi az, és már régóta szerettem volna enni – feleltem.

– Akkor én is azt kérek.

– Ha velem vagytok, nem kell ugyanazt enned, mint Kayleenek – mondta neki apa. – Számomra ti soha nem egy gyerek voltatok két példányban, bár ez otthon bűnnek számított.

Na, kezdődik, gondoltam.

– Én próbáltam rávenni anyátokat, hagyja, hogy különbözzetek, hogy saját magatok lehessetek, erre ő jött a teóriáival meg a kutatásokkal. – Apa elmosolyodott, amivel meglepett. – Olyan volt, mintha egy vakbuzgó fanatikust próbáltam volna meggyőzni, aki folyton a Bibliára hivatkozik. Sajnálom – mondta azután, hogy a pincér felvette a rendelést.

– Sajnálom, hogy feladtam.

– Ezért lett másik kapcsolatod? – kérdeztem.

Apa Hayleeről énrám nézett, igyekezett eldönteni, mennyire vagyunk már felnőttek, készen állunk-e egy ilyen beszélgetésre.

– Nem csak ezért. Minden férfinak és nőnek vannak szükségletei, és ezen a házasság sem változtat. Ez pedig azt jelenti, hogy az illető ezeket az igényeket a házasságon belül elégíti ki, ugyanazzal az emberrel, akit szeret, és akihez hű marad.

– Vagyis a szexnél vagyunk – mondta ki Haylee, mert ki nem állhatta a köntörfalazást.

Apa majdnem belepirult, de aztán vett egy mély levegőt. A válasza mindkettőnket meglepett:

– Igen, a szexről beszélek. Gondolom, ti máris többet tudtok erről, mint én.

Haylee elnevette magát. Apa mosolyogva felvonta a szemöldökét. Én nem nevettem.

– Lehet, hogy mégiscsak annyi idősek vagytok már, amennyinek kinéztek – jegyezte meg apa.

Semmivel sem okozhatott volna ennél nagyobb örömet Hayleenek.

– Hát persze. Pontosan tudjuk, mire gondolsz. Anya nem akart szexelni veled, amikor te akartál, ezért viszonyod lett, és ez vezetett a váláshoz, igaz?

Apa rám nézett, hátha én is akarok valamit mondani, de mert egy szót sem szóltam, folytatta:

– Hát, dióhéjban igen, de az életben semmi sem ilyen egyszerű, Haylee. – A végén jól megnyomta Haylee nevét.

A homlokomat ráncoltam.

– Vagyis te nem bánod, ha különbözünk, apa?

– Azóta nem, hogy megszülettetek. Persze hogy nem. De amikor szóltam, anyátok tüzet okádott rám. Ahogy az előbb is mondtam, ti két külön személyiség vagytok, akik történetesen kiköpött másai egymásnak külsőleg. De állítólag a világban mindenkinek van egy hasonmása.

– Úgy érted, belőlünk is van még kettő? – lepődött meg Haylee.

– Állítólag…

– Az én hasonmásom a szemem elé ne merészeljen kerülni! – tört ki Hayleeből.

Apa most először nevette el magát az este folyamán, és ez megtörte a jeget köztünk. Megérkezett az étel, apa meg fesztelenül mesélt a munkájáról, Cindyről és a gyerekekről. Elmondta, hogy félretett nekünk pénzt a továbbtanulásunkra, és azt is, hogy reméli, más-más iskolába megyünk.

– Meg kell tapasztaljátok, milyen úgy emberekkel ismerkedni, hogy a testvéretek nem lóg a nyakatokon. Így kiderül, mit gondolnak rólatok külön-külön – magyarázta. – Tudom, anyátok nem így gondolja, de ha egyetértetek velem, akkor ígérem, hogy harcolni fogok értetek.

– Kell egy kis idő, hogy eldönthessük – mondtam. – Amíg a dolgok kicsit meg nem nyugszanak, az ellenkezés csak olaj a tűzre…

Apa bólintott.

– Igazad van. Nagyon bölcs vagy, Kaylee.

Mint mindig, ha dicséretet kaptam, Haylee meg nem, dühös pillantással nézett rám.

– Mindketten így gondoljuk – szúrta közbe. – Már beszéltünk róla.

– Ó, hát persze. Nagyszerű, Haylee. Akkor majd óvatosan építgetjük a jövőt.

A jövő hallatán Haylee fejében máris a jövő péntek kezdett körvonalazódni.

Minden más untatta, kivéve, hogy nagyon ízlett neki, amit én rendeltem vacsorára. Apának erről az jutott eszébe, milyen jól főz Cindy, és hogy máris felszedett pár kilót. Mielőtt még

desszertet rendeltünk volna, újra elkomolyodott, és a megállapodásunkról beszélt. Megnyugtatott bennünket, hogy ő mindig, minden körülmények között mellettünk fog áll, és nyugodtan megkereshetjük, ha szükségünk van valamire, vagy ha bármilyen gondunk támadna. Tudtam, hogy anyára gondol.

A hazafele úton megint az iskoláról kérdezett, és arról, hogyan képzeljük el a jövőnket. Én, anya hatására persze, egyre többet gondoltam arra, hogy pszichológus leszek, talán gyerekpszichológus. Haylee felváltva hol filmsztár, hol modell vagy tévébemondó akart lenni. Engem mindig elgondolkodtatott, hogy amilyen érett szexuális téren, minden másban hihetetlenül gyerekes. Apa igyekezett nem elvenni Haylee kedvét a terveitől, de amikor én elmondtam, mit szeretnék, figyelmesen végighallgatott, és megígérte, hogy utánanéz, melyik iskolák jöhetnének szóba.

Haylee duzzogóra fogta, ahogy apa egyre jobban belemelegedett a témába, és fürgén kiszökkent a kocsiból, amikor megérkeztünk. Puszival búcsúztunk egymástól, és apa megígérte, hogy nemsokára újra együtt vacsorázunk.

– De majd jó előre szólj! – vakkantotta oda neki Haylee. – Tele vagyunk programokkal.

– Valóban? Hát ez nagyszerű, Haylee.

Anya majd kitépte a sarkaiból az ajtót, amikor kinyitotta. Megdermedve néztünk rá.

– Hát akkor még egyszer jó éjszakát, lányok! – köszönt el apa.

Haylee gyorsan ellépett, így lemaradt a második pusziról. Apa rám nézett, majd a kocsihoz lépett. Elindultam Haylee után, és anya bevágta mögöttünk az ajtót.

– Remélem, nem kell gyakran megismételnünk – fanyalgott Haylee. – Kín volt hallgatni, amit összehordott az új családjáról.

Anya megdöbbent, de örömmel hallotta.

– Komolyan? Ostobaság tőle.

– Mondtam neki, hogy jó előre szóljon, ha megint velünk akar vacsorázni, mert ki sem látszunk a programokból – sorolta tovább Haylee. Nagyon belemelegedett, én meg elképedten néztem, milyen jól csinálja.

– Igen, hát persze – motyogta anya.

– Mert azért nekünk nem kell elásnunk magunkat, amiért ezt tette velünk, nem igaz, anya?

– Persze hogy nem.

– Kayleevel is beszéltünk róla. Nem hagyhatjuk, hogy az osztálytársaink szánakozzanak rajtunk. Csak azért is boldogok leszünk, ha nem még boldogabbak. Ahogy te – jelentette ki mintegy végszóként Haylee.

– Ezt nagyon okosan gondoljátok. Igen, pontosan ezt fogjuk tenni. – Anya elmosolyodott. – Az én lányaim... – Mindkettőnket szorosan magához ölelt. – Nagyszerűen megleszünk.

Haylee önelégült mosollyal nézett rám, engem ettől mindig kirázott a hideg.

Ilyenkor úgy éreztem magam, mintha valami szörnyűséges dolog születne bennem, amit nem tudok megfékezni.

10

Hagytam, hogy Haylee kezdje győzködni anyát, engedje meg, hogy meghívjunk egy-két embert, amíg ő Clarkéknál vacsorázik. Nagyon szerettem volna újra együtt lenni Matt-tel, olyannyira, hogy eltűrtem, hazudozzon csak Haylee a terveinkről. Talán ezzel követtem el életem legnagyobb hibáját, mert Haylee, látva, hogy milyen könnyen tolerálom a hazugságait, egyre nagyobb galibákba rángatott bele, míg végül be nem következett a legrosszabb.

Vagyis kizárólag magamat okolhatom mindazért, amit Haylee elkövetett. Hagytam, hogy így legyen – azzal, hogy elnéző voltam.

Haylee egészen odáig ment, hogy rábeszélte Melanie Rosent és Toby Sue Danielst, mondják azt a szüleiknek, hogy átjönnek hozzánk bulizni. Hayleenek persze esze ágában sem volt áthívni őket, csak Jimmyt és Mattet akarta látni, de tudta, anya ezt gyanakvással fogadná. Hisz eleget intett bennünket, hogy ne kezdjünk még komolyan foglalkozni a fiúkkal. Haylee az egészet úgy adta elő, hogy a bulira elhívjuk a legjobb barátainkat. Azt nem tudtam, mit ígért a lányoknak cserébe, de azok készségesen ráálltak a dologra. Azt mondták, amúgy is randira mennek, egyikük sem lesz otthon, így aztán ha anya odatelefonál hozzájuk, a szüleik azt fogják válaszolni, hogy nálunk vannak.

Mattnek elmondtam az igazat, és nem nagyon örült neki.

– Miért van erre szükség? – kérdezte tőlem szerdán a suliban, miután Haylee már mindent elrendezett. – Miért ne hívhatnátok át csak mi kettőnket?

Engem inkább az foglalkoztatott, hogy el kellene döntenem, milyen mélységben avatom be Mattét az életünkbe, anyával való viszonyunkba, a téveszméibe és abba, hogy mennyire megkeseredett, amiért apa elválik tőle. A legszívesebben mindent őszintén bevallottam volna neki, de féltem is az egésztől. Főleg attól, hogy ezek után majd nem lesz kedve találkozni velem. A családunkon kívül senki sem tudta, mit gondol anya a nevelésünkről, hogy szerinte hogyan kellene helyesen viselkednünk. Nem tudtam eldönteni, ebből mennyit oszthatok meg Matt-tel.

– Anya mostanság hallani sem akar arról, hogy fiúkkal barátkozzunk, netán közelebbi kapcsolatba kerüljünk velük. Nagyon megviselte, ami közte és apa között zajlik – próbáltam megmagyarázni. – Ezért kénytelenek vagyunk úgy tenni, mintha nem lenne senkink.

– Ja. Anya nővére, Vilma néni is így volt ezzel a válása után. – Matt elmosolyodott. – De azért örülök, hogy úgy fogalmaztál, *kénytelen vagy* úgy tenni, mintha nem volna senkid.

– És nem könnyű megjátszani – pirultam el, mire Matt még szélesebben mosolygott.

– Már péntek lehetne.

Vegyes érzelmekkel köszöntem el Matt-től, és mentem vissza az osztályba. Mivel szerettem őt, rosszul éreztem magam attól, hogy nem mondtam el neki a teljes igazságot anyánkról. De talán még nagyobb hiba volt nem figyelni arra, hogy mit csinál

Haylee. Ő mindig mindent képes volt figyelmen kívül hagyni, és sokkal boldogabb volt így. Egyébként is a fejemhez vágta, hogy túl sokat aggodalmaskodom.

– Folyton sipákolsz, mintha kihullott volna a két első fogad. Állandóan görcsölsz valamin. Anya még felfigyel rá, és akkor megnézhetjük magunkat. – Aztán egy mosollyal témát váltott. – Másokat is rávettem, hogy azt hazudják, eljönnek a bulira. Azt fogom mondani anyának, hogy tízen leszünk.

– Tízen? Túl sok mindenkit belevonsz, Haylee. Valakinek biztos eljár a szája. Apa szerint két ember csak úgy őriz meg egy titkot, ha az egyik meghal.

– Oké. De vigyázz, az aggodalmaskodástól még ráncos lesz a homlokod. És hamarabb lesznek ősz hajszálaid, mint nekem. – Esélyem sem volt az érvei ellen.

Ahogy közeledett a péntek, Haylee egyre izgatottabb lett. Most nekem kellett figyelmeztetnem, hogy legyen óvatosabb anya előtt. Hogy próbálja palástolni az izgalmát, mert ez sokkal inkább felkeltheti anya gyanakvását, mint az én nyugtalanságom. Haylee elgondolkodott, és megígérte, hogy vigyázni fog. Aztán volt egy ügyes, nagyon ügyes húzása. Megmártózott a sötétség kútjában; nekem fogalmam sem volt róla, hogy ilyet is tud.

Úgy tett, mintha már nem is igazán akarnánk bulit rendezni nálunk. Csak hüledeztem, és arra gondoltam, hogy talán az *Othelló*ból merítette az ötletet, amit nemrég olvastunk. Az első pillanattól fogva Jago volt a kedvence, csodálta, milyen okosan tette tönkre Othello és a felesége, Desdemona életét. Nyíltan soha semmit nem tesz, nem vádol senkit, mégis úgy irányítja a

dolgokat, hogy Othello gyanakodni kezdjen Desdemona hűtlenségére, és belepusztuljon a kételybe.

Haylee csütörtök reggel indított, a reggelinél. Anya közben fodrásznál járt, új frizurát csináltatott magának. Most megint szép volt, szebb, mint az utóbbi időben bármikor. Az arcát lépcsőzetesre vágott tincsek keretezték, amelyek a válláig rugóztak, középtájon vidám fürtökként kavarogtak. Annyira örült a megváltozott külsejének, hogy már a hálószobából szépen felöltözve, gyűrűkkel, karkötőkkel és nyakláncokkal felékszerezve lépett ki, pontosan úgy, mint kisebb korunkban, és még ki is sminkelte magát.

Emlékszem, egyszer azt mondta nekünk, nemcsak arra szolgál a tökéletes külső, hogy így lássák azok, akikről tudja az ember, hogy látni fogják, hanem hogy a váratlan találkozások se hozhassák zavarba. Mert így mindenki láthatja, hogy milyen összeszedett, magára sokat adó valaki. „Egy szép nő mindig rivaldafényben áll” – ez legyen a mottónk, hiszen mi is szépek vagyunk.

– Nem is tudom, megcsináljuk-e ezt a bulit – kezdte Haylee. Nekem nem szólt előre, hogy ezzel fog előállni, ezért meglepődtem, és kivártam.

– Hogy mi? Miért nem? – kérdezte anya. – Apátok megtudta, és ő mondott valamit?

– Nem, dehogy! – vágta rá gyorsan Haylee. – Vele különben sem beszélünk ilyesmiről.

– Hát akkor?

– Csak arra gondoltunk, talán nem a szórakozással kellene törődnünk most, amikor te annyi mindenen mész keresztül. Ezért úgy döntöttünk, hogy még várhatunk vele.

Anya először rám, majd Hayleere nézett. Haylee olyan őszintének látszott, hogy ha nem ismertem volna, ha csupán egy idegen vagyok, aki nem élt mellette éveken át, magam is elhittem volna.

– Ezt felejtsétek el! – jelentette ki anya határozottan. – Akár tud róla apátok, akár nem, nem engedem, hogy olyan legyen itthon a hangulat, mint egy ravatalozóban, semmi szükség arra, hogy itt gyászoljatok, miközben a barátaitok élvezik a fiatalságukat.

– Nincs semmi baj, anya. – Haylee önzetlensége hallatán bárki sírva fakadt volna. – Kaylee meg én úgy döntöttünk, hogy majd nézzük a tévét, vagy társasjátékozunk, amíg te távol vagy.

– Szó sem lehet róla! – dühödött be anya. – Már meghívtátok a barátaitokat. Hogy venné ki magát, ha most minden ok nélkül lemondanátok a bulit? Mindenki, akinek csak egy kis esze van, azt gondolná, hogy apátok miatt van. Belefulladnánk a szánakozásba. Ezt nem engedhetjük.

– Hú, erre nem is gondoltunk – ismerte el Haylee, és úgy tett, mint aki még egyszer végiggondolja a dolgot. Aztán bólintott. – Anyának igaza van, Kaylee. Ez mi sem akarhatjuk, igaz?

Hayleere néztem, majd anyára, és végül megráztam a fejem. Közben úgy éreztem magam, mintha Haylee kézen fogva a jégre vitt volna. Akár akartam, akár nem, részese lettem a becstelen játékának. Ironikus módon minden úgy volt, ahogy anya tanította és akarta. Ha az egyikünk csinált valamit, abban

osztozott a másik is, akár dicséretet, akár büntetést kapott érte. Ha valamelyikünk valami rosszat tett, az emberek nyomban a másikra néztek. Merthogy a Haylee-Kaylee, Kaylee-Haylee-től nem lehetett szabadulni, itt lógott a fejünk felett, ha akartuk, ha nem.

– Akkor ezt megbeszéltük – szegte fel az állát anya. – Egy szót sem akarok hallani arról, hogy lemondjátok a bulit.

– Jó… csak… az az igazság, nem tudjuk, hogyan is legyen – folytatta Haylee a sikerétől felbuzdulva. – Mert ilyenkor mindenki pizzát rendel. De mi nem akarjuk ugyanazt csinálni, amit mások, de akkor meg hogy legyen?

Anya elgondolkodott.

– Legyen valami különleges – állt elő az ötlettel. – Mondjuk, csinálunk egy olasz estet. Lasagnét, kolbásszal töltött raviolit paradicsomszósszal, meg parmezános padlizsánt, ha valaki nem eszik húst. Ezeket előre el lehet készíteni, nektek nem lesz más dolgotok, mint felmelegíteni. És csinálhattok hozzá valami friss salátát.

– Délután még veszek egy kis tiramisut is az olasz boltban. – Haylee egészen nekibuzdult.

– Üdítőnk van elég. Ez lesz a legeslegjobb buli a környéken, ilyet még nem láttak a barátaitok. És tudom, hogy ti ketten nem csináltok rendetlenséget, és mindent eltakarítotok, mielőtt hazaérek.

– Ó, anya, nincs elég gondod, még ezzel is bajlódnod kell. – Hayleenek mintha könny futotta volna el a szemét. – Te mégis mindenre gondolsz.

– Butaság. Nem fogom hagyni, hogy apátok megakadályozza, hogy boldoggá tegyem a lányaimat! – méltatlankodott anya. – Miután elvittelek benneteket az iskolába, nyomban nekiállok főzni.

– De így nagyon kifárasztod magad, olyan kimerült leszel, hogy hamar otthagyod a vendégséget – jegyezte meg Haylee. Bámulatos, milyen sebesen volt képes szőni a szálakat.

– Szó sincs róla. Ettől csak még több energiám lesz, és én leszek az utolsó, aki eljön Clarkéktól. Engem senki sem fog nyomorult, megalázott exfeleségnek látni. Eltökélt szándékom, hogy fenemód jól fogom érezni magam.

Amikor anya hátat fordított nekünk, Haylee rám kacsintott. Tökéletesen alakította Jagót, erről árulkodott ördögi, önelégült vigyora.

– De ha csak négyen leszünk, mi a csudát fogunk kezdeni azzal a rengeteg étellel? – kérdeztem tőle, amikor anya már nem volt velünk.

– Újrahasznosítjuk.

– Tessék?

– Jimmyvel vagy Matt-tel elvitetjük valamelyik hajléktalanszállóra, Kaylee. Érdekel is engem a kaja? Jól fogjuk érezni magunkat. Kezdj hozzászokni, egy életre – zárta le a vitát Haylee.

Valami azt súgta, hogy igaza van. Ha nem hallgatok rá, beleveszek a depresszió sűrűjébe, és esélyem sem lesz, hogy vígan éljem az iskolás éveimet. Ha valaki egy évvel ezelőtt azt mondja, „hogy egyszer még a testvérem tanácsaira hagyatkozom

bármiben is, azt hittem volna, hogy az illetőnek elment az esze. Pedig most pontosan ez történt.

Pénteken elmondtam Mattnek, hogy mi lesz a menü. Ő megörült neki, de aztán ugyanazt kérdezte, amit én.

– De egy csomó meg fog maradni, nem?

– Haylee majd kitalálja, mi legyen vele – nyugtattam meg. – Ő intéz mindent. Mindig ő szervezkedik anya háta mögött.

Az iskolából hazafelé menet anya elsorolta, mi mindent csinált. Otthon egyenesen a konyhába terelt minket, és megmutatta az elkészített ételeket, elmondta, mit hogy kell megmelegíteni, hogy milyen tányérokkal és evőeszközökkel terítsünk. Még két összecsukható asztalt is felállított a nappaliban, amire kitehetjük az ételeket. És mindent eltett az útból, amiről úgy gondolta, hogy összetörhet, vagy baja lehet.

– És mit akartok felvenni? – kérdezte.

Haylee ezt az egyet nem tervelte ki előre. Segélykérőn rám nézett.

– A házibulikra nem nagyon szoktunk kiöltözni, anya, így hát nem is tudom. Majd felveszünk valami csinosat, de nem túl alkalmit – válaszoltam, hogy mentsem a helyzetet.

– Igen. – Anya elgondolkodott, majd felderült az arca. – Ott az a fekete-fehér csipkeruha, amit a születésnapotokra kaptatok. Nem túl alkalmi, de ütős.

Hayleere néztem. Nem szerette azt a ruhát, mert olyan kislányos. Kiskamaszoknak hirdették.

– Jó ötlet – vágta rá mégis sietve. – És felvesszük hozzá a cipőt, amit vettél. Milyen ékszer illik hozzá? A gyémántköves karkötők?

– Nem, nem. A divatban fontos szempont, hogy semmit ne vigyünk túlzásba, ne akarjunk hivalkodni. Megbánthatjátok vele a barátnőiteket, akiknek nincs, aki öltözködési tanácsokat adjon, és csak irigyek lesznek rátok. De bocsássatok meg – mondta mosolyogva –, most már nekem is készülődnöm kell.

Anya felment az emeletre.

– Majd átöltözünk, ha már elment – súgta Haylee.

– Nekem jó az a ruha.

Haylee megvonta a vállát.

– Végül is mindegy. Úgysem lesz sokáig rajtam – tette hozzá kaján vigyorral.

Pontosan tudtuk, hogy anya felöltözve akar látni bennünket, mielőtt elmenne, ezért már a nappaliban vártuk. Csak ámuldoztunk, milyen jól áll neki az új ruhája. Parádézott benne előttünk, ahogy kiskorunkban is szokta, mi meg nevetve tapsoltunk.

De aztán abbahagyta, és elkomolyodott.

– Kezdem egyre jobban érezni magam – vallotta meg. – Hála nektek. És érzem, hogy megerősödve fogunk kijönni ebből az egészből. Egy darabig, mint három kis csónak, csak tehetetlenül himbálóztunk a tengeren, de most már a kezünkben van a kormánykerék.

– Téged illet a hála, anya – hízelgett Haylee.

– Igen – motyogtam. Néha úgy éreztem magam, mintha Haylee farkába kapaszkodva igyekeznék túlélni, ezért gyakran az ördög is farokkal jelent meg a lelki szemeim előtt. Anya még megkérdezte, minden érthető-e az ételekkel kapcsolatban, majd magához ölelt bennünket,' és jó mulatást kívánt a bulihoz.

– Miattam pedig ne aggódjatok.

– Igyekezni fogunk – mondta Haylee.

– Igen – bólintottam én is.

Anya mosolyogva megpuszilt bennünket, és még vetett ránk egy utolsó pillantást. Belesajdult a szívem, ha arra gondoltam, hogy én is részt vettem Haylee színjátékában.

– Lesz miről beszélgetnünk holnap – kuncogott anya, mint valami kamasz lány.

Haylee olyan önelégülten mosolygott, hogy engem a rosszullét környékezett.

A küszöbről néztük, ahogy anya elhajt.

– Én megmelegítem az ételeket – jelentettem be, tudván, hogy Hayleet ez úgysem érdekli, és magában biztos azt gondolja, ha tüsténkedem, azzal legalább megnyugtatom háborgó lelkiismeretemet.

– Jó. Én meg kiválasztom a zenét. Nemsokára itt lesznek. Jimmy el akart menni Mattért, de ő ragaszkodott hozzá, hogy külön jöjjön. Jimmy nem egykönnyen tud összebarátkozni vele.

– Nem is tudom, miért – mormoltam, de Haylee szokás szerint ezt is elengedte a füle mellett.

Jimmy nyomban azután megjelent, hogy anya elment, szerintem azért, mert valahol lesben állt. Haylee nem említette neki az ételeket, és bosszantotta, amikor Jimmy a konyhában mellém lépve megcsodálta őket, miközben mindent kirakosgattam az asztalra.

– Ne zavard, hadd szorgoskodjon – szólt rá Haylee, majd belekarolva áthúzta a nappaliba, és bekapcsolta a zenét. Még jó, hogy nem voltak közeli szomszédjaink.

Tíz perccel később Matt is megérkezett. Azonnal ajánlkozott, hogy segít. Amikor kezdtük bevinni az ételeket a nappaliba, Haylee és Jimmy is megjelent. Mintha máris sántikáltak volna valamiben, de bíztam benne, Hayleenek van annyi esze, hogy nem szív semmit itthon, és korábban figyelmeztettem, anya pontosan tudja, melyik üvegben mennyi ital van a bárszekrényben. Ez nem volt igaz, de úgy gondoltam, nem árt, ha Haylee ezt hiszi.

– Hát akkor kezdjük az evéssel! – dörzsölte a tenyerét Jimmy. – Azt hiszem, ma is szükségem lesz az energiára.

Haylee mindenen vihorászott, amit Jimmy csinált vagy mondott. Az első adandó alkalommal félrehívtam, és számon kértem.

– Hozott valamit Jimmy?

– Nyugi – felelte Haylee. – Tudom, mit csinálok.

– Tönkre fogsz tenni mindent – sóhajtottam, majd mentem, és szedtem a fiúknak az ételből.

Haylee azon nyomban Jimmy ölébe pattant, és etetni kezdte.

– Nagyon finom – mondta Matt, miközben igyekezett nem tudomást venni kettejükről. Olyan hangos volt a zene, hogy gyakorlatilag kiabálnia kellett. – Rossz rágondolni, hogy pocsékba megy.

– Majd megpróbálok lefagyasztani valamennyit belőle.

– Szívesen vállalok némi maradékot.

Miután jóllaktunk, táncolni kezdtünk a nappaliban, és noha Haylee lehetetlenül viselkedett, én mégis kezdtem jól érezni magam. A szünetekben még bekaptunk pár falatot, de így is alig fogyott az ételből.

– Anya olyan sokat fáradozott vele – csóváltam meg a fejem Mattre pillantva. – Rosszul érzem magam miatta.

– Ha csomagolnál belőle, otthon azt mondhatnám, hogy a mamád túl sokat főzött. Az én anyám nem bánná.

Adtam egy puszit neki. Létezik még hozzá hasonlóan figyelmes fiú? Anya sosem beszélt más fiúkról, csak apáról. Nekem valahogy az az érzésem támadt, hogy a középiskolai és egyetemi randizgatások csupán tréningek arra, hogy az ember megtalálja az igazit. Haylee kétségtelenül így gondolta. Egyszer, amikor bedühödtem, mert Haylee azzal ugratott, hogy szerelmes vagyok Mattbe, a fejéhez vágtam, hogy ő meg nyugdíjas koráig csak tréningezni fog.

Valahányszor sikerült ráhibáznom egy-egy gyönge pontjára, olyan metsző tekintettel nézett rám, hogy beleborzongtam.

A lassú zenére összebújtunk a párjainkkal. Később már biztosra vettem, hogy Haylee vagy Jimmy a hátunk mögött beletett valamit az italunkba. Bármi volt is az, mindketten kicsit belekábultunk. Az is feltűnt, hogy Haylee meg Jimmy nevetgélve, összesúgva kettőnket figyel.

– Gyere! – mondta egyszer csak Haylee. – Mutassuk meg nekik a szobáinkat.

Még mielőtt tiltakozhattam volna, Haylee megfogta Matt kezét, és felrángatta a lépcsőn. Jimmy engem vonszolt fel. Persze mindkét fiút meglepte, hogy teljesen egyforma a két szoba.

– Ha részegen jöttök haza, könnyen eltéveszthetitek – jegyezte meg Jimmy.

– Ó, de azért van egy lényeges különbség a kettő között. Az enyém többet van használva – felelte Haylee a szexre célozva.

Erre még Matt is elmosolyodott. Olyan volt, mintha részeg lenne.

Haylee meg Jimmy most már mindenen vihogott. Haylee belökdöste a szobájába Jimmyt. De mielőtt még ő is bement volna, közelebb hajolva azt súgta a fülembe:

– A párnádon van, amire szükséged lesz.

Fogalmam sem volt, miről beszél, de amikor

Matt-tel bementünk az én szobámba, mindketten megláttuk a párnámra odakészített óvszert. Matt lebénult a döbbenettől.

– Nem én tettem oda – nyögtem. Vajon hitt nekem?

Matt megvonta a vállát, és lerogyott az ágyra.

– Olyan furcsán érzem magam.

– Én is.

A gondolat, hogy tényleg beletettek valamit az italunkba, egyre jobban nyomasztott. Mi van, ha valami kemény cucc, és tart még a hatása, amikor anya hazaér? Aztán megpördült velem a szoba, én is lerogytam Matt mellé az ágyra. Matt elnevette magát, és én vele nevettem. Egyikünk sem tudta abbahagyni. Összeölelkeztünk, csókolóztunk, nevetgéltünk, de aztán – hirtelen sötét lett. Tudtam, hogy Haylee csinálta.

– Buli van – szólt be a küszöbön állva. – Kezdjétek el élvezni.

Zavarba jöttem, de mert Matt egyre szenvedélyesebben csókolt, és az ujjai fel-le jártak a testemen, valami más lépett a zavarodottság helyébe. Én is egyre szenvedélyesebben csókoltam vissza. Matt lehúzta a ruhám cipzárját. Kibújtam belőle, és levettem a melltartómat is. Matt a mellbimbóimat csókolgatta, meg a nyakamat, a szánk szorosan ösz-szeforrt, és ettől úgy éreztem, mintha egy meleg felhőbe süppedtem volna.

Matt is gyorsan ledobálta a ruháit, már csupán az alsónadrágja volt rajta, és rajtam csak egy bugyi. Megéreztem a férfiasságát, és a lábaim az évszázados, megmásíthatatlan ösztönöknek engedelmes-kedve széttárultak, hogy befogadják. Matt egyre hevesebben csókolt és simogatott. A fülembe sugdosta, hogy meghódítottam a szívét, ahogy még egyetlen lány sem.

Nekem anya szavai jutottak eszembe: „Ne higgyetek a szenvedély hevében elhangzó ígéreteknek és bókoknak. Ilyenkor nem a férfi beszél, hanem a vágy."

Én akkor visszakérdeztem: „De hát honnan tudhatnánk a különbséget, anya? Ha két ember szerelmes, akkor vágynak egymásra".

„Ha ura maradsz önmagadnak, tudni fogod" -ígérte anya.

Lehet, hogy most nem vagyok ura önmagámnak?

Matt az óvszerért nyúlt. Hallottam, hogy zizeg a csomagolás az ujjai között.

– Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte súgva, és olyan halkan, mintha belülről szólt volna egy hang.

Vajon mégiscsak azt hiszi, hogy én készítettem oda az óvszert, és a tagadással csupán a bizonytalanságomat, az ártatlanságomat és a félelmemet akarom leplezni? Miért nem tettem el, miért nem fogalmaztam meg világosan, hogy mit akarok, és mit nem? A lelkem mélyén örültem annak, hogy Haylee ezt csinálta? Izgalomba hozott?

– Biztosan? – suttogta Matt újra.

Igen és nem között ingadoztam, hol az egyik, hol a másik győzött. Egyre csak az járt a fejemben, hogy ezt sokkal inkább

Haylee akarta, és hogy mindez anya hibája. Ő verte bele a fejünkbe, hogy amit az egyik csinál, azt a másiknak is meg kell tennie, ha nem akarunk különbözni egymástól, mert a végén a különbözőségünk miatt megutálnánk a másikat. Az igen mellett az szólt, hogy Haylee és a magam kedvéért is meg kellene tennem.

A nem mellett meg az, hogy Haylee valójában a saját képére akart formálni engem. De hát nem mindig saját magam akartam-e lenni? És ami még ennél is fontosabb: nem azt akartam-e, hogy az első alkalom különleges legyen, és csak akkor történjen meg, ha már mélyen érzek valaki iránt, ha már bízom benne, ahogy anya tanította? Szerettem Mattet, de hogy történhetett minden ilyen gyorsan? Hisz ez még csak a második randink. Ugyan sokat voltunk együtt és beszélgettünk az iskolában, azok nem intim együttlétek voltak.

És mi lesz holnap? Megbánjuk majd? Kövessem Haylee példáját, és mondjak le arról, hogy ez komoly dolog, ahogy anya is el akarta hitetni velünk?

De én nem vagyok Haylee. Túl korai lenne.

– Még nem – mondtam végül.

Szinte érezni lehetett a csalódottságot a levegőben, áradt belőle és belőlem is.

Matt a hátára dőlt. Mintha jeges fuvallat ékelődött volna közénk.

– Nincs semmi baj. Nincs semmi baj – ismételgette. – Csak próbálok lehiggadni.

A mellkasára tettem a kezem, és a vállához szorítottam a fejem. Csak feküdtünk szótlanul egymás mellett. Hallottam,

hogy lelassul a lélegzete, és végül elalszik. Attól lehet, amit az italunkba tettek, gondoltam mérgesen. Felkeltem, felvettem a melltartómat és a ruhámat, aztán kimentem a fürdőszobába, és hideg vízzel megmostam az arcomat. Fáradtnak éreztem magam, de már nem voltam olyan kába, mint korábban. Lehet, hogy én nem ittam annyit, mint Matt. Amikor visszamentem a szobába, Matt még mindig aludt, de már az oldalán feküdt. Nem láttam értelmét felébreszteni. Eszembe jutott, hogy elöl hagytuk az ennivalót. Úgy döntöttem, lemegyek, és csomagolok belőle, ahogy Matt kérte. Haylee szobájának ajtaja csukva volt. Most különben sem lett volna kedvem beszélni vele.

Miközben az ételt adagoltam, észrevettem, hogy Haylee vagy Jimmy összekente a paradicsomszósszal az egyik székpárnát. Anya dühös lesz miatta. Nekiálltam eltávolítani a folttisztítóval. Jó időbe telt, mire sikerült. Aztán folytattam a rendrakást. A tiramisuhoz hozzá se nyúltunk. Lehet, hogy Matt és Jimmy eszik belőle, ha lejönnek. Az órára néztem. Már fél tízre járt. Még volt egy kis időnk, de úgy gondoltam, jobb, ha lehívom őket. Felmentem, és gondoltam, bekopogok nekik, mielőtt benyitok, de a lépcső tetején azt láttam, hogy Haylee lép ki épp abban a pillanatban az én szobámból.

Anyaszült meztelenül.

Haylee elmosolyodott. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha a földbe gyökerezett volna a lábam.

– Mit kerestél…?

– Ennyit a szüzességről – vigyorgott az arcomba, azzal átsétált a saját szobájába.

Még mindig képtelen voltam megmozdulni. Mit csinált Haylee? A szívem hangosan zakatolt. Halkan odaosontam az ajtóhoz, és belestem. Aztán villanyt gyújtottam. Matt, ezúttal már meztelenül, a hátán feküdt az ágyon. Sűrűn pislogva nyitogatta a szemét, majd megdörzsölte, és rám meredt.

– Hé! – mondta kásás hangon. – Hogy tudtál ilyen hamar felöltözni?

Mellette ott volt az üres óvszeres csomagolás.

Én még mindig a küszöbön álltam.

– Mit csináltál? – kérdeztem a torkomhoz kapva.

– Hogyhogy mit csináltam? – Matt felült, és nekidőlt az ágytámlának. – Ezt meg hogy érted? Az a baj, hogy elaludtam? Sajnálom…

– Nem!

Szinte kiabáltam, és Matt összerezzent, mintha földrengés morajára lett volna figyelmes.

– Mi van? – Sietve magára rángatta az alsógatyáját, és a többi ruhája után nyúlt.

– A tesómmal.

Matt a fejét rázva belebújt a nadrágjába.

– A tesóddal? – A fürdőszoba felé nézett. – Kijöttél onnan, meztelenül. Meglepődtem, de…

– Nem én voltam.

Matt döbbenten nézett rám. Egyszerre ült ki az arcára a hitetlenkedés és a gyanakvás.

– Te tépted fel a csomagolást. Te húztad fel, és…

– Nem akarom hallani – mondtam, és befogtam a fülem.

Matt kapkodva befejezte az öltözködést.

– Ez lehetetlen – motyogta. – Lehetetlen.

Sarkon fordultam, és átmentem Hayleehez. Az ajtó be volt csukva, de benyitottam. Jimmy és Haylee felöltözve ült az ágyon. Kuncogtak.

– Hogy tehetted?

– Láttam, hogy nem történt semmi – vonogatta a vállát Haylee és gondoltam, kár volna veszni hagyni azt a kondomot.

Jimmyből kirobbant a nevetés, a combját veregette.

– Jó móka!

– Csak vicc volt, Kaylee. Ne hisztizz. Neked lesz jobb legközelebb.

– Esküszöm, hogy itt volt velem egész idő alatt. – Jimmy felemelte a jobb kezét, mire mindketten megint kacagni kezdtek.

– Ha ez számít, egész idő alatt a te nevedet suttogta – nyugtatott meg Haylee.

– Ahogy apa szokta mondani, sötétben minden tehén fekete – szúrta közbe Jimmy. – Múúúú.

Haylee jót nevetett. Aztán hirtelen kijózanodva rám nézett.

– El van takarítva minden? Ó, és még ott a tiramisu.

– Tiramisu? Imádom! – pattant fel Jimmy.

– Beletettetek valamit az italunkba, igaz? – Ezt Jimmytől kérdeztem. – Mit? Te hoztad?

– Kicsoda? Én? – pislogott rám ártatlanul. – Sose tennék ilyet. Nem lehet, hogy te magad csináltad?

– Az én testvérkém már csak ilyen. Mindig rám akar kenni mindent – panaszkodott Haylee, és ő is felállt.

– Elmondom anyának – jelentettem ki.

– Nem, semmit sem fogsz elmondani neki. Mert ugyanúgy fog haragudni rád, mint énrám, ha nem jobban, amiért rám fogsz valamit, amit te csináltál.

– Csak az időnket vesztegetjük itt – türelmetlenkedett Jimmy. – Vár a tiramisu.

Kifelé indultak. Én visszamentem a szobámba. Matt az ágy szélén ült, a homlokát dörzsölgette.

– Beletettek valamit az italunkba – mondtam.

Matt rám nézve bólintott.

– Mit?

– Nem tudom.

– A rohadék! – Matt ökölbe szorított kézzel felugrott ültéből.

– Nehogy nekiugorj! Attól csak még rosszabb lesz minden.

Matt a fejét rázta. Megint a fürdőszobaajtóra nézett, majd rám.

– Azt mondod, a testvéred volt?

– Többet nem akarok erről beszélni.

– Most hol vannak?

– Odalent, eszik a desszertet, mintha mi sem történt volna – feleltem.

– Szerinted én most mit csináljak?

– Menj haza – javasoltam. – A bulinak vége.

– Dühös vagy rám.

– Nem… még nem tudom eldönteni, mit érzek – válaszoltam.

Fogtam az üres óvszeres papírt, és a földszintre indultam. Matt jött utánam.

Azok ketten teli szájjal néztek fel ránk.

– Nagyon finom – dicsérte a tiramisut Jimmy.

– Kérsz te is? – kérdeztem Mattét. Ő a fejét rázta. Nem mérges volt, szégyellte magát – rettenetesen szégyellte magát, és zavarban volt.

– Jobb, ha most megyek. – Dühösen nézett Jimmyre, aki csak mosolygott, és evett tovább.

Matt a bejárat felé pillantott, én bólintottam, hogy kikísérem.

– Ha összeverekszel vele, biztosan elmondja mindenkinek, mi történt – mondtam neki az ajtóban.

– E nélkül is ezt fogja tenni. Ez egy faszkalap – mondta Matt, és közelebb hajolt, hogy puszit adjon, de meggondolta magát. – Nagyon sajnálom – suttogta, és már ment is a kocsijához. Vissza sem nézett. Alig várta már, hogy távol legyen.

Miután elhajtott, visszamentem a konyhába, és az ételt, amit neki készítettem össze, egy nagy szemeteszsákba öntöttem a többi maradékkal együtt.

Haylee utánam jött.

– Jimmy majd elviszi magával, és kidobja valahol, hogy anya ne találja meg.

– Azt csinálsz vele, amit akarsz – vontam meg a vállam. Betettem a piszkos edényeket a mosogatógépbe, és felmentem a szobámba.

Belépve a gyűrött ágyneműre meredtem. Hogy tudnék belefeküdni, és nem arra gondolni, hogy mi történt benne? Lerogytam az ágy szélére. Haylee biztos meghallotta, amikor lementem, erre besétált, és meglátta a bontatlan kondomot. Ha igent mondtam volna Mattnek, akkor ez nem történik meg. Az én hibám lett volna?

Észre sem vettem, hogy sírok, amíg az első könnycsepp végig nem gördült az arcomon. Felpattantam, kimentem a fürdőszobába, és megmostam az arcomat. Pizsamát vettem, ugyanolyat persze, amilyen Hayleeé. Hirtelen mindent, ami egyforma volt, mocskosnak éreztem. De mit tehettem volna ellene? Mielőtt még lefeküdhettem volna, Haylee jelent meg az ajtóban.

– Jimmy elment.

Nem feleltem. Bemásztam a takaró alá.

– Mindent rendben hagytam az ebédlőben és a nappaliban.

Még mindig nem szóltam.

– Csak vicc volt az egész, Kaylee. Nem akkora ügy, mint gondolod. Lépj már túl rajta! És mivel majd Matt bűntudatot érez miatta, könnyen az ujjaid köré csavarhatod.

– Én senkit sem akarok az ujjaim köré csavarni, Haylee. Nekem egy fiú nem ezt jelenti. Különben is – tettem hozzá, felülve az ágyban –, milyen fiú ez a Jimmy, aki mókásnak találja, hogy az orra előtt szeretkezel valaki mással?

– Ne feledd, amit mondok. Ha Jimmy egy fikarcnyit is érdekelne, nem csináltam volna. De ő túlságosan éretlen hozzám. De jó volt egy-két numerára – mondta lekicsinylőn Haylee. – Valószínűleg még a héten kiadom az útját. Ha meg te dobod Mattét, akkor talán eljátszadozom vele egy kicsit.

– Tessék?

– Holnap elmeséljük anyának, hogy a többiek mennyire odavoltak a kajától. Akkor majd kevesebbet kérdezősködik. Jó éjt, drága testvérkém! – Puszit dobott felém, és átment a szobájába.

Visszafeküdtem, és a plafont bámultam. Forgott velem minden, mintha egy körhintán ültem volna. Kénytelen voltam lehunyni a szemem, hogy ne émelyegjek.

A legokosabb, ha elalszom, és elmenekülök a valóság elől. Csak féltem, hogy milyen álmok jönnek.

11

Persze nem akartam teljes egészében Mattet vádolni a történtekért. Annak köszönhető minden, amit Jimmy beletett az italunkba, mégsem hagyott nyugodni a gondolat, hogy Matt miért nem érzékelte, hogy nem én vagyok vele, hanem Haylee. Igaza volna anyának? Hogy csak akkor lehetünk boldogok, Haylee meg én, ha ragaszkodunk a hasonlóságunkhoz, és a különbségekről elfeledkezünk? Hisz anya egy életen át azt sulykolta belénk, hogy nem lehet egyikünket látni a másik nélkül. Vajon tényleg össze lehet téveszteni egyikünket a másikunkkal? Nagyon nem szerettem volna, ha ez tényleg így van, és tudtam, hogy Haylee is berzenkedik ellene.

Matt nem telefonált másnap, ahogy reméltem. Én kétszer döntöttem el, hogy felhívom, de mind a kétszer lebeszéltem róla magam. Mert úgy gondoltam, még mindig zavarodott és bűntudatos lehet, és talán nem szívesen beszélne a dologról. Féltem attól is, hogy összeakaszkodik Jimmyvel, és ezt szóvá is tettem Hayleenek, amikor másnap kijött a szobájából.

– Ha összefutnak valahol ma este, és valami rémes sül ki belőle, biztos, hogy eljut anya fülébe is.

– Nyugi. Nem fognak összefutni – legyintett Haylee lefelé menet. – Jimmy a bátyjával megy valahová, aki most itthon van. Ő már húszéves, és a tengerészetnél szolgál. – Felcsillant a szeme. – Velük tarthatnánk, és jót mulathatnánk, ha segítesz

rávenni anyát, hogy elengedjen bennünket. Majd azt mondjuk, hogy ma is házibuli lesz valakinél, vagy valami ilyesmi.

Elhűlve néztem rá, mintha azt kérdezném: „Te most komolyan beszélsz?”

– Mi van? – vont vállat, mint aki nem érti, miért lepődtem meg.

– Hogyhogy mi van? Te komolyan azt hiszed, bárhová is elmegyek Jimmyvel azok után, amit velem és Matt-tel tett tegnap? Azok után, amit velünk *tettetek?*

– Neked elment az eszed. Csak egy kis tréfa volt, Kaylee. Lépj már túl rajta. Nincs jelentősége.

– Nincs jelentősége? Neked csak ennyit jelent, ha lefekszel valakivel?

– Senkinek semmi baja nem esett.

– Tényleg? Vagyis én senki vagyok?

– Ó, ugyan már! Ne légy gyerek.

– Ezt mondogasd másnak, Haylee. Nekem már annyiszor mondtad, hogy meg se hallom. – Ezzel faképnél hagytam.

– De azért jobb, ha jó képet vágsz ma reggel. Különben vége-hossza nem lesz a kérdéseknek, és te ugyanúgy megjárod, mint én – szólt még utánam Haylee.

Megálltam és megráztam a fejem, majd mentem tovább lefelé, de közben úgy éreztem, mintha össze-rándult volna a gyomrom, mint egy gumiszalag. Mert Hayleenek természetesen igaza volt. Bármenynyire is szerettem volna, nem mutathattam ki, mennyire elkeseredett vagyok. S mint kiderült, nem is tehettem másképp, lehetetlen lett volna nem vidámnak tettetnem magam. Anya korán kelt, és már elkészítette a reggelit. Nagyon

jó hangulatban volt, amiért elment Clarkékhoz. Az asztalhoz ültünk, csodálkozva néztük. Rég nem volt ilyen felhőtlen hangulatban. De a legmeglepőbb az volt, hogy szinte még kérdezősködni is elfelejtett. Mintha nem is emlékezett volna arra, hogy buli volt a háznál.

Melissa Clark bemutatta anyát a bátyjának, Darrennek, aki egy éve vált el a feleségétől. A jelek szerint felkeltette anya érdeklődését. Azon túl, hogy ő is elvált, és hasonló dolgokat élt meg, anya figyelmét az keltette fel, hogy nem volt gyereke.

– Ha az ember olyan férfival kezd, akinek magának is vannak gyerekei, az nagyon sok gonddal-bajjal jár – magyarázta.

Aztán megint visszatért a kedvenc vesszőparipájához, miszerint a szerelem, akármilyen korban jön is, nagyon veszélyes tud lenni. Ebbe annyira belelovallta magát, hogy a reakcióink sem érdekelték. Akár táncra is perdülhettünk volna, azt sem veszi észre. De egyikünk sem akarta félbeszakítani, nehogy a bulinkról kérdezősködjön. Minél kevésbé érdekli, annál jobb nekünk.

– A férfiak messze nem olyan kiismerhetetlenek, mint szeretnék elhitetni velünk. Pontosan lehet tudni, mit akarnak. Csupán észnél kell lenni, és nem kimutatni, miben reménykedünk. Mert ha ezt tesszük, akkor kihasználnak bennünket. A kétségbeesett nők kétségbeejtő dolgokat követnek el, amit aztán egy életen át bánni fognak.

Szóval, ez a Darren Paul olyan, mint egy nyitott könyv, és egészen kedves. Mire az összejövetelnek vége lett, be kell valljam, már jobban sajnáltam őt, mint magamat. Nem mintha sok sajnálnivaló volna rajtam. Olykor, ha az embert csalódás éri,

később kiderül, hogy ennél jobb nem is történhetett volna vele. Ha az ember tanulni tud a tapasztalataiból, legyenek azok jók vagy rosszak, biztos lehet abban, hogy a jövőben okosabban csinálja. Ezért hát beleegyeztem, hogy ma este Darrennel vacsorázom. Nektek biztos maradt még ennivaló tegnapról.

Hayleere néztem. Ő volt a mestere a hazudozásnak és a mellébeszélésnek, nemcsak kitalálni volt képes valamit, de elhitetni is.

– Ó! Annyira ízlett mindenkinek, hogy minden elfogyott – vágta rá gyorsan.

– Minden?

– Nem nagyon maradt mit félretenni.

– Mindig elfelejtem, hogy a tinédzserek mennyit képesek enni. Hát, örülök neki. És láttam, milyen szép rendet csináltatok, lányok. Ne aggódjatok, főzök nektek valami vacsorát, mielőtt elmegyek.

– Lehet, hogy nem is kell fáradnod vele – kapott az alkalmon Haylee.

– Miért nem?

– Mert Melanie Rosen megkérdezte, nincs-e kedvünk moziba menni velük. A barátja idősebb nála, neki már van kocsija. Értünk jönnének, és ehetnénk valamit a plázában.

Anya rám nézett. Igyekeztem nem meglepett arcot vágni.

– Kicsoda Melanie Rosen barátja?

– Barry Weiner – válaszolta sebtében Haylee, mert tudta, hogy nekem fogalmam sincs, kivel jár Melanie. – Ő a kosárlabdacsapat sztár bedobója.

– Weiner? Őket nem ismerem – tért vissza anya gyanakvása. A gyanakvás mindig az agya valamely titkos rejtekében ébredt, és úgy jött elő, ahogy a buborékok törnek a víz felszínére. – Na de miért akarna elvinni benneteket is a randijára? Csak kerékkötők lennétek.

Haylee arca megfeszült, és rám sandított, hogy segítsek, de én a tányéromra meredtem. Eszem ágában sem volt kihúzni a csávából.

– Nem inkább ti akartok titokban találkozni valakivel? – kérdezte anya, hogy Haylee késlekedett a válasszal. Anya mindig is tartott a hazugságoktól.

– Nem – mondta Haylee, de anya bizalmát már eljátszotta. Haylee a szemét forgatva kutatott elfogadható magyarázat után. – Nem komoly randi. A film a jó. Melanie ezért hívott el bennünket is, és Barry nem bánja. Értünk jön, és haza is hoz bennünket.

Anya hozzám fordult.

– Na és mi van azzal a helyes Matt Teslerrel? – kérdezte. – Tudom, hogy mindketten kedvelitek. Ő nem volt itt tegnap?

– De igen – feleltem.

– De ma este valami családi programja van – hazudta Haylee. – Különben vele mentünk volna.

Anya Haylee arcát vizslatta. Apa mindig azt szokta mondani, hogy pókerarcunk van. Én természetesen tudtam, hogy elsősorban Hayleere érti. Nekem mindig minden az arcomra volt írva, bárki leolvashatta, mit gondolok.

– Nem szeretem, ha olyasvalakikkel mentek bárhová, akiket nem ismerek – fejtegette anya. – Pláne nem, ha kocsival mentek.

És nem a kedveteket akarom szegni ezzel. De ti még mindig nem értitek, mekkora a felelőssége egy elvált asszonynak két ilyen korú gyerekkel. Ha valami jó történik veletek, az az én érdemem, de ha valami baj ér benneteket, én leszek a hibás, főleg apátok szemében.

– Anyának igaza van – bólintottam, mielőtt Haylee bármi új ötlettel előállhatott volna. Pontosan tudtam, azt szerette volna, ha Melanie és a fiúja elvisznek minket oda, ahová Jimmy és a bátyja mennek. Haylee terve kezdett kudarcba fulladni. Majd lefordult a székről. – Emlékszel, Haylee, mi is beszéltünk róla, mennyire sajnáljuk anyát, hogy most minden az ő vállán nyugszik.

Mosolyogva néztem, hogy Haylee kelletlenül rábólint.

– Tulajdonképpen te mondtad ki elsőnek – tettem még hozzá. Mintha gombostűket szurkáltam volna egy vudubabába. Olyan fagyos volt a tekintete, mint a jég.

– Örömmel hallom, hogy ilyen törődőek vagytok, lányok. Majd hívjátok át Melanie-t és a barátját egyszer, hogy megismerhessem az udvarlóját – mondta anya. – Én nagyon jól kiismerem az embereket, az egyetlen tévedésem az apátok volt.

Haylee kényszeredetten elmosolyodott, és bár keserűen, de kimondta a szavakat:

– Jól van. Meghívjuk őket.

Anya is elmosolyodott, de aztán eszébe jutott valami.

– Mi lenne, ha Darren meg én elvinnénk benneteket a moziba, utána meg hazahoznánk? – gondolkodott hangosan.

– Jaj, erre semmi szükség, anya. Nem szeretnénk, ha kapkodva kellene vacsoráznotok, vagy ilyesmi – vont vállat Haylee. – Nem olyan fontos. Jól elleszünk itthon Kayleevel.

– Hát jó. Nagyon kedves tőletek. Jó tudni, hogy nem vagytok olyan önzők, mint a legtöbb tinédzser.

Haylee kerülte a pillantásomat, szótlanul evett, miközben anya tovább beszélt az előző estéről, az ételekről, a többi vendégről, és részletesen leírta, kiket kedvelt a nők közül, kiket tartott ostobának. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy újra meg újra visszatért Darren Paulhoz, akit lesz szerencsénk megismerni, amikor érte jön. Anya már azon gondolkodott, hogy mit vegyünk fel erre az alkalomra.

– Az első benyomások mindig mélyen beleivódnak az emberekbe – magyarázta. – Természetesen elbüszkélkedtem veletek, és azt hiszem, nem vittem túlzásba. Éppen ezért azt szeretném, ha velünk töltene egy kis időt, hogy jobban megismerjen benneteket.

– Ez nagyon komolyan hangzik – motyogta keserűen a tányérjának Haylee. Aztán felkapta a fejét, és megvonta a vállát. – Ha csak érted jön, akkor nem lesz túl sok ideje ránk. Mit számít, mi van rajtunk?

– Az a férfi, akit az ember nem vesz komolyan, csalódást okoz a végén. Néhány röpke perc is hozhat egy életre szóló boldogságot... vagy boldogtalanságot. Szeretném, ha látna titeket, ha látná, milyen jó nevelést kaptatok tőlem, és azt meg én szeretném látni, hogyan reagál rátok. Az emberről sok mindent elmond, ahogy a gyerekei kinéznek és viselkednek, ahogy az is, ahogy mások fogadják őket.

– Pontosan értjük, anya. Nem igaz, Haylee? – kérdeztem fülig érő szájjal.

Ha pillantással ölni lehetne, én nemcsak halott volnék, hanem egy halálra kínzott valaki. Haylee kényszeredett mosollyal bólintott.

– Köszönöm, lányok – biccentett anya is.

Reggeli után Haylee duzzogva felment a szobájába. Én meg leültem leckét írni, de nagy volt bennem a kísértés, hogy felhívjam Mattet. Meg akartam mondani neki, hogy nem haragszom rá, de valami visszatartott. Bármennyire is tudtam, hogy Jimmy, Haylee meg a kábítószer volt az oka a történteknek, valahogy nem tudtam elhitetni magammal, hogy Matt teljesen ártatlan a dologban. Úgy gondoltam, rájöhetett a turpisságra, de inkább az élvezet mellett döntött. Aztán meg az jutott eszembe, mi van, ha nemcsak ezt képzelem, de valójában így is történt? Mi van, ha tudta, de úgy tett, mintha nem tudná?

A képzelgés és a remény váltogatta egymást bennem, a feltételezés, hogy még sötétben is, enyhén kábultan, de az ember csak rájön arra, hogy Haylee az, és nem én. Képzeletben láttam Mattét évekkel később, ahogy megtörik, és töredelmesen bevallja. Akárhogy is, bármit tudott vagy nem tudott, bárhogy is érzett, Matt egész nap nem hívott.

Délután anya először Hayleehez ment be, hogy ruhát válasszon a Darren Paullal való megismerkedéshez. Állítása szerint, miután beszélt velünk, úgy döntött, hogy előtte meghívja Darrent egy koktélra, hogy több időt tölthessünk együtt.

– Természetesen ez nem egyirányú utca. Én is szeretném tudni, hogy mi a benyomásotok róla.

Aztán mondott még valamit, ami szöget ütött a fejembe a szándékait illetően.

– Az emberek nemsokára úgyis pletykálni kezdenek. Legyen. Szeretném, ha apátok is tudná, hogy nem aszalódom itthon, mint a mazsolaszőlő, miközben ő élvezi az új életét nélkülünk. Egy nap majd felébred, és nagyon meg fogja bánni.

Aztán anya lement, Haylee meg átjött hozzám. Felkaptam a fejem egy pillanatra, de aztán olvastam tovább a tankönyvet.

– Szerinted anya akar valamit ettől a pasitól? Mert olyan, mintha nagyon is randizni akarna.

Nem feleltem, nem is néztem fel a könyvből.

– Jól van, jól van, sajnálom – mondta Haylee, és leült az ágyam szélére. – Én is be voltam tépve, amikor azt a viccet csináltam. Nem akartam elrontani az örömödet.

Még mindig nem néztem fel, de már nem olvastam.

– És az is igaz, amit Jimmyről mondtál. Melyik fiú tolerálná, ha a barátnője azt csinálná, amit én? Az egy idióta, én csak kihasználtam, és ahogy már mondtam, nem sokáig fogunk együtt járni. Csak hát kevés olyan fiú van a suliban, akiket kedvelnék, még a nagyobbak között sem. Azok is olyan éretlenek.

– Nem mindannyian. Én tényleg szerettem Mattet – szólaltam meg. – Ő más, benne van felelősségtudat. Legalábbis ezt reméltem. De most már sajnos nem szívesen nézne a szemembe az iskolában, se a tükörbe otthon.

– Majd elfelejti, Kaylee. Higgy nekem. És végül is nem szenvedett.

– Kösz, hogy ezt mondod. Sokat segítettél vele.

– Tudom. Bocsánatot fogok kérni tőle, megígérem.

– Szerintem jobb, ha nem szólsz hozzá egy szót sem. Ha tényleg szégyelli magát, akkor csak még rosszabbat teszel vele.

– Jól van. Lehet, hogy neked van igazad. Távol tartom magam tőle, és ha Jimmy valakinek elmeséli, mindent letagadok. Azt mondom mindenkinek, hogy veled volt, nem velem.

– Egy szót se merj szólni senkinek, Haylee! A kettőnk dolga csak ránk tartozik, senki másra. Különösen ez.

– Oké, oké, igazad van. Ha valaki mégis rákérdez, azt mondom majd, hogy törődjön a saját dolgával. De neked is segítened kell nekem.

– Nekem? Mégis mit kéne tennem?

– Ne lássák rajtad, hogy haragszol rám, különben gyanakodni fognak, és mindent elhisznek, amit Jimmy mond, főleg azután, ha dobom. Ugyanolyan közel kell állnunk egymáshoz, mint eddig, és akkor senki sem feltételezi, hogy ilyesmit csináltam. Érted?

– Vagyis játsszam el a kedvedért, hogy jóban vagyunk?

– Nem azt akarom, hogy eljátszd, hanem hogy megbocsáss nekem, és legyünk újra jó testvérek. Azt akarom, hogy komolyan így érezz. Mert én komolyan mondom, hogy sajnálom.

– Jól van – bólintottam, magamban jót mosolyogva. Haylee mindig mindent feltupíroz. – De most fáradt vagyok ahhoz, hogy ezen gondolkodjak.

– Én is. Nekünk is lesz egy vidám esténk, míg anya randizik. – Haylee felállt, majd mögém lépett, és megölelt. – Őszintén mondom: nem akartam neked fájdalmat okozni. Sajnálom,

sajnálom, sajnálom – suttogta, és egy puszit nyomva az arcomra, kiment.

Most először kezdtem el gondolkodni azon, hogy talán Haylee a sebezhetőbb kettőnk közül. Ó sokkal kétségbeesettebben igyekezett barátnőket, barátokat szerezni magának. Neki mindennél fontosabb volt, hogy népszerű legyen. Nagyon nem szerette volna hallani, de azt hiszem, kettőnk közül nekem volt több önbizalmam. Anya két olyan lányt álmodott meg magának, akik között nincs testvérrivalizálás, Haylee mégis féltékeny volt rám, és feltehetően mindig is attól fog félni, hogy az emberek engem jobban szeretnek, mint őt. Kérkedett vele, ha egy-egy fiúnak megtetszett, örökösen azt sorolta, miben jobb nálam. Törtető volt a sportban, és ezt sosem mulasztotta el a tudomásomra hozni. Most meg azt hajtogatta, hogy mennyivel tapasztaltabb, mint én. Hát, a szex és a drogok terén kétségtelenül így volt.

Így aztán arra gondoltam, hogy sokkal inkább szánnom kéne, semmint haragudnom rá. Elmosolyodtam, amikor eszembe jutott, milyen dühös lenne, ha tudná, hogy ilyesmik járnak a fejemben.

Folytattam a tanulást másnapra. Mint mindig, ezúttal is én végzek hamarabb, ő meg majd rólam másolja a házi feladatot. A fogalmazásokat kénytelen volt egymaga megírni, de én ilyenkor is kijavítottam benne a nyelvtani és szintaktikai hibákat. A vizsgákra mindig vele készültem, és ugyan nem voltak olyan jó jegyei, mint nekem, annyira azért nem maradt le, hogy anya ügyet csináljon belőle.

Hat után bejött hozzám abban a ruhában, amit anya választott ki nekünk.

– Úgy nézek ki, mint egy Barbie baba. Kirakatbábut csinál belőlünk – dohogott, amikor felálltam, hogy én is felöltözzek. – Gombnyomásra és egyszerre mosolygunk, s mondjuk ugyanazt: „Örülök, hogy megismerhettem.” Mi lenne, ha egyszer kérdő hangsúllyal mondanánk? „Örülök, hogy megismerhettem? ” Nyomban a kamrába zárna minket, mi?

– Eszedbe ne jusson ezzel játszani. Nyilvánvaló, hogy ez a találkozás mennyire fontos neki. A poklok poklát járja, amióta kiderült, mit csinált apa. És ha örül valaminek, azzal csak mi járunk jól.

– Igazad van. Neked mindig igazad van – grimaszolt Haylee, majd elmosolyodott. – Szerencse, hogy te vagy az ikrem. És mi mindig támogatjuk a másikat, amiben kell.

– Haylee-Kaylee – mondtam némi szarkazmussal, amit Haylee vagy nem hallott ki belőle, vagy meg sem hallotta.

– Kaylee-Haylee – folytatta szinte automatikusan, ahogy belénk volt nevelve. És a történtek ellenére hogyan is tudnám megutálni? Anyának igaza lehet. Ha megutálnám, akkor magamat is utálnom kellene, legalábbis nagyobbrészt. Közösen éltük meg a hullámhegyeket és hullámvölgyeket. Ki is lehetne a legjobb barátnőm, ha nem ő, és fordítva, még ha Haylee ennek nincs is annyira tudatában, mint én...

– Na jó, akkor színpadra! – mondtam.

Anya a nappaliban várt bennünket. Ideges volt, ilyennek már régen láttam.

– Hogy nézek ki? – kérdezte tőlünk.

Felállt, és lassan megfordult, mintha divatbemutatón lenne. Tökéletes volt a frizurája és a sminkje, és az a ruha volt rajta, amiben mindig mindenki megcsodálta. Akkor vette fel először, amikor apával a házassági évfordulójukat ünnepelték. Egy fekete, ezüst betétes Victoria Beckham ruha.

Minden lehangoltsága és dühe ellenére anya karcsú alakja nem változott. A sportolásnak nem volt elragadtatott híve, de a házban annyit sürgölődött, tett-vett, hogy feltehetően több kalóriát égetett el, mintha naponta futott volna.

– Gyönyörű vagy, anya – mondtuk egyszerre.

Azt az arany Swarovski órát csatolta a csuklójára, amit ugyanerre az alkalomra kapott két évvel ezelőtt apától. Észrevette, hogy megakad rajta a tekintetem.

– Nem fogok megválni a legszebb dolgaimtól csak azért, mert apátok vette. Higgyétek el, megérdemeltem. Magamnak tennék rosszat vele. – Felénk mutatta az órát. – Az asszonytartás részének tekintem – mondta nevetve. – Mr. Paulnak tetszeni fog.

Haylee elképedt. Anya korábban még soha senki, főleg egy másik férfi iránt nem lelkesedett ennyire, mint most.

– Miért, mivel foglalkozik? – kérdeztem.

– Ezért is fogja értékelni ezt az órát. Három ékszerboltja van Pennsylvaniában. Kettő Philadelphiában, egy Pittsburghben. De tervezi egy negyedik és egy ötödik üzlet megnyitását is. Nektek is tetszeni fog. És zongorázik! Az anyja már gyerekkorában taníttatta, és kamaszként sem hagyta abba. Azóta sem. Talán rávehetjük, hogy nekünk is játsszon valamit.

– Jól hangzik. Na és miért vált el? – firtatta Haylee.

Anya szája fülig szaladt.

– Mégis mit gondoltok?

Mindketten a fejünket ingattuk.

– Mert a felesége megcsalta! Látjátok, mennyi közös van bennünk?

Mintegy végszóra, csöngettek. Tényleg olyan ez az egész, mintha színházat játszanánk. Mert ami velünk és a körülöttünk élőkkel történik, annak forgatókönyve van.

Darren Paul egy csokor vörös rózsát tartott a kezében. Magasabb volt apánál, és világosbarna, enyhén vörösbe játszó, szépen nyírt szakállat viselt. Kicsit testesebb volt apánál, és messze nem olyan jóképű, de hát végül is nem mindegyik férfi az. Elegáns, sötétszürke öltöny és világoskék nyakkendő volt rajta. A haja sűrűbb és hosszabb, mint vártam.

– Helló! – mondta. – Kellemes ez a környék. Mindig is szerettem volna venni itt valamit. Ó, ezt neked hoztam – nyújtotta anya felé a csokrot.

– Jaj, de szép! – örvendezett anya, mintha még sosem látott vagy kapott volna virágot. Matt csokra legalább ilyen szép volt. – Köszönöm. Mindjárt vízbe is tesszük. Lányok! – szólt nekünk, mire közelebb léptünk. – Szeretném nektek bemutatni Mr. Pault.

– Szólítsatok inkább Darrennek – felelte ő erre. Mélyebb hangja volt, mint apának, a mosolya óvatos. Apa mindig magabiztosan köszöntött bárki idegent. Úgy látszik, én most már minden férfit apához fogok hasonlítani, különösen azokat, akikkel anya randizik.

– Haylee vagyok – mutatkozott be Haylee, megelőzve engem. – Ő pedig a testvérem, Kaylee.

– Örülünk, hogy megismerhettük – fújtuk egyszerre, mire Darren kérdőn anyára nézett, hogy begyakoroltuk-e, vagy tán mókának szánjuk. Anya büszkén mosolygott.

– Hát… én is örülök, lányok. Amikor édesanyátok azt mondta, hogy teljesen egyformák vagytok, ő úgy gondolta, külsőre. Szerintem pedig egyformán gyönyörűek vagytok – tette hozzá sietve.

– Köszönjük! – vágtuk rá.

Darrennek elkerekedett a szeme. Azt találgatta, vajon tényleg mindent egyszerre mondunk-e, mint egy kórus.

– Kaylee, betennéd a virágokat egy vázába, és behoznád a nappaliba? Arra gondoltam, megihatnánk egy koktélt, mielőtt elmegyünk – mondta aztán Darrennek.

Elvettem a csokrot.

– Nagyszerű ötlet – bólintott Darren, és anya meg Haylee nyomában, a házat dicsérve belépett a nappaliba. Anya mindjárt rá is zendített, hogy mindez az ő érdeme, a berendezés, a bútorvásárlás és minden más, amit nekünk kellett beszereznie az évek során.

Amikor bevittem a vázát, Haylee anyáékkal szemben, a másik kanapén ült. Darren megvárhatott a kérdésével, mert amikor beléptem, nyomban előállt vele.

– Úgy hallom, mindketten nagyon jó tanulók vagytok. Van valami elképzelésetek arról, hogyan tovább?

– Hogyan tovább? – kérdezett vissza Haylee.

– Hogy mit szeretnénk majd csinálni – világosítottam fel. – Nem, sok minden érdekel bennünket, de még van időnk eldönteni.

– Bölcs gondolat – bólintott rá Darren. Anya csak mosolygott.

– Anya elmondása szerint ékszerekkel foglalkozik. Mindig is ezt szerette volna? – kérdeztem.

– Világéletemben kormányzónak készültem – felelte Darren. – Nem. Apám üzlete volt, én csak tovább bővítettem a halála után.

– Miért nem akkor, amikor még élt? – tudakolta Haylee.

Darren elnevette magát.

– Mert apám valahogy nem kedvelte a változást, és nem szerette a kockázatot. – Elismerően anyára pillantott. – Nagyon okosak, és egyáltalán nem bátortalanok.

– Sokkal érettebbek a korukbeli lányoknál – mondta anya. – És ami még ennél is fontosabb, megbízhatóak.

– Értem már, miért vagy olyan büszke rájuk – mondta Darren, belekortyolva az italába. – Azt hiszem, nem könnyű, amikor ketten is nevelik őket.

– Nem, de a nevelésük teljesen rám maradt. – Anya ezt úgy mondta, mintha apa már évek óta halott lenne.

– Önök mennyi ideig voltak házasok? – kérdezte Haylee Darrentől.

– Majdnem tíz évig – felelte ő, és nagyot nyelt az italából, mintha a választ akarná visszatolni a torkán.

– És miért nem lett gyerekük? – vallatta tovább Haylee, mint egy vádló a tárgyalóteremben.

Azt vártam, anya majd mérges lesz, de szemmel láthatóan mulattatta a helyzet.

– Mert nem jött össze – válaszolta Darren. – Mint kiderült, így volt a legjobb.

– Anya mondta, hogy tud zongorázni – szúrtam közbe sietve, hogy témát váltsunk.

– Igen, egy kicsit.

– Szívesen hallanánk valamit.

– Nem szeretnék csalódást okozni.

– Ó, nem tud. Nincsenek komoly elvárásaink – mondta Haylee.

– Ez esetben nem látom akadályát. – Darren felállt, és odament a zongorához.

Anya repesett, ragyogott a szeme. Valamennyien felálltunk, és a zongora köré sereglettünk.

– Nem vagyok különösebben oda a modern dalokért – szabadkozott Darren. – De ez az egyik kedvencem.

Hallottam már korábban is ezt a dalt, de a címére nem emlékeztem. Haylee érdektelen arckifejezéssel hallgatta, de amikor az enyémen felfedezte az ellenkezőjét, ő is magára erőltette. Anya hirtelen franciául elénekelt egy sort, Darren folytatta. Amikor Darren befejezte a játékot, elnevettük magunkat.

– Ismerem – bólogattam. – De a címét nem tudnám megmondani.

– Ez a *La vie en Rose* Edith Piaitól – közölte anya.

– És azért lehet ismerős, mert apáddal erre esküdtünk. Én választottam. Apád nem sokat értett az ilyesmihez. Oda kellett volna figyelnem rá.

– Mindig is ez volt az egyik kedvencem. – Darren felhörpintette az itala maradékát, és felállt.

– A vacsorát csak melegítenetek kell – mondta anya nekünk, majd az üres poharakkal kivonult a konyhába. Mentünk utána.

– Nos? Indulhatunk? – kérdezte Darren anyától.

– Igen – felelte ő.

– Érezzék jól magukat – köszöntem el.

– Jó mulatást – mondta Haylee.

– Öröm volt találkozni veletek, lányok – biccentett Darren. – Legközelebb majd ti játszotok nekem valamit.

– Úgy lesz – válaszolta anya helyettünk.

Elmentek.

– Legközelebb? – fintorgott Haylee. – Úgy beszél, mintha máris az esküvőt tervezné.

– Menjünk enni – mondtam, mert semmi kedvem sem volt erről beszélni. Még mindig nem tudtam elfogadni, hogy apa nincs jelen az életünkben, és ez a mostani látogatás csak egy újabb szög volt a koporsómban.

Haylee megvonta a vállát. Őt a jelek szerint messze nem érintette meg ennyire az egész, vagy csak jobban tudta palástolni, mint én. Legalábbis ezt gondoltam egészen addig, míg vacsora közben hirtelen meg nem jegyezte:

– Tudom, ez legtöbbször nem látszik rajtam, gondolom, főleg azért nem, hogy ne bántsam meg vele anyát, de nekem hiányzik apa.

– Miért ne hiányozna?

– És olyan fura volt egy másik férfival látni anyát – folytatta Haylee.

– Talán az egójának tartozik vele. Mert még ha nem is mondja ki, de úgy érzi, hogy csúnyán becsapták.

– Igazad van. Ez eddig eszembe sem jutott. Nem kéne folyton olyanokkal lennem, akik még mindig gyerekesen gondolkodnak – mondta Haylee. – Ez ragályos.

Elnevettem magam. Igazából Hayleen nevettem, de ő azt hitte, hogy az elmésségén. Sosem fog rájönni a kettő közti különbségre?

– Mit csinálunk ma este? – kérdezte. – Nekem semmi kedvem társasjátékozni, mert mindig te győzöl. Csak azért mondtam, hogy anya örüljön neki.

– Zongorázzunk – javasoltam. – Gyakorolhatnánk a Mozart-duettet a *Figaróból, és* meglephetnénk vele legközelebb anyát és Darrent.

– Ha újra eljön. Lehet, hogy anya unalmasnak találja, vagy összejön valaki mással.

– Jó. Akkor csak anyát lepjük meg vele.

– Jól van – bólintott Haylee. – Utána meg pattogtatunk egy kis kukoricát, és megnézünk valami hülye filmet. Minél hülyébb, annál jobb.

– Haylee-Kaylee – mondtam, a fejemet rázva.

– Kaylee-Haylee – ismételte meg Haylee.

Elrámoltunk magunk után, és odamentünk a zongorákhoz. Egy kicsit már be voltunk rozsdásodva, olyan rég játszottunk utoljára, de legnagyobb meglepetésemre Haylee addig gyakorolt velem, amíg jónak láttam.

– Még kell párszor gyakorolnunk – állapítottam meg. – Jól van. Akkor a film?

– Válassz valamit. Addig én kipattogtatom a kukoricát.

Erre ugyan nem számítottunk, de hosszú idő óta ez volt az első kellemes esténk. Anya hazaérve a kanapén talált bennünket, a tévé még mindig ment, mi pedig összeborulva aludtunk. Haylee is felriadt, amikor én felébredtem arra, hogy anya mosolyogva áll előttünk.

– Nem hallottuk, hogy bejöttél – motyogtam.

– Már vagy tíz perce itt állok, csak nem akartalak felébreszteni benneteket. Olyanok voltatok, mint kiskorotokban. Az én lányaim.

– Jól érezted magad? – kérdezte Haylee a szemét dörzsölgetve.

– Elég jól – bólintott anya. – Tanultam tőletek valamit.

– Micsodát? – csodálkozott el Haylee.

– Hogy az embernek ne legyenek elvárásai – felelte anya. – Mert akkor nem fog csalódni.

Egy pillanatra meghökkentünk, de aztán kitört belőlünk a nevetés. Anya is velünk nevetett.

Hosszú idő óta most először kacagtunk együtt mind a hárman.

12

Vasárnap, reggelizés közben anya közölte, hogy meghívta Darren Pault vacsorára, péntek estére. A pletykák, ahogy remélte, már szárnyra keltek a románcuk kapcsán. A csönd, ami eddig uralkodott a házban, darabokra tört. Anya egész nap a telefonon lógott, olyan nőkkel csevegett, akikkel már nagyon régen nem. Élvezte, hogy a figyelem központjába került. Haylee meg én hamar rájöttünk, hogy amíg a saját szerelmi kalandozásaival van elfoglalva, kevesebb figyelmet szentel a mi barátkozásainknak.

Szkeptikusan fogadtam a hírt, hogy Haylee szakítani akar Jimmy Jacksonnal, mindenesetre Haylee nem kereste a hétvégén. És Jimmy sem hívta őt, ami bosszantotta Hayleet, mert ő akarta dobni Jimmyt.

– Annyira biztos a dolgában – mondta nekem Haylee vasárnap este. – Nagyon meg fog lepődni.

Jimmy odajött hozzánk, mihelyt beléptünk a suliba hétfő reggel.

– Helló, lányok, mi újság? – kérdezte kaján vigyorral.

Egyikünk sem felelt, de Jimmy nem tágított.

– Hé, hová ez a nagy sietség? – szólt utánunk, amikor sietve megindultunk az osztálytermünk felé.

– Háborog a gyomrunk – felelte Haylee. – A kellemetlen szagoktól mindig émelygünk.

– Mi? Ó, már értem. Ne haragudj, hogy nem kerestelek hétvégén – mondta Hayleenek, amikor odaértünk a többi lányhoz.

Haylee visszafordult.

– Ne fáradj. Ráakadtam a régi keljfeljancsimra, és az is van olyan szórakoztató és izgató, mint te.

– Ha-ha-ha! De majd mindjárt felizgatlak – súgta Jimmy, és át akarta ölelni Haylee vállát.

– Inkább fürödnél meg, mielőtt valakinek a közelébe mész – mondta Haylee, és ellépett Jimmy mellől.

Jimmy elvörösödve a többiekre nézett, akik érdeklődve, mosolyogva figyelték a jelenetet.

– Oké, ikrek – dünnyögte mérgesen. – Ti meg kábé annyira vagytok kívánatosak, mint a tegnapi hamburgerem.

– Ami feltehetően még mindig ott büdösödik a zsebedben – vágott vissza Haylee. Még senki sem nevetett, lélegzetvisszafojtva várták, mit felel erre Jimmy.

– Van is nekem időm rátok – legyintett Jimmy, és továbbment, mintha annyira sem érdekelné az egész, mint egy eldobott rágógumis papírdarab. Haylee meg kiselőadást tartott a lányoknak arról, hogy esze ágában sincs éretlen kisfiúkra pazarolni az idejét. Nagyon fellengzősnek hatott.

– Az embernek adnia kell magára – magyarázta.

– Mert még címkéket aggatnak rá. Minek a ragaszkodás? – folytatta. – Ezek azt hiszik, ha odavagy értük, akkor kényük-kedvük szerint bánhatnak velünk. Soha nem szabad elkötelezni magunkat egyetlen fiú mellett, legalábbis az itteniek mellett nem.

Ha lehunyom a szemem, mintha anyát hallanám. Mindenesetre a lányoknak nagyon tetszett, hogy Haylee ilyen simán lekoptatta Jimmyt. Még Melanie szeme is elkerekedett, pedig azt hitte magáról, hogy ő a csapatkapitány.

– Ezt mivel érdemelte ki? – kérdezte Hayleetől.

Haylee rám pillantott, majd a többiekhez fordul va azt válaszolta:

– Kinyitotta a száját, de nem akkor, amikor csókolt.

Egy pillanatig döbbent csend fogadta a hallottakat, majd mindenkiből kitört a nevetés. Haylee diadalmas mosollyal az arcán a termünk felé intett.

Matt állt az ajtó mellett. Egy ijedt kiskutya tekintetével nézett rám, majd elkapta a tekintetét. Odamentem, és megálltam előtte.

– Ne haragudj, hogy nem hívtalak a hétvégén – mondta. – Többször is akartalak, de nem mertem, mert nem tudtam, hogy fogjak hozzá, és hogyan fogadod.

– Magam is így voltam vele. De talán jobb, hogy volt időnk gondolkodni a történteken.

Matt a többiekre nézett, majd kicsit arrébb ment, hogy hallótávolságon kívül kerüljünk.

– Figyelj, meg kell értened, mi történt. Ki voltam ütve attól a valamitől, amit beleraktak az italunkba, elaludtam, és amikor kinyitottam a szemem, ott láttam valakit, akiről azt hittem, te vagy, mivel a fürdőszobából, a te fürdőszobádból lépett ki. Ki másra gondolhattam volna? Sötét volt, és…

– Ezt már mondtad. És pontosan mikor jöttél rá, hogy nem én vagyok az, Matt?

– Csak a legvégén. Csukva volt a szemem, a hangotok is annyira hasonlít… meg a parfümötök illata…

Leesett a tantusz.

– Ezt akkor is nehéz elfogadnom. Talán az a legjobb, ha nem beszélünk róla többet – mondtam. – Később még találkozunk.

Nem szerettem volna, ha úgy veszi, hogy nem hiszek neki, vagy hogy nem érdekel, de biztos, hogy Matt így élte meg. Ám végül is semmi újat nem mondott.

– Jó. Akkor később – felelte keserűen, és elsietett.

Megfordulva láttam, hogy Haylee rám vár.

– Mit mondott? – faggatott, amikor beléptünk az osztályba.

– A parfüm volt a hibás.

Haylee elnevette magát. A helyünkre ültünk. És hiába hitték azt a többiek, hogy milyen klasszak vagyunk, amiért ilyen könnyedén dobtuk a fiúkat, én pontosan tudtam, hogy a történtek mennyire megviseltek minket. Valami nagyon jelentős dolgot éltünk át mi ketten ezen a hétvégén. Biztos voltam benne, hogy ettől fogva elkerülhetetlen az életünkben a változás. Ott lesz a kérdés, hogy kik vagyunk, mivé leszünk. És bár ez másokkal is így lehet, akik a pubertásból a kamaszkorba lépnek át, különösen igaz volt ez Hayleere meg rám. Talán ami ezen a hétvégén történt, az volt az ébresztő. Elérkezett az ideje, hogy hagyjuk érvényesülni az egyedi sajátosságainkat, még ha ezzel csalódást is okozunk anyának. Se Haylee, se én nem éreztük már kislányoknak magunkat, de amit anya eltervezett számunkra, amiben reménykedett, az csak kislányokra illett. Úgy éreztem, el kell kezdenem dolgoznom ezen, és segítenem kell Hayleet is abban, hogy megtalálja önmagát. Nagyon szerettem volna, ha

rájön, hogy sok dolog, amit most fontosnak tart, egyáltalán nem az. Az idő megtanítja rá.

Jimmy Jackson egyáltalán nem vette olyan félvállról a dolgot, ahogy a folyosón mutatta. Nagyon nem esett jól neki, hogy mások szeme láttára hülyét csináltak belőle. A suliban hamar híre ment, hogy mi történt vele. Ő erre, ahogy számítani lehetett rá, megszellőztette a történteket, és kifigurázta Mattet. Haylee könnyebben szállt szembe ezekkel a mendemondákkal, mint én. Azt mondta a lányoknak, hogy Jimmy csapnivaló az ágyban, és csak ezt akarja leplezni azzal, hogy mindenféléket kitalál rólunk.

Délután Matt és Jimmy összeverekedett. Mr. Allen, a tornatanár választotta szét őket, mielőtt a harc eldurvult volna, ők meg, mint két felbőszült oroszlán, akik szét akarják tépni egymást, kerülgették a másikat a nap hátralévő részében. Jimmy aztán végül feladta, és csatlakozott a korábbi barátaihoz, barátnőihez.

Matt meg én kerültük egymást egész nap, és másnap is, próbáltuk valahogy bevarrni a lyukat bimbózó kapcsolatunkon. Haylee, ahogy ígérte, távol tartotta magát Matt-től, és ha Matt felénk indult, amikor ketten voltunk, Haylee készségesen magamra hagyott. De mindegy volt. Valahányszor Mattre néztem, az arcáról lerítt a bűntudat. Minden szava puhatolózás volt, mintha úgy gondolná, nem hiszek neki. Nyilvánvalóan abból vonta le ezt a következtetést, ahogy ránéztem, és amit mondtam.

Nem telefonált se hétfő, se kedd este. S noha váltottunk pár szót egymással a hét második részében, az olyan volt, mintha két olyan ember szólna egymáshoz, akik csak futólag ismerik

egymást. A szabadidejét többnyire a kevés barátjával töltötte, és lassan visszahúzódott a maga világába, ahol eddig is élt. Hogy ne kelljen állandóan rá gondolnom, én a feladataimba merültem. Legnagyobb meglepetésemre Haylee is ezt az utat választotta. A beszélgetéseinkbe egyre gyakrabban szőtt bele magáról valamit, például azt, hogy rájött, mi ketten mennyivel érettebbek vagyunk az osztálytársainknál, de még a fölöttünk járó lányoknál is.

Ha több eszem van, akkor jobban odafigyelek az intő jelekre, és magára Hayleere, de én csupán arra gondoltam, hogy a testvéremnek most ilyen a hangulata. Ez idő tájt épp a bölcselkedőt játszotta. Az ebédszünetekben kiselőadásokat tartott a holdudvarának, amikor is anya vesszőparipáit, kirohanásait ismételgette a férfiak ellen, néha szóról szóra idézve, és kinevetett mindenkit, aki romantikus kapcsolatban volt valamelyik fiúval. A hét vége felé aztán feltűnt, hogy a lányok, akik eddig úgy rajzottak körülötte, mintha ő lett volna a méhkirálynő, lassan kezdtek elmaradozni mellőle. Más lányok, fiúk mellé ültek, akik maradtak, azok meg igyekeztek mindig témát váltani. Még Melanie Rosen és Toby Sue Daniels is, akik pedig a legközelebbi barátnői voltak, távolságtartóbbak lettek. Csak azok a lányok maradtak a közelében, akik ez idő szerint nem jártak senkivel. Denise James volt az egyik, róla azt gondoltam, hogy leszbikus. Ő most már árnyékként követte Hayleet, és mint a Bibliát, úgy szajkózta a szövegeit.

– Azt hiszem, Denise beléd esett, amiért ilyesmiket hordasz össze a fiúkról, Haylee – mondtam neki egy nap. – Te vagy számára a reménysugár.

– A reménysugár?

– Szerintem őt sosem érdekelték a fiúk, és nem is fogják. Légy óvatos.

Haylee elnevette magát, majd Denise után fordulva kijelentette:

– Hát csak szeressen belém. Majd az ő szívét is összetöröm, mint Jimmy Jacksonét.

Úgy véltem, elemében van, és lehetetlen megállítani. Egy darabig szórakoztatott, így legalább kevesebbet gondoltam Mattre. Mostanában már csak biccentettünk egymásnak, ha összeszaladtunk. Olyan gyászos volt a hangulat köztünk, mint egy temetésen. Részemről talán azért, mert minél inkább Mattét okoltam, annál elnézőbb lehettem Hayleevel.

Igyekeztem minél több dologgal elterelni a figyelmemet. Segítettünk anyának megtervezni a pénteki vacsorát. Három receptkönyv is elöl volt szerda és csütörtök délután, és mint az esti mesét, úgy olvastuk, külön figyelmet szentelve a hozzávalóknak, a fűszereknek.

– Lehet valami igazság abban, hogy a férfiak szívéhez a gyomrukon át vezet az út – jegyezte meg anya. – Azok a nők, akiknél a bejárónő főzi meg a vacsorát, egyre távolabb kerülnek a férjüktől. Azok meg úgy élik meg, mintha nem is otthon, hanem rendre étteremben ennének. A legtöbb nő még egy tojást sem képes felverni. Csak téblábolnak a konyhában. Ha az utcán látom őket a férjükkel, inkább kísérőnek, semmint feleségnek tűnnek.

– De te mindig főztél és sütöttél apának – szúrta közbe Haylee. – Nálatok mégsem működött.

Én meg azt találgattam, anya vajon méregbe gurul-e, amiért Haylee ezt mondta, vagy elgondolkodik rajta.

– Ez is azt mutatja – szólalt meg egy pillanat múlva –, hogy mennyire csak saját magával törődött. Mert azt akarta, hogy minden őkörülötte forogjon, elsőnek ő, s csak utána mindenki más. Ügyeljetek rá – figyelmeztetett az ujját felemelve –, hogy olyan férfit válasszatok magatoknak, aki imád benneteket, imád mindent, amiben hisztek, amit csináltok, és nem csak az arcotokat és a testeteket. Mert ez különbözteti meg az érett férfit a kisfiútól. Ha egy férfi betölti a harmincat vagy a negyvenet, az még nem jelenti azt, hogy fel is nőtt már – csukta össze a receptkönyvet, mint egy prédikátor a Bibliáját egy hatásos szónoklat után. – Citromos csirke, rukkola-saláta és kapros árpagyöngy lesz – határozta el. – A desszert foszlós kakaós kalács eperöntettel. Lányok, a desszertet ti csináljátok. Vita nincs!

– Hú! – mondta Haylee már az emeleten. – Anya aztán jól bedobja magát. Talán már hallja is az esküvői harangokat.

– Vajon tényleg erre vágyik, vagy csak bizonyítani akar a barátnői és apa előtt? – tűnődtem.

Haylee a vállát vonogatta.

– Végül is mi a különbség? – kérdezte, és bement a szobájába.

Attól függ, gondoltam. Aznap este kiderült, hogy Toby Sue Daniels bulit rendez szombaton, de minket nem hívtak meg rá. Haylee úgy gondolta, azért nem, mert Jimmy Jackson is ott lesz, de én Sarah Morgantől, akit soha sehová nem hívtak meg, másképp tudtam, azt mesélte nekem, hallotta, amikor Toby Sue azt mondta valakinek, azért nem hívja meg Hayleet, mert olyan elutasítóan beszél mostanában a fiúkról, engem pedig nélküle

nem hívhat meg. Meg kellett volna lepődnöm Haylee reakcióján. A teljes közöny annyira nem volt jellemző rá.

– Úgysem tudnánk miről beszélgetni velük – legyintett. – Főleg a fiúkkal nem.

Azzal is meglepett, hogy lelkesen gyakorolta a duettet a zongorán, hogy Darren Paul és anya örüljön.

És nem morgott, nem ellenkezett, amiért megint egyforma ruhában kellett parádéznunk. Anya ott állt a zongoránál, és széles mosollyal fogadta a produkciónkat. A vacsora és az előadás olyan boldoggá tette, amilyennek már rég nem láttam.

Darren két üveg borral és egy újabb csokor virággal érkezett, ami nagyobb volt, mint az előző, és vegyesen voltak benne rózsák.

– Nem tudtam, mi lesz a vacsora, ezért vöröset és fehéret is hoztam.

– Mint egy kiscserkész – mondta anya. – Aki mindenre fel van készülve.

Haylee elnevette magát, Darren pedig nem tudta, hogy ezt most bóknak vegye-e, vagy sem, de anya nem tett hozzá semmit.

Anya a kezünkbe nyomta a borokat és a csokrot. Haylee meg én a legszebb tányérjainkkal, ezüsttel, vizes- és borospoharakkal terítettünk, a legszebb abroszra. A rózsákat, amit Darren hozott, középre tettük. Amikor anya kitöltötte a koktélokat, megengedte, hogy mi is kapjunk egy keveset, és pár percig Darren beszélt az üzleteiről. Meglepett, hogy anya milyen érdeklődve hallgatja. Apa üzleti ügyei sose foglalkoztatták ennyire.

Hayleevel egy ideig udvariasan hallgattuk, de hamar eluntuk, amikor már az üzletmenet és a könyvelés érdekfeszítő részleteinél tartott. Arra gondoltam, Darren vagy feszeng, vagy csak szereti a saját hangját hallani. Mindketten megkönnyebbültünk, amikor anya közbevágott, mondván, készültünk valamivel.

Odamentünk Hayleevel a zongoránkhoz. Mintha korábban nem vette volna észre, Darren most szóvá tette, hogy két zongoránk is van.

– Ez elég szokatlan. Úgy értem, felváltva is lehetett volna tanulniuk, nem?

– Persze hogy nem! – vágta rá anya a kelleténél kicsit élesebb hangon. – Hisz ők mindig mindent együtt és egyszerre csinálnak.

– Na de két zongora… – mondta Darren szinte dadogva.

– Mindenből kettő van – bólintott anya.

– Mindenből?

– Az utolsó pár zokniig – jelentette ki büszkén anya. Darren most úgy nézett ránk, egyikünkről a másikunkra, mintha először látna bennünket

– És mindig egyformába öltöznek?

– Általában igen – felelte anya. – Az én lányaim különlegesek.

– Ez már igaz.

– Ha egyszer kedved támadna hozni valamit nekik, az csakis két egyforma dolog lehet – tette hozzá anya.

Darren az arcára fagyott mosollyal mintha azt várta volna, mikor jön végre a poén.

– Lányok! – mondta anya, a fejével intve a zongora felé.

Leültünk, és játszani kezdtünk. Amikor a darab végére értünk, anya és Darren megtapsolt minket.

– Nagyon szép volt – jegyezte meg Darren. – Egyforma szépen játszottak.

– Hát ez csak természetes – tárta szét a kezét anya.

– Ez úgy hangzik, mintha mindenre vonatkozna, de biztos, hogy azért sok dologban különböznek egymástól – mondta Darren.

Lopva anyára néztem, és láttam, hogy megkeményedik a tekintete.

– Őket épp az egyformaságuk teszi különlegessé. – Anya összeszorított fogakkal beszélt, és minden egyes szót kihangsúlyozott. – Egyformán tehetségesek, ugyanazok a dolgok érdeklik mindkettőjüket, és egyformán teljesítenek az iskolában. Még a barátaik is ugyanazok.

Darren bólintott, de már nem szólt egy szót sem, szorosan összezárta az ajkait. Anya törte meg a csöndet azzal, hogy kész a vacsora. Darren nagyon igyekezett visszaszerezni a kegyeit, dicsért mindent, még azt is, ahogy a szalvéták össze voltak hajtva.

– Ezt a lányok csinálták – közölte anya, amikor szedett a salátából. – Mindketten kétféle dolgot készítettek.

Darren ránk nézett, és bólintott.

– Munkamegosztás, igaz? – kérdezte tőlünk mosolyogva.

– A két fél ad ki egy egészet – szögezte le anya. – Ketten együtt az én tökéletes lányaim.

– Haylee-Kaylee – mondta Haylee.

– Kaylee-Haylee – mondtam én.

Darren szinte megrémült. Bort akart tölteni a poharakba.

– Ó, nem – szólt rá anya. – Először Haylee tölt, másodszorra Kaylee. Azóta így csináljuk, hogy már önteni tudnak – magyarázta.

Haylee töltött. Anya felállt, hogy tósztot mondjon.

– A lányaimra! Életem értelmére.

– Anyára! – vágtuk rá egyszerre. – Életünk értelmére.

Ittunk.

Darren Paul belekortyolt a borára, de félrenyelte.

– Elnézést – szabadkozott köhögve.

– Akkor hát lássunk hozzá – mondta anya kissé bosszúsan.

Darren enni kezdett, de úgy, mintha ez volna az utolsó vacsorája a kivégzése előtt. Mindenesetre ugyanúgy dicsérte anya főztjét, ahogy apa annak idején.

A desszertnél anya elmondta, hogy azt is mi készítettük. Utána Darrennel átmentek a nappaliba egy vacsora utáni italra. Mi leszedtük az asztalt, és közben hegyeztük a fülünket, hogy halljuk, miről beszélgetnek. De nem igazán beszélgettek. Amikor csatlakoztunk hozzájuk, olyan volt, mintha a levegő is megfagyott volna körülöttük.

– Épp azt meséltem Darrennek, hogy apátok mindig mennyire megkeserítette az életünket, különösen, amikor itthon tanítottalak titeket.

Darrenre néztünk. Anya tovább ecsetelte, apa mi mindennel nehezítette folyton, hogy ő a tökéletes egyformaság jegyében neveljen bennünket. Darren csak bólogatott, és bennünket nézett, talán hogy lássa, szomorúak vagyunk-e emiatt. Mi, mint

mindig, ezúttal is rezzenetlen arccal ültünk, mint a porcelánbabák. Darren még mondott néhány dicsérő szót mindannyiunkra, majd elment, és az ajtó becsukódott mögötte.

Én azon tűnődtem, vajon telefonál-e még egyszer anyának. Arra már utalt, hogy nagyon elfoglalt lesz az üzlete bővítésével az elkövetkező hónapokban.

Anyát mintha nem nagyon izgatta volna, és alig említette a rákövetkező napokban. Egyik este, amikor rákérdeztünk, azt felelte:

– Pontosan az történt, amit előre megmondtam. Abból, ahogy valaki az ember gyerekeire reagál, pontosan le lehet szűrni az illető jellemét. S noha ti ketten viselkedtetek a kedvemért, a ti reakcióitokból is kiolvasható volt sok minden. Láttam rajtatok, hogy nem voltatok oda érte. Nem is tudjátok, menynyit segítetek nekem az ismerkedés vizein evezve most, annyi év után. De több hibát nem követek el – fogadkozott.

Azt hittem, az élmény elveszi anya kedvét a további barátkozásoktól, de nem, továbbra is randizott. A barátnői igyekeztek új férjjelölteket felhajtani neki. További vacsorákon találkoztunk az új áldozatokkal, vagy akkor, ha anyáért jöttek, de egyikük sem maradt mellette sokáig. Időközben a válás is lezajlott, és immáron kőtáblába vésték a távoli kapcsolattartásunkat apával.

Azt nem lehet tudni, hogy mindez hatással volt-e a mi barátkozásainkra, mivel ekkortájt nem nagyon barátkoztunk. Haylee nem akart komolyabb kapcsolatot senkivel, bár sokan próbálkoztak nála, többnyire idősebb fiúk. És már nem lelkesítette a dupla randik gondolata sem.

Magam sem vágytam újabb kapcsolatra. Hayleet bántotta, hogy ő az oka, de megnyugtattam, hogy nem, csak még nem jutottam túl Matten. Mielőtt a tanév véget ért, volt egy utolsó, komoly beszélgetésünk Matt-tel. Nem azért volt az utolsó, mert még mindig zavartak volna a történtek, hanem ő lepett meg egy hírrel:

– Apa elvállalt egy kórházi állást New York Cityben – mondta. – Elköltözünk. Már áruljuk a házat, anya pedig másik banki állást keres magának New Yorkban.

Nem tűnt elkeseredettnek. Inkább megkönnyebbültnek láttam.

Amikor megkérdeztem, nem bánja-e, egy pillanatra elgondolkodott.

– A gyerekek csak csomagok – válaszolta aztán. – Feltehetően mi magunk is így kezeljük majd a gyerekeinket.

Ebből azt a következtetést vontam le, hogy mégiscsak bánja. Ugyan azt ígérte, hogy írni fog, de nekem úgy tűnt, mintha már hónapokkal korábban elköszönt volna, és most csak az árnyékával beszélgetnék. Elmeséltem Hayleenek, ő meg azt kérdezte, én bánom-e.

– Azt hiszem, ha nagyon őszintén belegondolok, akkor igen – vallottam meg. – Még mindig különlegesnek tartom, és fáj, hogy mással lesz.

– Vagyis még mindig utálsz?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Téged nem utálhatlak.

– Azért, mert anya nem engedi?

Elnevettem magam.

– Te is tudod, hogy anya soha nem fog találni magának senkit. Mihelyt a férfiak látják, milyen furák vagyunk együtt, azonnal olajra lépnek. És tényleg furák vagyunk – jelentette ki Haylee. – Ezért is félek attól, hogy bárkivel összemelegedjek a suliból.

Sosem lesz igazi fiúm, amíg el nem válunk egymástól, és neked sem.

– Ez butaság – mondtam.

– Nem, nem az. Ha mégis lesz valakink, szeretőnk, férjünk, akkor jobb, ha messze lakunk egymástól – közölte. Úgy hangzott, mintha már sokat gondolkodott volna mindezen.

Talán igaza is volt.

És mintha máris erre az elszakadásra készült volna, többnyire elvonult a szobájába, a számítógépéhez. Tanulni még együtt tanultunk, és készültünk az évzáróra. Majd mindennap zongoráztunk, aminek anya nagyon örült. Ahogy először Darrennek, a többi férfinak is játszottunk, ha nálunk vacsoráztak. Anya mindig ugyanazokkal a kommentárokkal fűszerezte az előadást, mint amikor Darren járt itt, és ez elég is volt ahhoz, hogy többet senki ne akarjon visszatérni.

Eleinte alig volt észrevehető, mégis mindketten éreztük, hogy anya egyre inkább összezavarodik, nem találja önmagát a kialakult, új helyzetben, elvált feleségként, mégsem akarja, hogy letörtnek, le-győzöttnek látsszék. Amikor Haylee kezdett más ruhákban járni, másképp fésülni a haját, barátkozni nélkülem, anya nem csinált akkora felhajtást belőle, mint korábban. Ezt egyikünk sem bánta.

Én meg úgy éreztem, hogy Haylee egyre inkább eltávolodik tőlem. Nekünk igazából sosem voltak titkaink egymás előtt. Akár van rá tudományos bizonyíték, akár nincs, én mindig úgy éreztem, hogy van egyfajta mentális-telepatikus kapcsolat kettőnk között. Talán amiért anya ránk kényszerítette, hogy ugyanúgy érezzünk. És most is megéreztem, hogy valami különös dolog történik. Mintha Haylee falat kezdett volt építeni maga, a gondolatai, az érzései köré. Elkalandozott az épp folyó beszélgetésektől, nemcsak az iskolában, de itthon is. Olyan volt, mint aki vár valamire.

Amikor megkérdeztem tőle, jól van-e, sietve rávágta:

– Igen, persze. Mi bajom lenne?

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy szomorú lett volna, nem, nem az volt. Tudtam, milyen az, amikor Haylee szomorú, de ennek nyoma sem volt rajta. És nem is volt nyugtalan vagy aggályoskodó. Csupán távoli, mintha kilépett volna a testéből, és a lelke valahol máshol bolyongana.

Végül egy este, miután megvacsoráztunk, megnéztünk egy filmet a tévében, és anya elmondta, azt hallja, hogy apa és az „új párnája" máris marakodik egymással, felmentünk a szobánkba. Haylee alig várta, hogy az ajtaját becsukhassa maga mögött, gyorsan elköszönt. Én csak álltam egy darabig, majd utánamentem. Haylee meglepetten fordult felém.

– Mi van? – kérdezte.

– Nem akarod elmondani?

– Mit?

– Találkozgatsz titokban Jimmyvel?

– Viccelsz? Már rég eszembe se jut.

– Akkor hát mi van veled, Haylee? És ne mondd, hogy semmi. Te is mindig tudod, ha velem történik valami, és fordítva. Szóval?

Hosszan fontolgatta a választ.

– Azt hiszem, szerelmes vagyok valakibe – bökte ki.

– Micsoda? – Elmosolyodtam. – Hát az meg hogy lehet? Már hosszú hetek óta sehová sem jársz, nem találkozol senkivel.

– Másképp is lehet.

– Másképp?

Haylee kicsit arrébb lépett, hogy észrevegyem a számítógépét.

Elkerekedett a szemem.

– Az interneten ismerkedtetek meg?

– Igen. Sokat beszélgetünk, elmondunk egymásnak dolgokat, fényképeket is küldtem. De csak magamról – hangsúlyozta.

– A mi sulinkba jár, vagy itt valahol a közelben?

– Nem, idősebb.

– Mennyivel?

– Idősebb.

– Haylee, azt kérdeztem, mennyivel idősebb. – Ragaszkodtam a válaszhoz.

– Huszonöt körül van. Vagy talán kicsit több.

– Vagyis már befejezte az egyetemet?

– Sosem járt egyetemre. Telefonszerelő. Az apja tizenöt éve halt meg, az anyja meg mostanában, testvérei nincsenek. Nagyon jóképű – tette hozzá Haylee –, nagyon kedves és érzékeny. Együtt olvasunk egy könyvet.

– Hogyhogy?

– Mind a ketten elolvasunk egy-két fejezetet, aztán megbeszéljük.

– Melyik könyv ez?

– *A Pnyin professzor* Vladimír Nabokovtól. Mrs. Kasofsky direkt az én kedvemért rendelte meg a könyvtárnak, és én vagyok az egyetlen, akinek odaadta, és talán soha nem is fogja másnak kiadni. De szereti, ha olvasunk.

– Könyvtáros. Persze hogy szereti, ha olvasunk. És miért pont ezt a könyvet választottátok?

– Ő javasolta, én meg nem bántam – mondta Haylee, és elővette a fiókjából a könyvet, hogy megmutassa. – Nagyszerűen tudja elemezni a szereplőket.

– De hogy szerethetsz bele olyasvalakibe, akivel csak egy könyvet olvastok együtt?

– Van itt más is. Mindketten ugyanazt szeretjük, és ugyanazt nem szeretjük. És nemsokára találkozunk. De ha anyának csak egyetlen szóval is megemlíted, esküszöm, életem végéig nem szólok hozzád egy szót sem.

– Nem mondom meg neki, de nem hiszem, hogy találkoznod kellene valakivel, akivel az interneten ismerkedtél meg, Haylee, és aki ráadásul ennyivel idősebb nálad.

– Ne akarj te is anyáskodni fölöttem, Kaylee. Már felnőtt vagyok, sokkal érettebb, mint bárki az osztályban, sőt az egész iskolában. Mert nem a tényleges évek száma számít, hanem a mentális és érzelmi érettség. A *Pnyin* egyik szereplője is pontosan ilyen.

– Vagyis ezért olvastatja el veled? Mert azt szeretné, ha te is úgy gondolkodnál, mint az a szereplő?

– Azért, mert érdekes. És érdekes olyasvalakivel beszélgetni, aki már érett.

– Mióta csináljátok ezt?

– Elég régóta ahhoz, hogy ismerjem. Tudom, milyen, a válaszaiból, amikor magáról beszél. Megírta, mik a hibái, az erősségei, mitől fél, mi bosszantja, elmondta azt is, hogy mit nem szeretett a szüleiben. Ha valaki ilyen őszinte, abban meg lehet bízni.

– Hát… nem tudom – csóváltam a fejem.

– Hát én meg tudom. És most felejtsd el. Nem a te dolgod. Ez most a változatosság kedvéért kizárólag rólam szól.

– Én mégis aggódom.

– Aggódj csak kedved szerint, de tartsd a szádat. Világos?

Bólintottam.

– Köszönöm. Ha majd jónak látom, jónak *látjuk,* akkor neked is bemutatom.

– De hisz még ti ketten sem találkoztatok.

– Ezért mondtam, hogy ha már jónak látom. Nekem nagyon fontos ez az egész, Kaylee.

– Jól van, jól van.

– De a fényképét megmutatom – intett Haylee, és a számítógépéhez lépett.

Lassan odamentem a géphez, amikor feljött a fotó.

– A képen jóval idősebbnek néz ki.

– Csak a fények miatt. Telefonnal csinálta róla valaki. De azért te is látod, hogy milyen jóképű, és milyen érzékeny az arca, nem? – Haylee felém fordult. – Nem? – erősködött.

Nem tetszett a tekintete. Szúrós tekintet volt, és ki hordja manapság középen a választékát?

– De igen – válaszoltam mégis.

– Van olyan érzékeny, mint Matt? – kérdezte csúfondárosan Haylee. – Egy nap majd megbocsátasz neki.

– Az a nap sosem jön el. Matt elköltözik – mondtam, és azt is, hogy az apja máshol vállalt állást.

– Az se baj – felelte erre Haylee megváltozott hangulatban. – Veszett fejsze nyele. – Elmosolyodott, és megint a képet nézte. – Ezért is nehéz megbízható, érett férfit találni. – Elhallgatott, és csak bámulta a férfi képét.

– Hogy hívják?

– Anthonynak.

– Milyen Anthony?

Haylee rám mosolygott..

– Ó, nem – rázta meg a fejét. – Nem árulom el a teljes nevét, hogy aztán kutakodj utána az interneten, és bajt keverj. Elég, amit most tudsz. Jó éjt, drága tesóm. Magam akarok lenni, ha bejelentkezik.

– De ti nem is beszéltek. Telefonon nem hívott, igaz? És Skype-on sem?

– Én mondtam neki, hogy ne tegye. Jó ez így. És most jó éjt! – búcsúzott.

Még egyszer megnéztem magamnak a fotót, és magára hagytam Hayleet. Ő meg becsukta mögöttem az ajtót.

Hosszú idő óta most először félelemmel a szívemben aludtam el.

Talán a félelem mindig is itt lapult a szobámban, és csak arra várt, hogy lámpát oltsak. Hayleere gondoltam, aki, mint egy molylepke, a gyertya lángjánál táncol, kíváncsian, egyre közelebb rebben, és megégeti a szárnyait.

Vajon a tűz, ami megperzseli, engem is elér?

13

Minden titkunk közül ezt volt a legnehezebb megtartanom. Minden este, amikor Haylee visszavonult a szobájába, komolyan aggódtam, hogy egyre mélyebben belebonyolódik ebbe a furcsa internetviszonyba. Előfordult, hogy késő éjjel felébredtem, és gyanakodva, óvatosan odaosontam az ajtajához. A küszöb alatt kiszűrődött a számítógép képernyőjének fénye. Amikor szóvá tettem, Haylee azt felelte:

– Többször is felhív éjszakánként. Nagyon magányos. Segítek neki elaludni.

– És a te alvásoddal mi van?

– Ó, engem nem zavar, én el tudok aludni utána, és szépeket álmodom – mondta.

Nagyon szerettem volna, ha anya rajtakapja egyszer, amikor vele levelezget. Közel álltam a szószegéshez, célozgatni akartam rá neki, de mert féltem, hogy Haylee rossz néven veszi, és hogy megromolhat a kapcsolatunk, mégsem tettem. A tanítási év vége felé úgy éreztem, testvérekként és barátokként is közel állunk egymáshoz a titkos internetviszonya ellenére is, ami úgy állt közöttünk, mint egy légbe fagyott sikoly.

Haylee meg én a közös zongorázás és leckeírás mellett is sok mindent együtt csináltunk. És ugyan csak nagyon ritkán, de együtt jártunk el a barátainkkal. Az iskolában sem külön-külön barátkoztunk, mert Haylee legtöbb korábbi barátnője rossz

néven vette a kioktatásait, valamint hogy kineveti azt, ami számukra mulatságos és izgalmas. Így aztán Haylee sokkal megértőbb volt az én barátnőimmel, még Sarah Morgannel is.

Néha elgondolkodtam azon, miért is akar ennyire a kedvemben járni. Hogy hallgassak a számítógépes kalandjáról? Komolyabban vette a leckeírást, és készült a dolgozatokra. Nagyon nem szerettem volna, ha tudja, hogy hátsó szándékot sejtek, ezért nem mertem megkérdezni tőle, mikor akar találkozni Anthonyval. Éjszakánként már nem ébredtem fel, és nem ellenőriztem, hogy be van-e kapcsolva a számítógépe. Könnyebb volt nem tudomásul venni, hogy Haylee egy, a mondottnál jóval idősebb férfival levelezget az interneten.

Haylee, mintha csak tudta volna, az a jó nekem, ha nem beszélünk a dologról, sokáig nem említette. Olyan sokáig nem, hogy már arra gondoltam, talán vége. Lehet, hogy a férfi elunta, hogy egy ilyen fiatal kislánnyal enyelegjen, esetleg Haylee részéről lett oda az újdonság varázsa. Ha a férfi dobta őt, akkor talán nehezen éli meg, és ha előhozakodnék vele, csak sót szórnék a sebeire.

Ám egyik este lefekvés előtt behívott magához, és gondosan becsukta mögöttem az ajtót. Anya még mindig odalent volt, valamelyik barátnőjével csevegett telefonon az elvált asszonyos kalandjairól. A hangja fiatalosan élénknek tűnt, sokat nevetgéltek, vihorásztak.

– Anthony meg én úgy döntöttünk, itt az ideje, hogy találkozzunk – mondta Haylee izgatottan. – Már ki is találtuk, hol és mikor. Ez lesz az első igazi randevúnk.

– Ez még mindig tart, Haylee?

– Persze. S hogy lásd, milyen valójában, elmondom neked, hogy én már sokkal korábban akartam találkozni vele, de ő mindig azzal hárította el, hogy várjak vele addig, amíg teljesen bizonyos nem leszek abban, hogy ezt akarom. A ragadozók nem adnak második meg harmadik esélyt az áldozataiknak. Nyomban lecsapnak rájuk az első adandó alkalommal.

– Lehet, hogy nagyon okos, Haylee. És azzal akar egyre mélyebbre belevinni, hogy nem fut nyomban hozzád.

Haylee elhúzta a száját.

– Kösz. Azt reméltem, velem együtt örülsz. De úgy látszik, túl sokat akartam.

– Én csak azt mondom…

– Nem, te igazából semmit sem mondasz! – csattant fel Haylee. – Csak nem akarod, hogy boldog legyek. – Gyanakvás lobbant a szemében. – Te végül is senkit sem találtál Matt helyébe. Féltékeny vagy? Erről van szó?

– Nem, persze hogy nem. Csupán aggódom.

– De te is tudod, hogy segítened kell anyánál mondta Haylee.

Ebben igaza volt. Noha anya engedett valamennyit a szorításán, még mindig odafigyelt arra, hogy mit csinálunk, különösen esténként. Ragaszkodott hozzá, hogy bárki visz is el minket bárhová, először is mutassuk be neki, ha meg nem, akkor ő vitt és hozott bennünket. És mindig tudnia kellett, pontosan hová megyünk, és milyen céllal. Mi nem lóghattunk csak úgy egy bevásárlóközpontban, mint a barátnőink tették olykor. Mert szerinte a céltalan csellengés könnyen bajba sodorhat.

– Az embernek mindig kell legyen valami célja – magyarázta. – A ténfergés, bármily ártalmatlannak tűnjön is, hozhat olyasmit, amit később megbánnátok. A lustaság maga az istenkísértés.

– Hogy tudok segíteni? – kérdeztem Hayleetől.

– Igazából anyától loptam az ötletet. Emlékszel, hogy amikor először randizott Darren Paullal, felajánlotta, hogy elvisznek bennünket a moziba vacsora előtt, és aztán értünk is jönnek?

– Igen.

– Hát erről van szó. Megkérjük, hogy vigyen el a moziba minket annak a helynek a közelébe, ahol én Anthonyval találkozom. Mindketten bemegyünk a terembe, és te persze ott is maradsz, és megnézed a filmet. Ily módon válaszolni is tudsz, ha kérdez róla. Rendben?

– Nem is tudom – haboztam. – Ez a dolog még mindig nyugtalanít engem.

Haylee elfordította a fejét. Mintha elszámolt volna magában tízig, mielőtt újra rám nézett.

– Még a teljes nevét sem tudom, Haylee.

– Meg fogom mondani. Ígérem.

– És mikorra tervezitek?

– Jövő szombat estére – felelte Haylee.

Vasárnap volt. Még van egy hetem megrágni az egészet.

– Szóval? Segítesz, vagy sem? Talán neked is feltűnt, mennyire megváltoztam, érettebb lettem, és már bánom, amit Jimmyvel csináltunk akkor éjjel. Szóval? Rendben? – erősködött.

– Igen, Haylee. Rendben. Rendben.

Amiatt történik ez, mert féltek tőle, ezért keveredem most bele ebbe az internetrománcba? De mi más választásom maradt?

Sokáig hagytam, hogy menjen a dolog, nem szóltam egy árva szót sem róla anyának.

– Jól van. Majd csak kedden harangozzuk be. Addig utánaolvasok a filmnek, és majd izgatottan beszélgetni kezdünk róla anya előtt, mintha nagyon meg akarnánk nézni. De te is lelkesedj velem.

Az én testvérem, gondoltam, a *cselszövő, aki mindig mindent előre gondosan kitervel. Ez nekem sosem fog menni, ami talán hiba is a mai világban.*

– És mit játszanak?

– Nem tudom. Még nem jártam utána. Majd keresek valamit a Riverside környékén.

– A Riverside környékén? Az vagy tizenöt mérföld innen, Haylee. Még sosem jártunk ott moziban.

– De most oda kell mennünk.

– Miért? Miért ne találkozhatnátok valahol itt a közelben? Nem ismerjük azt a környéket.

– Ne kérdezősködj annyit! – kiáltotta türelmetlenül Haylee. – Oka van. Már hetek óta tervezgetjük. Bíznod kell bennem. Ha megteszed, jövök neked valamivel.

– Nem kell jönnöd semmivel, Haylee.

– Ahogy gondolod – vonta meg a vállát. – Szóval, megteszed? Vagy itt fogsz még kérdezősködni éveken át?

– Nagyon vicces. De lehet, hogy veled kellene mennem az első randira – próbálkoztam.

Hátrahőkölt, mintha leöntöttem volna egy tál forró levessel, és elhúzta a száját.

– Még hogy velem kellene jönnöd? Hogy összehasonlítgasson bennünket?

– Nem.

– Mert te örökké versengeni akarsz, igaz? – kérdezte ingerülten Haylee. – Rivalizálsz velem.

– Ennek semmi köze a rivalizáláshoz. Csak az jutott eszembe, nagyobb biztonságban éreznéd magad, ha én is ott lennék. Ha fordítva volna, én nagyon szeretném, hogy ott legyél.

– De nincs fordítva, és én semmitől sem tartok. Nem lesz semmi bajom. Gondolod, hogy képtelen vagyok eldönteni, kiben lehet bízni, és kiben nem? Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki képes megítélni másokat?

– Dehogyis.

– Hát akkor?

– Jól van, jól van – adtam meg magam. – Akkor menj egyedül, de tudnom kell a teljes nevét.

– Majd megtudod.

Egy pillanatra elgondolkodva leültem Haylee ágyára, abban reménykedve, hogy bizalmasan, ahogy régen, elbeszélgethetünk. Meg abban, hogy talán valahogy le tudom beszélni róla.

– Mesélj még róla. Miért nincs barátnője az ő korában? – tudakoltam, megnyomva a „korában” szót. – Vagy már volt nős? Vannak gyerekei?

– Nem, nem volt nős, és természetesen nincsenek gyerekei. Voltak már barátnői, de a legtöbbjük éretlen, üresfejű és öntelt lány volt. A szüleit nagyon szerette. És amikor az apja reumája komolyra fordult, neki kellett gondoskodnia mindkettőjükről és

a házról is. Ehhez le kellett mondania a barátairól, a szórakozásról. Ez sok mindent elárul róla.

– De az is lehet, hogy csak nagyon befelé forduló, ezért nincsenek barátai. A legtöbb ember ezért választja az internetet.

Haylee rám bámult.

Vállat vontam.

– Ez tény.

– Hát, lehet, hogy az – ismerte el Haylee de majd én kimozdítom belőle. Talán én leszek az első lány, akinek sikerül. Nincs ezzel semmi gond, igaz?

– Nem, nincs.

– Matt is magának való volt korábban, nem? Egyik csapatba sem állt be sportolni. Mondtam én neked akkor, hogy amiért nem barátkozós, te se állj szóba vele?

– Nem, de mindketten tudjuk, mi lett a vége.

Haylee megrázta a fejét.

– Jól van, jól van – motyogta.

– Na és hol nőtt fel?

– Itt, Pennsylvaniában. Szeretne kicsit utazni, de még mindig ő gondoskodik a családi házról, és még nem döntötte el, eladja-e, vagy sem. Számára fontosak az emlékek. Ő nem könnyelmű ember. – Haylee elmosolyodott. – Az elején nehéz volt rávenni a könnyed beszélgetésre, mindent nagyon komolyan vett, de végül sikerült elérnem.

– Nem zavarja, hogy még iskolába jársz?

– Nem akarta elhinni, amikor megmondtam neki, hány éves vagyok. Azt mondta, ismer korombeli lányokat, de egyikük sem olyan komoly, mint én. Elmondtam neki, hogy anyának

köszönhetem. Anthonyt meglepte, hogy anya ilyen jól nevelt bennünket, hiszen majdhogynem apa nélkül nőttünk fel.

– Szeretnéd anyának is bemutatni valamikor? – kérdeztem, hogy lássam, mennyire jutott az álmodozással. Ha messzire, akkor az olyan lesz anya számára, mintha bomba robbanna az orra előtt.

– Majd meglátjuk. Az ilyesmiben az ember csak óvatosan lépked előre, Kaylee. Ezt mondogatom a lányoknak is az osztályban. Nem szabad túlságosan hamar elkötelezni magunkat. Látod, pontosan tudom, mit csinálok. De azt is tudom, hogy neki szívesen elkötelezném magam. Nagyon mélyen érzek iránta. Mióta ismerem, magamat is jobbnak látom.

Bólintottam. Képtelen voltam lebeszélni róla. Talán jobb, ha hagyom, hogy megtörténjen, fedezze fel ő, amit kell, és a végén majd belátja, hogy igazam volt. Jelzett Haylee számítógépe.

– Ez Anthony – mondta. – Nem bánod?

A képernyőre néztem, majd Hayleere, aztán felálltam.

– Csak légy óvatos. Ez minden, amit kérek.

– Az leszek – ígérte, majd gyorsan megölelt, és adott egy puszit az arcomra. Elmosolyodtam.

– Jó éjt, Kaylee-Haylee! És köszönöm.

– Jó éjt, Haylee-Kaylee!

Távoztam, és Haylee becsukta mögöttem az ajtót.

A szobámba lépve vettem észre, hogy eddig visszatartott lélegzettel próbáltam ellenállni a kísértésnek, hogy le ne rohanjak, és anya nyakába ne zúdítsak mindent. Én leszek az oka, ha valami baja esik Hayleenek. Beleborzongtam, ahogy elképzeltem a legrosszabbakat. Csak nagyon nehezen aludtam

el. Egyszer-kétszer felriadtam, és azon morfondíroztam, hogy talán apától kellene segítséget kérnem. Ő tud titkot tartani. Tetszett az ötlet: apa majd követi Hayleet, és szembenéz ezzel az Anthonyval, bárki legyen is az, és véget vet az egésznek.

De persze így Haylee is tudni fogja, hogy az én művem volt. A választás egyszerű: vállalva a kockázatot, hagyom, hogy Haylee belekóstoljon ebbe az ábrándos szerelembe, és végül rájöjjön, mekkora ostobaság volt, vagy teszek ellene, és akkor elveszítem örökre. Efelől kétségem sem lehetett.

A plafont bámulva azt reméltem, ha elalszom, megszabadulok ettől a dilemmától. Végül csak haj nal felé sikerült álomba szenderülnöm. A reggelinél zongorázni lehetett volna a kettőnk közti különbséget. Én alig tudtam nyitva tartani a szemem, és a mozgásom olyan lomha volt, mint egy teknősé. Haylee azonban tele volt energiával, a boldogságtól repesve szökdécselt a konyhában, és mindent megcsinált anyának.

– Jól vagy? – kérdezte anya tőlem.

Haylee gyorsan rám nézett, félelem és figyelmeztetés villant a szemében.

– Túl sokáig tanultam – füllentettem. – De magamhoz térek.

– Na és te? – firtatta anya Hayleehez fordulva. – Te is sokat tanultál?

– Ó, igen, anya.

– Szeretném látni, hogy jó jegyeket hoztok. Az emberek azt várják, hogy az elvált szülők gyerekeinek leromlik az átlaga, de mi megmutatjuk nekik, hogy ez koránt sincs így, igaz?

– De meg ám! – fogadkozott Haylee. – Tulajdonképpen arra hajtunk, hogy még jobbak legyenek a jegyeink, mint a megelőző három hónapban, igaz, Kaylee?

Anyára néztem. Én már csak tudtam, hogy Hayleenek messze nincsenek olyan jó jegyei, mint az előző negyedévben.

– Igen – feleltem.

Anya örült.

Haylee vetett még rám egy csúnya, figyelmeztető pillantást. Befejeztük a reggelit, és indulni készültünk.

– Nem nézhetsz ki így, se reggel, se délután, se este – oktatott ki Haylee, amikor már felfelé mentünk a lépcsőn. – Mert ha anya észreveszi, hogy nyugtalanít valami, akkor, mint egy CIA-ügynök, vallatóra fog bennünket, és félek, hogy elárulod magad...

– Nem tehetek róla, hogy ilyen vagyok – tártam szét a kezem.

– Hát csak próbálkozz, főleg kedd este – utasított.

Azzal nyugtattam magam, hátha Haylee magától visszariad, és kiszáll az egészből. Csak előttem adja a bátrat, és még vasárnap előtt mond majd valami olyasmit, hogy történt valami közte meg az Anthonyja között, amitől hirtelen vége lett. Ehelyett esténként bejött hozzám, és elmesélte, menynyire izgul, és hogy Anthony is így van vele. Pénteken aztán további részletekkel szolgált:

– Azért ott találkozunk, mert ott lakik a közelben.

– Ott lakik a közelben? És te felmész egy vadidegen lakására?

– Nem vadidegen! Hányszor kell még elmondanom? Már hetek óta beszélgetünk egymással. Sokkal többet tudtam meg

róla, mint bármelyik fiúról az iskolában évek alatt. Anthony nagyon nyílt és őszinte. Az igazság az, hogy én feleannyira sem voltam őszinte hozzá, mint kellett volna.

– Ezt meg hogy értsem?

– Pontosan úgy, ahogy mondom. Csak apró lépésekkel haladok. Ne izgulj.

– Na és hol van a háza?

– Nem tudom pontosan. És nem is ház, inkább farm.

– Haylee, ez őrültség! Oké, oké – tettem hozzá gyorsan, mert láttam, hogy mindjárt dühbe gurul. – Ha ennyire akarod, maradunk a tervnél.

– Jól van – mosolyodott el. – És köszönöm, Kaylee. Komolyan.

– Jól van – mondtam én is, de fogalmam sem volt, hogy élem túl a napot.

Azt reméltem, ha anya meghallja, hová akarunk moziba menni, majd azt mondja, válasszunk valami közelebbit, és ezzel meghiúsítja Anthony tervét, de a szerencse Haylee mellé szegődött. Anya Laura Demarco bátyjával, Simon Adamsszel készült találkozni, aki egy szörnyű autóbalesetben veszítette el a feleségét másfél évvel korábban. Most már nyitott volt a randevúzásra, és anya volt az első nő, akivel ismerkedni próbált a tragédia óta. Laura bemutatta őket egymásnak, a férfi meg elhívta anyát vacsorázni. S mint kiderült, az étterem, amit választott, csupán öt mérföldnyire volt attól a mozitól, ahová Haylee akart menni.

Amikor anya elmondta, hogy vacsorameghívása van, abban bíztam, azt javasolja Hayleenek, hogy inkább a jövő héten

menjünk moziba, ami majd elkedvetleníti Anthonyt, és még az is lehet, hogy inába száll a bátorsága, és azzal vége. Anya azonban szerencsés véletlennek tartotta, mintha csak az őrangyalaink rendezték volna így.

Haylee az egyik legszexibb ruhánkat választotta, egy pánt nélküli, kis feketét. Ebben mellesebbnek látszottunk, és semmit nem bízott a képzeletre a domborulatokat illetően, mert már kicsit szűkebb volt ránk, mint amikor anya megvette. Abban bíztam, hogy anya felfigyel rá, és vallatóra fog bennünket, ezért nem tiltakoztam, de tulajdonképpen észre sem vette. Azzal volt elfoglalva, hogy ő mit vegyen magára erre a fontos randevúra, ami növeli az esélyeit.

– Simon nagyon érzékeny és sérülékeny mostanában – mesélte. – így aztán inkább terapeutaként kell ma viselkednem. Ehhez valami a szokásosnál visszafogottabb ruhára van szükségem. Legyetek ti is nagyon barátságosak, amikor találkoztok vele.

– Azok leszünk – ígérte Haylee.

– Úgy lesz – bólintottam.

Azt vártam, hogy amikor látja, mi van rajtunk, anya nyomban felzavar bennünket a szobánkba, hogy vegyünk fel valami szolidabbat a mozizáshoz, de ő gyakorlatilag átnézett rajtunk. Még az erős smink, szemfesték és csillogó rúzs sem tűnt fel neki, amit Haylee rám erőltetett. Könnyedén beleegyeztem, abban bízva, hogy anya intő jelnek veszi.

Jaj, anya! – kiáltottam magamban. – *Hát nem látod, mire megy ki a játék? Nem néznél meg bennünket alaposabban, ahogy korábban*

tetted, és kitaláltad a gondolatainkat is? Hát ennyire csak a saját kis randid érdekel?

Nagyon elkeserítő volt az egész. Ha anya nem lett volna annyira elfoglalva a saját életével, nyomban észrevette volna, miben sántikál Haylee, de legalábbis szemet szúrt volna neki, hogy elfogadhatatlan, ahogy kinézünk. Hogy Haylee ezúttal sikeresen átjutott anya radarján, rájöttem, már én sem tehetek semmit.

Meglepődtünk, amikor Simon Adams megérkezett, hogy vacsorázni vigye anyát, minket meg kitegyen a mozinál. Jóval alacsonyabb volt anyánál, és kifejezetten nem jóképű. Nagy orra volt, méla, barna szemekkel és löttyedt szemhéjakkal, amitől úgy nézett ki, mintha álmos volna. Sötétszürke zakót viselt fekete nyakkendővel, és ráfért volna egy hajvágás. Sötétbarna haja eléggé zilált volt a két oldalon, elöl meg a homlokába hullott. Tudta, hogy mi ketten egypetéjű ikrek vagyunk, és mindjárt el is bűvölte anyát, amikor bennünket meglátva kijelentette, hogy még sosem látott két ennyire egyforma gyereket.

Mielőtt még elindultunk volna, Haylee a fülembe súgta:

– Anya ma kétségtelenül jótékonysági randira megy. Ez itt úgy néz ki, mint Hófehérke egyik törpéje.

– Jótékonysági randi?

– Vissza akarja vezetni a világba, és be akarja bizonyítani a barátainak, de még inkább apának, van ereje ahhoz, hogy megtegye. Meg azt is, hogy ha szenvedne, akkor nem volna képes arra, hogy másvalakinek segítsen.

Gyanakodva néztem Hayleere.

– Ezt meg honnan veszed?

– Te nem ismered olyan jól anyát, mint én, Kaylee. Egyáltalán nem ismered – csóválta meg a fejét.

Talán igaza volt. Hisz egyedül ő tudta félrevezetni anyát, mint most is.

Simon Adams udvarias ember volt, és sokkal inkább hálát érzett anya iránt, semmint elcsábítani akarta. Anya úton a mozi felé úgy beszélt hozzá, ahogy egy gyerekhez szokás, minduntalan párhuzamot vont a férfi tragédiája és a maga válása között, hogy ezzel is igazolja kéretlen tanácsait.

– Számomra Mason Fitzgerald olyan, mintha halott lenne. Azt sem bántam volna, ha részvéttáviratokat kapok aznap, amikor kimondták a válást. És halott a lányaim számára is – tette még hangsúlyosabbá az elmondottakat.

Simon meg csak bólogatott, nem ellenkezett, nem kérdezett vissza. Haylee vigyorogva pofákat vágott. A jó az volt benne, hogy elvonta a figyelmemet, és nem azon járt az agyam, amire Haylee készült az én segítségemmel. De nyomban elfogott a jeges rémület, amikor Simon megállt a mozi előtt. Egy pillanatra nagy volt a kísértés, hogy megvalljam anyának, becsaptuk. Nem moziba megyünk, Haylee egy nála sokkal idősebb férfival fog találkozni, akit az interneten ismert meg.

A szavak megszülettek a fejemben, és nekilökődtek a tétovaság és a félelem falainak, és darabokra törtek, mielőtt a nyelvemig érhettek volna.

Haylee gyorsan kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Itt találkozunk – mondta anya. – Ne csavarogjatok el semerre, ha egy picit késünk. Nem ismerem jól ezt a környéket.

– Nem megyünk sehova – ígérte meg Haylee. – És köszönjük, Mr. Adams.

– Nagyon szívesen – felelte ő. – Jó mulatást a filmhez. Magam is gondoltam már rá, hogy megnézem.

– Lehet, hogy anya is kedvet kap hozzá. Majd elmeséljük, milyen volt.

Anya hirtelen Hayleere nézett, én azt reméltem, mérgesen, amiért ezt mondta, de legnagyobb meglepetésemre elmosolyodott.

– Gyere már, Kaylee! – hívott Haylee. – Nem szeretnék lemaradni az elejéről.

Haylee kiszállt, én nem mozdultam. Egy belső hang azt sikította, hogy állítsam meg.

– Kaylee! – sürgetett Haylee, már a járdán állva.

– Köszönöm, Mr. Adams! – mondtam, és kikászálódtam.

Haylee gyorsan elkapta a kezem, mintha attól félne, hogy meggondolom magam. Anya ránk mosolygott. Haylee még mindig a kezemet fogva sarkon fordult, és megindult a pénztár felé. Anya, pontosan úgy, ahogy Haylee számított rá, addig nem engedte, hogy Mr. Adams indítson, amíg azt nem látta, hogy bementünk a moziba.

– Kicsit korán van még – jegyezte meg Haylee, amikor már benn voltunk. – Valahová hátra vegyünk jegyet. Kérsz pattogatott kukoricát?

– Nem. – Idegességemben egy falat sem ment volna le a torkomon.

– Én igen – mondta, és vett egy vödörrel, meg üdítőt is.

– Te egyáltalán nem vagy ideges? – kérdeztem, amikor beléptünk az 1-es számú terembe.

– Nem – válaszolta. – Már milliószor elmondtam, hogy nem félek, és nagyon szeretnék találkozni vele, ezért ne kérdezd meg többször.

Az utolsó sor szélén ültünk. Elindultak a reklámok. Haylee a kukoricát eszegette, én meg némán ültem. Haylee az órájára nézett, és vett még a kukoricából. Felém nyújtotta, de én megráztam a fejem. Meredten néztem a vásznat, de nem láttam és nem hallottam semmit. Az, hogy még itt időzött, reménnyel töltött el. Talán, talán mégiscsak meggondolta magát, vagy ami még valószínűbb, nem is beszélték meg ezt a randit, csak még nem akarta nekem elmondani. Talán mert sejti, mennyire ideges vagyok. Már kezdtem teljesen beleélni magam, de ekkor…

– Úúúú – jajdult fel hirtelen Haylee. A kezembe nyomta a kukoricát, és összegörnyedve a gyomrához kapott.

– Mi van?

– Jaj, ne! – mondta ő, majd felállt, és kirohant a teremből. Mentem utána a női mosdóba. Haylee befutott az egyik WC-be.

– Mi a baj?

Hányni kezdett.

– Haylee? – Ki akartam nyitni az ajtót, de Haylee bezárta. – Engedj be!

Nyögött, zihált. Egy perc múlva aztán kinyitotta az ajtót. Az ülőkén ült, a fejét előrehajtva ringatta magát.

– Mi történt? Rosszul vagy?

– A gyomrom. Talán influenza. Mindy Lornert is ágynak döntötte, pontosan így kezdődött. Telefonon beszélgettünk,

amikor hirtelen azt mondta, hogy ki kell mennie. Még a telefont se tette le, rohant a fürdőszobába, és kihányt mindent. Valószínűleg te is elkaptad, hisz te is ott voltál vele pénteken.

– Hívom anyát.

– Ne! Még ne! – tiltakozott Haylee. – Mindjárt jobban leszek, de valamit meg kell tenned.

– Micsodát?

– Találkoznod kell Anthonyval, és megmondani neki, hogy mi történt.

– Tessék?

– Kérlek! Meg kell tenned.

– Nem lenne jobb, ha felhívnád, vagy küldenél neki egy e-mailt?

– Nem. Még azt hinné, hogy csak játszadoztam vele, és többet nem jelentkezne. De neked el fogja hinni, ha odamész. Csak mondd meg neki, aztán gyere vissza – kérte Haylee. – Addigra összeszedem magam. Nem szeretnénk elrontani anya estéjét sem, igaz?

– Nem is tudom, Haylee. Rosszul vagy. Most nem Anthony a legfontosabb.

– Nekem igen. Ugye megteszed nekem? Kérlek! Én jól leszek. Itt maradok a mosdó közelében – kö-nyörgött. – Kaylee, rosszul vagyok. Tedd meg nekem.

Beleszédültem ebbe az egészbe.

– Hogy lehettél rosszul pillanatok alatt?

– De hisz mondtam már. Biztos influenza – nyöszörögte, és lejjebb hajtotta a fejét. – Szóval mész, vagy sem? Megteszed értem? Én összehánynám magam az utcán.

– Hová kéne mennem?

– A moziból kilépve fordulj balra, és két háztömbnyivel lejjebb ott lesz egy kávébolt a Barnes és Hyman Way sarkán. Az üzlet zárva van, de ő ott fog állni előtte. Piros sapkában. Menj oda hozzá, és mondd meg neki, hogy mi történt, aztán gyere vissza hozzám. Ha mégsem lennék jobban, akkor felhívjuk anyát, de nem szeretném elrontani a randiját.

– Na és mi lesz, ha még rosszabbul leszel, amíg távol vagyok?

– Nem lesz semmi baj. Nem haldoklóm. Csak rossz a gyomrom. Eredj! – mondta, és magára csukta a WC-ajtót.

Egy darabig még tétován álldogáltam.

– A Barnes és Hyman Way sarka – szólt ki az ajtó mögül. – Balra, két háztömb. Piros sapka.

– Ez őrültség, Haylee.

– Ettől csak még rosszabbul leszek. Szóval?

– Még mindig nem mondtad meg a teljes nevét, pedig megígérted.

– Ó, mit számít ez most?

– Nekem számít – mondtam.

– Anthony Coopernek hívják. Csak szólj neki, aztán gyere vissza. Siess!

– Jól van. Bár semmi kedvem hozzá, de megteszem.

– Ha nem odabent ülök, amikor visszaérsz, akkor itt keress. Menj már! Minél hamarabb odamész, annál jobb. Mind a kettőnknek.

Elindultam, bár az ajtóban még mindig haboztam, majd mégiscsak továbbmentem. Szóltam a pénztárosnőnek, hogy

valahová ki kell ugranom, de visszajövök. Ő csak megvonta a vállát, láthatóan egy csöppet sem érdekelte. Balra fordulva sietve lépkedni kezdtem.

A levegő lehűlt, már bántam, hogy ez a ruha van rajtam. Az ég borús volt, az utca gyengén megvilágított. Magamat átkarolva, fázósan siettem tovább. Úgy terveztem, egy szuszra elmondok mindent, és már rohanok is vissza a moziba. Közben azon gondolkodtam, miért pont ezt a helyet nevezte meg ez az Anthony a találkozásra. Miért nem inkább a mozihoz jött egy megbeszélt időpontban? Talán mert Haylee nem avatta be a terveinkbe, így nem is tudott a moziról. Nekem Haylee azt mondta, ő messze nem volt olyan őszinte a férfihoz, mint az hozzá. Lehet, hogy azt sem tudja, anya mennyire rajtunk tartja mindig a szemét. Könnyen lehet, hogy Haylee elhitette vele, hogy azt csinál, amit akar. Talán ha tudta volna, hogy nem, hamar véget vet a dolognak. De lehet, hogy most megtörténik, és akkor minden a lehető legjobban alakul.

Kevés autó járt errefelé, és a házak is ritkultak; a legtöbbjük elég lepusztult állapotban volt, az ablakaik sötétek, a kerteket felverte a gaz. Jobban szerettem volna, ha többen járnak itt, és amikor végre odaértem a bolthoz, kiderült, hogy nemcsak mára zárt be, hanem zárva lehetett már régóta. A cégtábla félrebillent, a felirat megfakult rajta.

Senkit sem láttam előtte. Anthony valószínűleg mégsem jött el. Talán ráébredt, mibe is mászott bele, és a végén visszarettent. Talán arra gondolt, hogy ez a randevú a rendőrség csapdája, mert anya rájött, hogy az interneten szédíti Hayleet, és feljelentette. Sok hasonló esetről lehetett tudni. Örülnék, ha így

lenne, máris futhatnék vissza Hayleehez a hírrel, hogy nem is jött el a randira, és ő újragondolhatná az egészet.

Átmentem a túloldalra, lassan lépkedtem a kávébolt felé. Egy kocsi jött arra, lassított, majd továbbment. Mintha két férfi és egy nő ült volna benne. A saroknál befordultak, és az utca megint elcsöndesedett. Meglepett, hogy ilyen kihalt minden. Egyre jobban féltem. Úgy döntöttem, tízig számolok, és már futok is vissza a moziba.

– Egy…

– Szia, Kaylee! – hallottam a hátam mögül, mire megfordultam, és ott állt a férfi piros sapkában, zsebre dugott kézzel. – Már attól féltem, el sem jössz.

Miért Kayleet mondott, miért nem Hayleet?

Az utcai lámpa kevés fényt adott, de amikor a férfi kilépett az árnyékból, tisztán láttam. Nem sokkal volt magasabb nálunk, de a válla szélesebb, mint a fényképen látszott. A haja is ritkább, és mintha már őszült volna, és ekkor rádöbbentem, hogy egy fiatalkori fotóját tehette fel az internetre. Még annál is idősebb volt, mint elsőre gondoltam. Haylee csalódott lenne. Egyáltalán nem volt jóképű. Nagy kár, hogy Haylee rosszul lett, és nem ő maga jött ide. Mert azzal nyomban vége is lett vol na a dolognak.

– Biztosan Hayleet akart mondani. De ő nem jön – közöltem. – Sajnálom, én az ikertestvére vagyok,

Kaylee. Haylee váratlanul megbetegedett... a gyomra... biztos influenza. Azért jöttem én, hogy megmondjam, nem tud jönni.

A férfi elnevette magát, és közelebb lépett.

– Te örökké viccelsz. Épp ezt szeretem benned. Ki nem fogysz a humorból, mintha elemmel működnél.

Nem tetszett a hangja. Halk, reszelős hangon beszélt, mintha valaki a torkát szorongatná közben. Nem volt se szakálla, se bajsza, de borostás volt, mint aki már napok óta nem borotválkozott, és az ádámcsutkája le-föl ugrált. Farmerdzseki és fekete póló volt rajta, gyűrött, fekete nadrág, piszkos tornacipő, zokni nélkül.

Hátrébb lépve az jutott eszembe: az nem lehet, hogy Haylee az én nevemben levezett, és meg sem mondta ennek az Anthonynak, hogy van egy ikertestvére is, ugye?

– De azt tudja, hogy Hayleevel mi ikrek vagyunk, igaz?

A férfi hátravetett fejjel kacagott.

– Hát ez jó – mondta. – Tudtam, hogy tartogatsz valamit az első igazi találkozásunkra. Itt a furgonom. – A fejével jobbra intett.

Árnyékban állt, de látszott, hogy sötétbarna és ütött-kopott.

– Virágot is akartam hozni neked, de aztán inkább a házban várlak valami meglepetéssel.

Csak bámultam rá. Egy szavamat sem hitte. Nem hitte el, amit mondtam. Zavarba jöttem. A szívem hangosan dübörgött, mint egy riadót jelző tamtamdob valahol az őserdőben. Még hátrébb lépve megráztam a fejem.

– Ez nem vicc. Ez a valóság. Én valóban Kaylee vagyok, de nem én beszélgettem magával az interneten. Hanem Haylee. Ő most a moziban van. Anya hozott el odáig minket. De aztán Haylee rosszul lett, és engem küldött ide, hogy személyesen mondjam meg, mi történt. Anya értünk is jön, de ha Haylee még mindig nincs jobban, akkor felhívjuk, hogy még a film vége előtt

jöjjön. Sajnálom – mondtam –, de ez az igazság. És én most már megyek is vissza hozzá.

El akartam lépni mellette, de ő megfogta a bal karom.

– Nagyon mulatságos kis nő vagy – vigyorogta.

– De mi most a farmra megyünk, ahogy megbeszéltük. Ki is takarítottam a tiszteletedre.

– Nem – rántottam ki a szorításából a karomat.

– Mondtam már. Nem nekem kellett volna magával találkozni. Hanem Hayleenek. Én Kaylee vagyok, de maga összekevert kettőnket.

– Most már elég! – dörrent rám a férfi, és ezúttal már nem mosolygott, és a hangja is reszelősebbé, szinte érthetetlenné vált. – Néha túlzásba viszed a dolgokat. Már korábban mondani akartam. Indulás.

– Nekem vissza kell mennem a testvéremhez. És ha még egyszer hozzám ér, feljelentem.

Nemcsak a hangom, de az egész testem remeget t. Körülnézve most láttam csak, mennyire kihall minden. Sehol egy ház, amiben égett volna a lámpa, sehol egy nyitva tartó üzlet, és egyetlen autó sem járt itt. Hol vagyunk?

Elindultam.

– Állj meg, Kaylee! – szólt utánam.

Futni kezdtem, de mert annyira remegett a lábam, attól féltem, hogy felbukom, mielőtt a sarokig érek.

De addig el sem jutottam.

A férfi a következő pillanatban már mögöttem volt, és én egy szörnyű ütést éreztem a nyakamon.

Aztán minden elsötétült.

Először azt hittem, egy koromsötét helyiségben vagyok, de aztán rájöttem, hogy valami csuklya van a fejemen. Egy székhez, egy karosszékhez voltam láncolva a bal bokámnál fogva. A csuklya szövetének olaj- és benzinszaga volt. Rám tört a köhögés, és már majdnem sikolyba csapott át, amikor hirtelen lerántották a fejemről a csuklyát, és ott állt előttem Haylee Anthonyja.

A férfi egy felfordított, fekete fémpohárra emlékeztető lámpa gyenge fénye alatt állt behúzott vállal, és olyan teli szájjal vigyorgott, hogy az ajkai belefehéredtek, mint egy pattanásig feszített gumi. Most már világoskék pizsama volt rajta, és fekete papucs. Egy sárgás szemű macskát ölelt magához, amelyik olyan rezzenetlenül meredt rám, mintha kitömött állat lett volna.

– Helló! – köszönt Anthony. – Bocsánat, hogy így kerültél ide, de azért nem fájt nagyon, ugye? Csak olyan volt, mintha elaltattalak volna.

– Hol vagyok? Miért csinálta?

– Ó, milyen modortalan vagyok, ő itt Mr. Mokaszin – mondta Anthony. – Látod a fehér tappancsait? Hát nem olyan, mintha tényleg cipő volna rajta? Mr. Mokaszin, ő itt Kaylee.

Nemhogy megszólalni, levegőt venni se tudtam. Már nem a saját ruhámat viseltem, nem volt rajtam se melltartó, se bugyi. Egy vastag, megfakult, rózsaszín flanel hálóing fedte a testemet. Körülnéztem. Mintha egy alagsorban lettem volna. A két ablak kívülről be volt deszkázva. A falakat furnérlemezek borították, előttem egy öreg, párnázott, barna szófa állt, egy kis dohányzóasztal, az ágy mögött könyvespolc. A könyvek mellett apró nip-pek és játékok a polcokon, repülőgép- és

gépkocsimakettek. A falakra rajzok voltak tűzve. Mintha gyerekrajzok lettek volna hegyekről, fákról. És mindegyiken volt egy-egy macska is.

A betonpadozatot részben sűrűn szőtt, vastag szőnyeg borította. Tőlem jobbra egy fémmosogató, linóleummal borított konyhapult és egy kicsi, kétajtós hűtő látszott. Mellette tűzhely, rajta teáskanna és serpenyő. Aztán egy komód, fölötte ajtó nélküli szekrény. A polcokon gabonapelyhek, rizs, leves-konzervek sorakoztak, alattuk kenyértartó.

Kicsit elfordítottam a fejem, hogy jobban lássak. Mögöttem valamiféle hálószoba lehetett. Egy dupla ágy fémtámlával, annak nekitámasztva két világoskék párna, világoskék huzatú takaró. Az ágy mellett két oldalon egy-egy fa éjjeliszekrény, és sötét fa fésülködőasztal, fél tucat fiókkal. Ott is volt szőnyeg. A mennyezeten itt is hasonló lámpa lógott. Tőlem balra egy asztal állt négy székkel, a falon bekeretezett poszter, AZ OTTHON OTT VAN, AHOL A SZÍVÜNK szöveggel, ami egy szív körvonalain belül volt elhelyezve, mint a képeslapokon.

Mindjárt balra volt egy kis, ajtó nélküli mosdóhelyiség, WC-vel, káddal és mosdóval. Ebben is volt szőnyeg, de puhább, mint a többi.

– Tudom, ez nem sok – ismerte el Anthony. – De szép emlékek fűznek hozzá. Tizenkét éves voltam, amikor ide befészkeltem magam. Amikor elmondtam az iskolában a barátaimnak, mindenki irigykedett rám. Volt egy titkos helyem, de persze senkit sem tudtam becsempészni ide. Mert annak át kellett volna mennie a házon, és találkoznia apámmal és

anyámmal, de ezt már tudod, hisz elmeséltem. Meg képeket is küldtem, de persze az életben minden más.

Letette a macskát a földre, ami a lábához dörgölőzve körbejárta, és közben le nem vette rólam a szemét.

– Ha már megismert, veled is barátságos lesz – nyugtatott meg Anthony. – De a macskák természetüknél fogva félősek és gyanakvóak. Ezért is mondjuk gyakran emberre is, hogy olyan, mint egy riadt macska, nem? De Mr. Mokaszinnak hála, idelent nincs egyetlen egér sem.

Megmozdítottam a lábam, és azt kerestem a szememmel, hová vezet a lánc. Egy, a falba vert fém-kampóhoz volt erősítve, és elég hosszú volt ahhoz, hogy mozogjak vele mindenfelé. De rab voltam.

Próbáltam elfojtani páni félelmemet, de majd ki szakadt a szívem a helyéből. Mélyeket kelleti lélegeznem, hogy ne ájuljak el.

– Éhes vagy? – kérdezte Anythony. – Főzök teát, és van házi keksz, lekvárral. Magam csináltam, nem vacak bolti. Anya tanított meg sütni-főzni, amikor ideköltöztünk. „Meg kell tanulnod gondoskodni magadról, Junior”, mindig ezt mondogatta. És Juniornak szólított, mert apámat is Anthonynak hívták. Persze Tonynak is hívhatott volna. De nem tette, mert apám ki nem állhatta, ha Tonynak szólították, és anya félt, hogy dühös lesz, ha engem így nevez. „Junior – mondta anyám –, előbb-utóbb egymagad maradsz ebben a világban. Mi sem élünk örökké.” Idősek voltak már, amikor én születtem. Anya negyvenegy volt, apa ötvenkettő. Anya nagyon meg is lepődött, amikor megtudta, hogy terhes. Ő azt hitte, már a változókorba

lépett, és csak akkor jött rá, amikor már a hatodik hónapban volt. Amikor már kopogtattam. De ezt már tudod. Szóval, évek óta én gondoskodom magamról. Mert ha az ember egyedül van, akkor nem olyan könnyű étterembe járni. Az emberek megbámulnak, és ott a kérdés az arcukon, hogy ez meg miért van egyedül. Miért nincs barátnője vagy barátja? Sokkal egyszerűbb itthon enni. Tudom, már ezt is elmondtam, de szemtől szembe kicsit más. És jobb is, nem?

– Ezért még nagy bajba kerülhet – suttogtam, levegő után kapkodva. – A testvérem elmondja anyának, és akkor idejön a rendőrség. Nekem már rég vissza kellett volna mennem a moziba a beteg Hayleehez.

– Még mindig azt állítod, hogy van egy testvéred, aki rászedett? – csóválgatta a fejét mosolyogva Anthony. – Hogy lehet, hogy eddig nem beszéltél róla? Te több mesét tudsz kitalálni, mint Seherezádé. Tudod, Az *ezeregy éjszaka* meséiből. Itt van a könyvespolcon. Majd felolvasok belőle neked. Itt sosem fogsz unatkozni, még ha nincs is televíziónk. Anyám nem akarta, hogy tévém legyen, így nem is lett. De vannak jó társasjátékaim, újságjaim. Te meg majd takarítasz naponta. Mert hamar beporosodik minden. Holnaptól kezdve te mosogatsz, és olyan tisztán tartasz mindent a konyhában, ahogy én eddig, rendben? Azt írtad, nem gond, mert otthon is ezt csinálod. Ott a sarokban van egy porszívó is – mondta, és a fejével bal felé biccentett. – A fürdőszobai szekrényben megtalálsz mindent, ami kell, porrongyokat, tisztítószereket. A fürdőszobában extra tisztaságnak kell lennie. Nálam aztán nincsenek baktériumok sehol, és ez így is kell maradjon. Ó! – tette még hozzá a mosogató

felé indulva. – És itt van egy halom vitamin, amit az édesanyád szokott neked adni reggelente. Jól van – mondta aztán, a tenyerét összedörzsölve –, megyek, és főzök teát, jó?

A férfi odament a tűzhelyhez, a macska meg hirtelen elfutott mellettem.

– És ne haragudj a láncokért – folytatta Anthony, miközben vizet töltött a kannába. – Természetesen nem maradnak rajtad örökre. Nemsokára már úgysem akarsz majd elmenni innen – mosolyodott el felém fordulva. – Tudom. Abból, amit idáig elmondtál nekem magadról. Mert amikor elmondtam neked, hogy nekem mire van szükségem, te ugyanazt mondtad nekem. Meg azt, hogy egymáshoz valók vagyunk, igaz? Az internet az új Cupido. Még házasságközvetítők is hirdetik magukat. De mi megkerültük őket.

Kinyitotta a konyhaszekrényt, és kivett egy tál aprósüteményt.

– Nagyon finom. Tudom, hogy neked nem nagyon megy a főzés, de ne aggódj. Én nagyszerű szakács vagyok. Mielőtt apám meghalt, én szoktam a vacsorát elkészíteni, és az ebédet is megfőztem neki, mielőtt dolgozni mentem. Hétvégeken fantasztikus reggeliket készítek, bundás kenyeret, palacsintát, buggyantott tojást. Csak kimondod, és én már meg is csinálom.

A pultra tette a süteményt, és a mutatóujját rázta felém.

– Te egy kicsit el vagy kényeztetve, tudom. Te magad vallottad meg, és azt hiszem, nem szabadott volna ennyire kihasználnod az édesanyádat – tette hozzá megrovón. – Az anyák drágák nekünk. Egészen addig... míg már nincsenek –

mondta, és elnevette magát. – Mit kérsz? Eper-, narancs- vagy szőlőlekvárt?

Várakozón nézett rám.

Felálltam.

– Hol vannak a ruháim?

– Ja, azok? Mennek a szemétbe a szegényeknek. Nagyon meglepett, hogy édesanyád engedi, hogy ilyen ruhában mászkálj. Hisz azt mondtad, modell volt valamikor.

– Miért csinálja ezt?

– Éhes vagyok – felelte ő. – Nem sokat ettem az este, annyira izgatottan vártam a találkozást.

– Miért tart fogva?

– Miért? Mert nekünk együtt kell élnünk. Oly sokszor elmondtad, Kaylee.

– Én nem. Én ilyet soha nem mondtam. Haylee volt az, a testvérem. Én nem Haylee vagyok.

A férfi megcsóválta a fejét:

– Nem leszünk jóban, ha folyton ezt hangoztatod.

– Ez emberrablás. Hosszú időre börtönbe kerülhet miatta.

Anthony előbb elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

– Nem, egyáltalán nem az. Erre nem jó az emberrablás szó. Olyankor az ember váltságdíjat követel, meg ilyesmi.

Fütyülni kezdett a teáskanna.

– Tejet vagy mézet kérsz a teádba? Esetleg mindkettőt?

– Nem kell tea. A ruháimat akarom visszakapni, és oldozzon el.

– Miért viselkedsz így? Semmi olyat nem tettem, amire ne számíthattál volna.

– Semmit, amire ne számíthattam volna? Hogy mondhat ilyet?

A férfi megvonta a vállát.

– Megbeszéltük, hogy ezentúl együtt fogunk élni. Te mondtad, hogy anyád még azt sem engedné, hogy találkozzunk egymással, te kértél arra, hogy tegyek valamit, amivel ezt elkerülhetjük. *Voilá!* – mondta, és széttárta a karját. – Megtörtént. Nincs mitől félned. Én nem akarlak bántani. Boldoggá, nem szomorúvá akarlak tenni téged. Ó, lehet, hogy az elején egy kicsit szomorú leszel. De ez aztán elmúlik, nekem elhiheted. És most elmondok neked egy titkot. Sok olyan titkom van még, amit nem mondtam el neked, de lesz rá rengeteg időnk. Itt van mindjárt egy. Néha, ha anyám úgy gondolta, hogy rossz vagy tiszteletlen voltam, bezárt ide. Persze utána aztán mindig megbánta, de én sosem gyűlöltem meg miatta. Szóval, ne aggódj. El fog múlni – jelentette ki, és kirakosgatta a süteményeket egy tányérra.

– Kérem, hallgasson meg. Van egy ikertestvérem. Nem én chateltem magával az interneten. Én Kaylee Fitzgerald vagyok, a testvérem pedig Haylee Fitzgerald. A Seventeen Wildwood Drive-on lakunk Ridgewayben. Az tizenöt mérföldnyire van innen. Ha elenged, és holnap odajön, akkor láthatja, hogy igazat mondok. Mert ketten fogunk kilépni a házból, vagy ketten nézünk ki az ablakon, rendben? Kérem!

A férfi rám se hederített, csészékbe töltögette a teát, és lekvárt kent a süteményekre.

– Üljünk asztalhoz – mondta, a fejével is intve. Odavitt mindent egy tálcán, és leült. – Gyere! Ez az első alkalom, hogy

együtt ülünk, és eszünk valamit. Különleges alkalom ez. Mint minden, amit először fogunk együtt csinálni.

– A ruháimat akarom! – kiáltottam.

– Lesznek ruháid, nagyon sok ruhád lesz. Megőriztem anya holmijait, és a legtöbb egy kis igazítással jó lesz rád. Anya erre is megtanított. Azt mondta: „Junior, hidd el, ez a tudás jól fog jönni neked akkor, ha már magad leszel.” Van egy varrógépem is. Persze anya azt gondolta, hogy lesz majd egy olyan feleségem, mint ő. Te semmiben sem hasonlítasz rá, tudom abból, amit elmondtál nekem. Gyere, mert kihűl a tea.

– Vegye le rólam ezeket a láncokat – kértem. Olyan nyugodtan és nyájasan beszélt, hogy azt hittem, megteszi, ha ragaszkodom hozzá. – Azonnal!

A férfi kezében megállt a csésze, úgy meredt rám.

– Te nem úgy viselkedsz, ahogy megbeszéltük, Kaylee. Pedig sokáig tervezgettünk mindent. Te sürgetted, hogy minél hamarabb megtörténjen, ezért most nem értem, miért viselkedsz így velem. Vagy hazudtál volna egész idő alatt? Az nagyon fájna. A hazugság nagyon csúnya dolog, anya is mindig ezt mondta. Minél többet hazudik az ember, annál jobban eltorzul a lelke.

– De nem én beszélgettem magával az interneten, hanem a testvérem, Haylee! – csattantam fel, majd felugrottam, és torkom szakadtából segítségért kiabáltam.

Anythony csak kortyolgatta a teáját.

– Itt senki sem hall – mondta. – A legközelebbi szomszéd egy mérföldnyire van. A családi farmunkon vagyunk, nem mintha sokat gazdálkodtunk volna rajta. Volt egy kis

veteményeskertünk, meg csirkék a tojás miatt. Amikor még kisebb voltam, volt tehenünk is, apám azonban nem akart vele bajlódni, így hát eladtuk. Ám nagyon régen tényleg gazdálkodtunk rajta. A dédapám meg a nagyapám. Gabonát termesztettek. De már mindenki halott. Én vagyok az utolsó Cabot. Persze csak addig, míg nem lesznek gyerekeink. Addig próbálkozunk, míg nem születik egy fiunk, igaz? Te is ezt akartad.

Visszaültem, a kezembe temettem az arcomat, és zokogni kezdtem.

– Hé, ez megint valami móka? Te mesélted, hogy milyen ügyesen tudod rászedni az embereket. De most már hagyd abba, idd meg a teádat, és egyél egy kis süteményt hozzá. Mi lenne, ha bundás kenyeret készítenék az első reggelinkre? Reggel majd hozok le neked ruhát. Ja! – folytatta. – Rengeteg bontatlan fogkefe és fogkrém meg szappan, sampon, tiszta törölköző és mosdószivacs is van a szekrényben. Biztos, hogy nem kérsz semmit?

Még mindig eltakartam az arcom, de már nem zokogtam. Most a csuklómra néztem. A férfi az órámat is elvette, így fogalmam sem volt róla, mennyi idő telhetett el azóta, hogy találkoztunk, de mostanra már Haylee rájöhetett, hogy valami baj van. De az is lehet, hogy még nincs vége a mozinak, és anya meg Simon Adams még nem ért oda, hogy felvegyenek minket. Attól féltem, Haylee azt gondolja majd, hogy kedvem támadt Anthonyval maradni, hogy egy jót beszélgetünk, és ezért nem aggódik, hogy még nem mentem vissza. És inkább haragudni

fog rám, semmint eszébe jutna, hogy féltenie kellene. És azt sem tudhattam, hogy nincs-e még rosszabbul azóta.

Azt nem hihettem, hogy Haylee az én nevemben chatelt ezzel a férfival. Csakis Anthony keverhette össze a neveket, mert olyan egyformák. Korábban is megtörtént már.

– Hát – mondta most –, ideje nyugovóra térni. Nagyon korán kell kelnem, hogy előtte még reggelit is készítsek neked, mielőtt munkába megyek. Általában nem dolgozom szombatonként, de most így alakult. De ígérem, a jövő hétvégén nem fogok dolgozni. Ha megjövök, minden időmet veled fogom tölteni.

Néztem, ahogy visszavisz mindent a pultra. Elmosta a csészéjét, a maradék süteményeket óvatosan, mintha értékes drágakövek volnának, gondosan elcsomagolta, és betette a kenyér tar tóba, majd miután a pultot is letörölte, felém fordult.

– Látod, milyen szép tisztán és rendben tartok mindent? Neked is ez lesz a dolgod, Kaylee. Különben lemondhatsz néhány privilégiumról.

– Miféle privilégiumról? – kiáltottam. – A falhoz vagyok láncolva. Elrabolt engem. Biztos, hogy meglátta valaki.

– Nem, vigyáztam rá. Ott a sarkon nemsokára temetőt ásnak. És szeretném, ha nem használnál olyan szavakat, hogy emberrablás meg fogva tartás. Így rosszul fognak indulni a dolgaink, szegény apám is mindig ezt mondogatta. Olyan ez, mintha szántszándékkal, direkt akarnál elrontani mindent. Az édesanyád soha nem mondta ezt neked?

Most már, hogy itt vagy, alig várom, hogy még többet elmesélj az édesanyádról. Kezdem érteni, miért utáltad annyira, hogy a saját képére akart formálni. Sajnos vannak szülők, akik

nem engedik, hogy a gyerekeiknek kialakulhasson a saját személyisége. Nálunk inkább apám volt ilyen, de többnyire anyám is hasonlóképpen gondolkodott. Tudod, ha mindent el akarunk mesélni egymásnak, évekbe is beletelhet.

Elmosolyodott.

– De hát egyhamar úgysem megyünk sehová – tette még hozzá.

Lázálomnak tűnt az egész. De hiába ráztam meg magam, csak nem ébredtem fel. Összerándultam, amikor felém indult.

A macska megjelent a konyhapultnál, és szimatolni kezdett.

– Mr. Mokaszin egyetlen morzsát sem fog találni, mindig kínosan ügyelek rá. Anyám meg is ölt volna érte. Olyan ember volt ő, aki úgy vélte, hogy a tisztaság egyenlő a szentséggel. Minden este lejött, és megnézett mindent. Hetente kétszer kellett ágyneműt cserélnem, és a ruháimat is én mostam. Már nyolcéves koromtól fogva. Mindig azt mondta nekem: „Junior, a jó szokások egy életen át megmaradnak, ezért idejekorán kell rájuk kapni.” Bölcs asszony volt az én anyám. Ezért akarom, hogy te is rákapj a jó szokásokra.

– Kérem – próbálkoztam. – Engedjen el. Senkinek sem mondom el, mit csinált. Csak hazamegyek. Kérem!

– Csak hazamész? De hisz most már ez az otthonod, Kaylee. Ez volt a tervünk.

– De mondom, hogy nem velem beszélt! össze téveszt a testvéremmel, Hayleevel. Esküszöm!

A férfi arca elsötétült és megmerevedett, mint a márvány.

– Eleinte még nem bántam – jegyezte meg szigo rúan. – Mindig szívesen belemegyek a játékba, de most már túl régóta játszod, és túl messzire mentél. Hagyd abba végre!

Egy hosszú pillanat után újra elmosolyodott, és a teste is ellazult. Előlépett az árnyékból.

– Ne rontsuk el az első közös éjszakánkat, Kaylee. Olyan régóta tervezgettük.

Megráztam a fejem.

– De esküszöm, hogy a testvéremmel, Hayleevel beszélt – mondtam a könnyeimet nyeldekelve.

– Olyan szép vagy, Kaylee, mint a fotókon. Amikor levetkőztettelek, arra gondoltam, hogy te vagy a legszebb fiatal nő a világon. Olyan szép, mint egy Vénusz-szobor. Nagyon finoman értem csak hozzád, még ujjlenyomatot sem akartam hagyni rajtad. Gyengéd voltam hozzád, és az is akarok maradni.

Elszorult a torkom, a mellkasom úgy elnehezedett, hogy azt hittem, nyomban leáll a szívem. Csak sír ni tudtam.

A férfi meg csak állt és nézett, majd hirtelen meg ragadta a hajamat. Fájdalmamban felkiáltottam.

– Ha ilyen vagy, nem marad más választásom így majd kénytelen leszel ágyba feküdni. Állj fel! parancsolta. – Felállni!

Reszkető térdekkel felálltam. Ő megragadta a bal karomat, és az ágy felé irányított. Lehúzta az ágytakarót, megigazgatta a párnákat.

– Befelé! – mondta. – Rajta!

Megráztam a fejem, erre ő újra megragadta a karomat, és az ágyra lökött, majd a vállamnál fogva a hátamra fektetett, aztán a vállamig bebugyolált a takaróval.

– Kényelmes? – kérdezte. – Vadonatúj matrac, a te kényelmedért, meg persze az enyémért is. De nem ma éjszaka. Mert azt szeretném, ha ma csak egyedül élveznéd a rejtekhelyünket. Mert ez az. Mert itt elrejtőzhetünk minden elől, ami kellemetlen a világban. Nem kell megnéznünk a híreket, nem kell elolvasnunk az újságokat. Ez itt a mi saját világunk. A híreket mi magunk szolgáltatjuk. És később, ha már felkészültél rá, ki is megyünk, és a farmot is élvezheted. Piknikezünk, meg kirándulunk is, és megteszünk mindent, amiről csak álmodtál, de előbb még... hogy is mondjam... hogy is mondtad te? Ja, igen, emlékszem: előbb még kiélvezzük a mézesheteinket. Ez itt a mi nászutunk.

A macska felugrott az ágyra.

– Ó, nézd, Mr. Mokaszin máris megkedvelt. Veled fog aludni. Ez már valami. Nem nagyon szereti az idegeneket. Nem hagyja, hogy mások megsimogassák, felvegyék, de fogadok, hogy veled hamar kivételt tesz.

A férfi ezzel felnyúlt, és megrántott egy zsinórt: a fél alagsor sötétbe borult. Majd fölém hajolva adott egy puszit az arcomra.

– Aludj jól, és ne engedd, hogy a bolhák megcsipkedjenek. Csak vicceltem – tette hozzá sietve. – Ezen a farmon nincsenek bolhák. Mire felébredsz, én már itt leszek, hogy bundás kenyeret készítsek neked. Tőled tudom, hogy az a kedvenced, Kaylee. Van házi juharszirupom és friss tojásom. Azt is megmondtad, melyik kávét szereted, hát vettem. Ó, és friss gyümölcs is lesz. Egészségesen fogunk táplálkozni.

Megsimogatta Mr. Mokaszint, és mosolyogva rám nézett.

– Nem is emlékszem, mikor voltam utoljára ilyen boldog. Köszönöm neked, Kaylee, hogy összehoztál bennünket.

Odament az ajtóhoz, a másik lámpazsinórt is meghúzta. Koromsötét borult rám, csupán némi fény derengett az ablakokat takaró deszkák résein át. Hallottam, hogy csukódik az ajtó, és távolodnak a férfi léptei a lépcsőn, aztán fölöttem járkált. A heves szívdobogásomon túl ez volt az egyetlen nesz, ami a fülemig eljutott. Majd dorombolni kezdett a macska.

Felültem, és kitapogattam a bokámon a bilincset. De sehol sem éreztem rajta a zárat, lehetetlen volt kipattintani. Rángattam, rángattam, de mert fájni kezdett, felhagytam vele, és sírva fakadtam. A macska közelebb húzódott, és a fejét ott éreztem a jobb kezemen. Az az őrült gondolatom támadt, hogy vigasztalni akar. Aztán kikeltem az ágyból, és a sötétben odabotorkáltam az ajtóhoz, amin át Anthony távozott. Nem volt bezárva. Ez némi reményt adott. Lassan kinyitottam. A fönti ajtó alól leszűrődő fénynek köszönhetően láttam valamit. Óvatosan ráléptem az első fokra, és lassan továbbmentem, ügyelve, hogy a lánc a bokámon ne üssön zajt. De csak a lépcső közepéig jutottam, ennyit engedett a lánc. Amikor megfeszült, rettenetes pánikba estem. Leültem az egyik lépcsőfokra, és levegő után kapkodtam. Aztán zokogni kezdtem. Legalább egy órám lett volna, hogy tudjam, még mennyi időbe telhet, amíg Haylee rádöbben, valami baj van, és szól anyának.

De vajon mit mond neki?, gondoltam, elképzelve a pillanatot. El kell mondania neki töviről hegyire az internetes kalandját. Anya biztos nagyon mérges lesz rá, de azon fog fáradozni, hogy minél hamarabb visszakapjon. Egyenesen elmennek a

rendőrségre, ahol Haylee kénytelen lesz mindent, amit tud, elmondani Anthonyról. Beletelik némi időbe, de még ma éjjel rám találnak. És addig nem szabad elveszítenem a fejem. Vettem néhány mély lélegzetet, és a kezembe fogtam a láncot, hogy ne csörögjön, majd visszamentem az alagsorba. Gondosan becsuktam magam mögött az ajtót, hogy a férfi ne vegye észre, szökni próbáltam. Aztán visszamentem az ágyhoz. Mr. Mokaszin már nem volt benne. Leültem, majd lefeküdtem, de nem takaróztam be. Percekkel később nyílt az ajtó. Anthony lámpát gyújtott, és ott állt, kezében Mr. Mokaszinnal. Nem vettem észre, hogy a macska kijött velem; biztos a két ajtó közé zártam, amikor visszajöttem.

– Miért engedted ki Mr. Mokaszint, Kaylee? Neki itt a helye veled.

Nem feleltem.

– De ugye nem akartál elmenni? Már épp elaludni készültem – tette le a macskát a földre –, amikor meghallottam, hogy ott sír az ajtónál. És ekkor rájöttem, milyen rettenetes hibát követtem el. Nem szabadott volna egyedül hagyjalak egy új helyen. Nem is tudom, mi ütött belém, hogy ez nem jutott eszembe. Nagyon sajnálom. Természetesen veled alszom. Látni fogod, hogy egy kicsit bátortalan vagyok. Azért, mert olyan sokáig éltem egyedül. De ígérem, nem maradok ilyen. Tudom, te nem vagy szégyenlős.

Azzal újra megrántotta a villanyzsinórt. A beszűrődő fényben láttam a sziluettjét, és azt, hogy lassan az ágy felé tart. Összerándultam. Újra betakart, aztán mellém bújt. A kezével a kezem után nyúlt.

– Jobb így?

– Hány óra van? – kérdeztem, remélve, hogy megmondja, és nem kezd gyanakodni, miért kérdem.

– Ó, már későre jár – válaszolta. – Jóval később van, mint le szoktam feküdni.

– De milyen késő?

– Mindjárt éjfél, Kaylee.

– Nem! – kiáltottam. Ez két órával több, mint amikor a mozi véget ért.

– Ó, nincs miért aggódnod. Bírni fogom – mondta. – Holnap könnyű napom lesz. Ne gondolj másra, csak a bundás kenyérre. – A szájához emelte a kezemet, és megcsókolta. – El sem tudom hinni, hogy tényleg megcsináltuk.

A legszívesebben elájultam volna, de képtelen voltam lehunyni a szemem és lelassítani a szívverésemet. A férfi közelebb hajolt, és megcsókolta a számat.

– Majd szép lassan haladok. ígérem. Ha az ember sietteti a dolgokat az életben, a szerelemben, azzal nagyot hibázhat. – Visszafeküdt a párnájára. – Még egyszer jó éjszakát – mondta. – És ne félj. Én itt vagyok melletted. Most már semmi baj sem érhet.

A macska már megint ott volt az ágyon. Befészkelte magát kettőnk közé, és nyomban dorombolni kezdett.

– Hallod? Mr. Mokaszin is itt van velünk. Szép a világ.

Én csak feküdtem az ágyban nyitott szemmel, és füleltem, imádkoztam, vártam, hogy a rendőrség egyszer csak dörömbölni kezd a bejárati ajtón. Hogy ne kezdjek el sikoltozni, magam elé

képzeltem, ahogy Haylee zokog, és elmondja, mennyire sajnálja, és hogy az ő hibája volt az egész.

Nincs semmi baj, Haylee, vigasztaltam gondolatban, tudván, hogy hall engem, hogy a telepátia működik köztünk, és általa hazajutok. Láttam, ahogy összeölelkezünk és megcsókoljuk egymást, és megfogadjuk, hogy mi soha nem fogunk keresztbe tenni a másiknak. *Megbocsátok neked, Haylee.* És láttam is, milyen boldog ettől, legalább olyan boldog, mint én. És megvédem majd anyával szemben. Elmondom neki, hogy Haylee nem akart semmi rosszat nekem, elmondom, hogy csak kíváncsi volt, próbálkozott, de már megbánta. Megkérem, hogy ne haragudjon rá, mert akkor rám is haragudnia kell, amiért nem figyelmeztettem. Emlékeztetem majd arra is, hogy amit egyikünk csinál, azt csinálja a másik is. Meg arra is, hogy Haylee ugyanúgy érzi a fájdalmamat, mint én az övét. És addigra már mindketten zokogunk. Anya meg csak a fejét rázza, majd magához ölel mindkettőnket, ahogy szokott, és mindent megbocsát.

Olyan érzékletesen képzeltem el az egészet, hogy azon kaptam magam, már mosolygok, és ettől megnyugodtam. Szinte úgy éreztem, hogy az ágy fölött lebegek, magam mögött hagyva mindent. Csupán idő kérdése, és így lesz.

Még egy kis türelem, és a sötétség eloszlik, és én nem látok mást, csak mosolygó, hálás arcokat magam körül. Nemsokára megint otthon lehetek a biztonságban. Már-már teljesen meggyőztem magam, amikor hirtelen eszembe jutott valami. Megrémültem. Haylee azt állította, a szerelmének Anthony Cooper a neve, de ő meg azt mondta, Cabot a vezetékneve.

Haylee mondott hirtelenjében egy nevet, hogy indulásra bírjon, vagy a férfi hazudott neki szándékosan? Na de miért ne mondta volna meg a nevét, ha azt tervezték, hogy együtt akarnak élni?

Nincs jelentősége, mondtam magamnak, és újra megnyugodtam. Az interneten leveleztek. Elég, ha Haylee megmutatja a rendőröknek, ők majd beazonosítják. Meg tudják csinálni. Ha a hekkereket is képesek megtalálni, akkor őt sem lesz nehéz. És Haylee majd minden szükséges információt megad nekik. És sietni fog, hisz már ő is ugyanúgy meg lehet ijedve, mint én. Hisz szinte egész életünkben mindig ugyanakkor örültünk és szomorkodtunk, mint a másik. Mindig mindent egyszerre csináltunk, osztoztunk mindenben. Ez sem másmilyen.

Szinte hallottam, hogy Haylee súg valamit, ugyanúgy, mint amikor még pici korunkban, egy ágyban fekve sugdolóztunk egymással, miután anya jó éjszakát kívánva egyedül hagyott bennünket. Fontos volt, hogy megvigasztaljuk egymást, különösen a sötétben.

„Kaylee-Haylee" – mondta ő ilyenkor, én pedig utána mondtam: „Haylee-Kaylee."

Aztán szorosan egymáshoz bújva szinte ugyanabban a pillanatban aludtunk el, és a másikról álmodtunk.